

Hồi Thứ Hai Mười Lăm

ĐÒN GHEN GÁI DŨ

Buổi sáng... Cuối hạ sơ thu. Trời cao mây xanh thắm, gió mát nắng vàng nhảy múa trên chòm cây. Trấn sơn cước Yên Bái bỗng nhộn nhịp hơn lên, ngựa xe qua lại tấp nập, phố xá vui như ngày hội. Các sắc dân Kinh, Mán, Trại, Mèo, Thổ... từ các miền xa gần đổ tới, ngựa thồ, xe ngựa, khách bộ hành từng đoàn từng lũ, nam phụ lão ấu đủ hạng, mặt mày hớn hở, cười nói líu lo, y phục sặc sỡ coi rất vui mắt.

Giữa đám thổ dân ra vào thị trấn, có một cô gái mặc áo đen chèn tay rộng đi từ phía ga vào, cạnh có con beo đen to lớn mang “sắc” hành trang vật dụng trên lưng. Con beo đen này to gần bằng con cọp coi hết sức dữ tợn, nhưng nó lại ngoan ngoãn đi bên cô gái, thỉnh thoảng mới giương mắt nhìn khách qua đường, vẻ lơ đãng. Cô gái này mặt đẹp tuyệt trần, mắt phượng sáng như sao, da trắng như ngà, dáng hình thon lảnh, coi thông minh bướng bỉnh gan góc khác người, nhưng mặt hoa trông ủ ê, não nùng hết sức. Nàng đi như gái chán đời, đầu cúi thấp, không buồn nhìn cảnh phố xá tấp nập bên mình.

Nàng đi giữa đường phố tưởng như đi giữa sa mạc, xe cộ đều phải tránh. Bỗng tới trước chợ lúc nào không biết. Cô gái ngẩng mặt lên, thở phào, khẽ vỗ đầu con beo, lẩm bẩm:

- À chợ tỉnh! Tội nghiệp mi từ qua chắc đói lắm, để ta kiếm thịt heo cho.

Con beo kêu “hí hí” chồm lên vẻ mừng rỡ, cô gái rẽ vào chợ mua thịt cho beo ăn và lững thững rời chợ, tạt vào một tiệm cao lâu khách trú.

Quán đông khách, nàng lên lầu, ngồi bàn góc, gọi rượu thịt tới nhắm như đàn ông. Nàng uống rất nhiều, lại cho cả con beo phục dưới chân ăn.

Ngay khi đó, ngoài cửa quán, có một thớt ngựa khoang dừng trước thềm. Trên yên ngựa là một nữ lang trẻ đẹp uy nghi, mặc lối gái Thổ Thái quý tộc Tây Bắc “phá lãnh” đen viền thùy ba kim tuyến lấp lánh, ngoài còn khoác một cái áo choàng tía màu hoa lảng, nhắc trông ai cũng biết đó là một “bà chúa rừng xanh” về tỉnh, vì ngay khi nữ lang dừng ngựa, phía sau lại thấy một bọn năm, sáu gái hầu nữa lóc cóc đi tới. Nữ lang đưa mắt nhìn tiệm cao lâu khách trú, đoạn ngoắt tay một cái. Cả đám chủ tớ xuống ngựa, vào quán, lên thẳng lầu.

Nhưng trên lầu hết bàn. Nữ lang đứng đưa mắt nhìn quanh, hai con mắt sáng quắc như hai mũi kiếm phát tiếng sang sảng như khánh gióng làm thực khách giật mình nhìn cả ra:

- Chủ quán đâu? Ta cần một bàn rộng!

Tửu bảo giật mình chạy tới dạ ran, lảng xãng ngó quanh nhưng bàn nào cũng đầy khách, may sao có một bộn lái buôn người Kinh vừa ăn xong lập tức đứng lên nhường chỗ. Nữ lang dẫn bộn gái hầu vào ngồi. Mãi tới lúc thức ăn dọn lên nữ lang mới chợt để ý tới cô gái và con beo đen ngồi cuối phòng cạnh cửa sổ trông ra ban công. Nữ lang vụt sáng mắt, vẻ ngờ ngợ gật đầu, cúi nói nhỏ gì với bộn gái hầu. Chủ tớ bàn tán thì thào, nữ lang vùng gọi giật:

- Giao Long Nữ!

Đang cúi đầu buồn bã, cô gái áo đen chợt ngẩng mặt lên và cặp mày liễu hơi nhướn lên khi tia mắt chạm nữ lang. Nữ lang chợt cười khanh khách:

- À! Không sai! Chính gái Giao Long! Này cô em! Nữ nhi tửu lượng khá lắm, uống cùng ta ly rượu tương phùng! Quán đâu? Một bình Mai Quế Lộ hảo hạng!

Tửu bảo đem rượu tới. Nữ lang lấy trong mình ra một chiếc chén ngọc, cầm bình rượu rót vào... Thực khách ngồi quanh đấy tò mò liếc trộm, bỗng sững sốt như coi trò quỷ thuật, vì rượu Mai Quế Lộ trắng rót vào chén tới đâu đổi màu tới đó, lấp lánh nhiều màu. Chừng ly đầy, coi rượu đã đen sì như mực tàu, khói bốc như sôi sục.

Nữ lang cất tiếng khánh, giọng nói vang sang:

- Hân hạnh gặp đây, xin mời cô em chén rượu “bách vị” chúc sống bằng nhật nguyệt!

Đoạn sai gái hầu đưa sang. Cô gái áo đen không ai khác hơn Giao Long Nữ, từ đêm lên tàu tại Tân Kiên, gặp chuyện Dâm Thần bắt dâm non lại là Thần họ Võ, cô gái buồn như chết, đi lang thang như kẻ mất hồn. Nghe giọng đầy vẻ đàn chị khiêu khích. Giao Long Nữ vẫn không tỏ vẻ tức giận, hỏi:

- Coi nàng như gái họ Khan miền ba biên giới!

- Ha ha! Cô em tinh ý lắm! Chính ta là Bắc Yên Thần Nữ đây!

Giao Long Nữ nghe xong vùng thở dài, trầm lời:

- À, thì ra nữ chúa Phù Dung giả thê của “chàng”!

Nữ lang quắc mắt:

- Sao lại giả thê? Ta là chính thất của chàng, lễ cưới long trọng nhất biên thùy, có thần dân, có Thánh Y Lãn Ông làm nguyệt lão thị kiến, sao dám bảo giả thê?

Gái hầu đem rượu tới dâng.

Giao Long Nữ vẫn buồn rầu bảo:

- Dầu vợ thật vợ giả, giờ cũng ích chi đâu? Chàng còn nhớ ai đâu?

Tay đỡ lấy chén ngọc bốc khói, thoáng ngạc nhiên cầm lấy chiếc khay sắt trên tay tửu bảo, rót xuống vài giọt rượu. Khay bốc khói, rượu dùi thủng mặt khay rót xuống sàn, để lại mấy vết thủng lỗ chỗ tổ ong!

Thực khách thất kinh kêu “úy”, Giao Long Nữ buồn hỏi:

- Không thù oán sao lại mời rượu độc? Đây là “Bá độc cường toan đoạt hồn tửu”! À! Nàng không phải là Bắc Yên Thần Nữ!

Nữ lang choàng áo tía quắc mắt:

- Cô em biết gì dám bảo không phải Bắc Yên?

Vẻ mặt buồn rầu, cô gái áo đen giơ cao chén ngọc, ngửi, trầm giọng băng khuâng lơ đãng:

- Ta nghe Bắc Yên Thần Nữ, giả thê của Võ Minh Thần là người tài sắc vẹn toàn, nói năng khiêm tốn, không ưa gây sự. Lại nghe Bắc Yên có cô em ruột giống nàng như đúc, tài sắc cũng vẹn toàn nhưng hay nuôi lòng thù hận, thích mời người uống rượu cường toan! Nàng đó là Bá Diện Ma Quân Khan Sao Linh. Có lẽ đây là Sao Linh.

Nữ lang cười ré:

- Sao cô em biết rõ thế?

- Võ huynh kể!

Nữ lang cười dữ tợn, lông mày xéch ngược:

- Võ huynh? Lúc nào cũng Võ huynh! Thì ra chàng đã kể cho cô em nghe! Nhưng chính chàng cũng chưa phân biệt nổi hai chị em huống chi cô em! Vậy ta nói thật cho hay! Ta chính là Bắc Yên Thần, ao ước gặp mặt cô em từ lâu. Nay hạnh ngộ xin mời cô em cạn một chén!

Giao Long Nữ từ tốn:

- Cám ơn. Nhưng nàng không phải là Bắc Yên! Võ huynh có nói Bắc Yên Phù Dung Nương uy nghi chững chạc, điềm đạm lắm. Chỉ có Bá Diện Ma Quân Khan Sao Linh tính dữ như chần lửa, người cô độc, hay dùng chất cường toan. Nàng đúng là Bá Diện! Nhưng tại sao lại mời ta rượu độc?

Tự nhiên nữ lang long sòng sọc mắt, hét giận xung thiên:

- À! Người nói thật? Võ Minh Thần khen Bắc Yên điếm đậm, chê ta là chần lử, trước mặt gái thường luông? À, cả Bắc Yên, người đều đáng uống rượu cường toan! Vì bọn người ô mị chàng mới chê ta! Hà hà! Chính ta là Đông Âm Bá Diện, chính ta mới chính là vợ chàng!

Mấy câu cuối, đột nhiên nữ lang chuyển sang hàng chục giọng, nói hàng chục thứ tiếng, mỗi giọng vài tiếng, nghe chói chang như khánh gióng chuông khua, búa đóng lỗ tai người, làm đám thực khách quanh phòng giật mình, muốn vỡ màng tang, ai nấy đều buông vội dũa, bịt vội tai, nhìn cả lại.

Nhưng hai cô gái có vẻ như không để ý đến thực khách. Giao Long Nữ chợt thở dài trầm giọng:

- À, thì ra đúng là Đông Âm! Nhưng Đông Âm hay Bắc Yên cũng thế thôi! Còn gì nữa đâu mà căm giận ghen tuông?

Nữ lang trợn mắt:

- Sao không căm giận? Người lợi dụng có mối thù giống chàng, ngày đêm bám sát, người đem chàng đi đâu suốt ba năm ròng? Uống rượu đi!

Giao Long Nữ bâng khuâng nhìn chén rượu độc, đoạn quay nhìn nữ lang xưng Đông Âm thở dài lắc đầu:

- Nàng ghen? À, trước đây cũng có lúc muốn đưa nhiều gái về âm phủ, nhưng nay... muộn hết rồi! Cả chị em nàng, cả Bạc Khao Lan Phi Mã Yên, cả ta, tất cả thua một kẻ gớm ghê rồi. Vì nó, chàng không còn nữa, hay nói đúng là chàng đã quên tất cả! Hỡi ôi! Hồ hải biển tang điền cũng chưa tang thương bằng chàng đã đổi lòng! Nhà người có ghen cũng bằng thừa! Nàng và ta đều thua nó rồi!

Vừa nghe nói, nữ lang đứng sổ dậy, vỗ "rắc" mặt bàn thủng luôn một mảng theo hình bàn tay xòe, làm thực khách sợ hết vía.

- Ai? Nó là ai? Con nào? Trong thiên hạ lại còn có con nào độc chiếm được tình chàng? Nói mau! Ta đi mời uống rượu? Con nào?

- Số mạng! Ôi thôi! Số mạng đã cướp mất chàng rồi! Số mạng đã giết chết Minh Thần còn đâu?

Rắc cái nữa, lại một lỗ bàn thủng, nữ lang xô ghế, sấn một bước tỏ vẻ nóng nảy hết sức, mặt thoáng biến sắc:

- Số mạng? Người nói sao? Chàng đã chết?

Cúi đầu, Giao Long Nữ thở dài buồn mênh mông:

- Chưa chết, nhưng còn thảm hơn cái chết! Vì Võ Minh Thần xưa không còn nữa, nay chàng đã trở thành kẻ hoàn toàn xa lạ, cùng hung cùng ác cực

dâm, không còn tình yêu, không hiểu đẽ, không đạo lý, không còn gì nữa, chao ôi! Chàng là Khôi Vĩ Dâm Thần!

Nữ lang áo tía lùi lại rung giọng, mắt trợn trừng kinh dị.

- Người nói sao? Chàng là Dâm Thần Khôi Vĩ, tên quái mới nhập giang hồ hắc đạo hơn hai năm, nhưng tiếng dâm đang tranh cùng Ma Vương Sắc. Tên ác ma heo nọc chuyên gặm nhừ đàn bà như chó gặm lại là Thần họ Võ quang minh như Liễu Hạ Huệ đời xưa? Vô lý! Không tin nổi!

Giao Long Nữ nhếch miệng cười chua cay:

- Phải, ai tin nổi. Chính ta chứng kiến trước mắt cùng Đổ Bác Thần trên chuyến tầu đêm đến vùng Tân Kiên. Giờ còn tưởng như cơn ác mộng! Nhưng số mạng thế đó! Đêm ấy, chàng bắt cóc hai cô đầm con Tây Gầm, Sáu Việt Trì đòi xác thịt đầm non ngay trên tầu!

Nữ lang trầm mặt suy nghĩ, bỗng cười thốt:

- Điên ngôn! À, gái thường luồng xảo quyết, đặt chuyện cho ta chán, để nàng quỵến rũ một mình! Uống rượu đi!

Tưởng Giao Long Nữ giận, nào dè nàng nhường cao đôi mày hỏi:

- Rượu này uống vào liệu có tiêu nổi sầu vạn cổ chẳng? Nếu tiêu nổi, tưởng nàng cũng nên dùng? Nhưng chỉ ngại rượu này nhẹ quá, chưa đủ quên sầu thời gian.

Dứt lời, Giao Long Nữ đưa luôn chén ngọc lên môi, ngửa cổ, uống ực và dốc ngược chén quăng vèo sang. Chén khô sạch, đảo một vòng và đặt êm trước mặt nữ lang.

Cả thực khách, nữ lang, gái hầu đều kinh dị. Nhiều kẻ kêu lên “úy trời đất”, nữ lang vùng kêu lớn:

- À, uống hết chén “Bá độc cường toan đoạt hồn tửu” của Đông Âm Thánh Quân Bá Diện thiên hạ vô song! Nếu không thủng ruột, gái thường luồng không là quỷ cũng ma ruột gỗ.

Lời vừa dứt, trông sang đã thấy Giao Long Nữ lừ đừ gục luôn mặt xuống bàn, bất động.

- Úy! Thủng ruột nát dạ dày rồi kìa! Rượu a xít sao không dứt ruột?

Cả buồng ăn nhao nhao bàn tán. Đông Âm cười ré, đứng dậy bước sang chỗ Giao Long Nữ. Trong khi đó, phía ngoài thị xã bỗng xuất hiện một bóng nhân mã đen sì. Con ngựa từ trong bụi vọt ra đứng sững bên cao lầu. Kỹ sĩ là một lão khách mặc xường xám dài lê, đội mũ rộng vành cầm nín dòm sang thị trấn Yên Bái qua con sông rộng. Y có râu thưa mà dài, hai con mắt xanh biếc

coi dễ sợ. Cả người ngựa đứng im như tượng gỗ, chùng mấy phút, chợt có chiếc chài đi qua, y cất tiếng lơ lớ vọng hỏi:

- Hây à, chú thuyền chài! Phải cái dinh công sứ bên kia? Cho ngộ sang!

Chạm cặp mắt biếc, bác chài kinh gật đại, chèo riết, lão khách “tủ nà” cho luôn ngựa xuống sông. Con ngựa lội sông rất tài, chỉ ngập ngang sườn. Sang sông là vào trấn.

Lão khách để mặc ngựa ướt, lững thững đi thẳng vào phố. Quanh cho tới phố đông, lão chợt túm lấy một chú lính khố xanh, hỏi:

- Nị à! Dinh sáu Tây Gầm đâu?

Chú lính kêu:

- Ê, chú khách này làm gì dữ thế? Ngộ chỉ biết trại ông Năm!

Lão khách buông ra, lại đi. Tới gần chợ, lão tóm lấy một người lính khố đỏ Nùng đi bộ hỏi:

- Sáu Tây Gầm mới về Yên Bái, ở đâu? Phải sáu mới đem con gái về?

Người lính Nùng lại chính thuộc hạ Tây Gầm ngạc nhiên hỏi lại:

- Nị có việc gì cần gặp quan sáu?

- Có chuyện riêng! Quan sáu cần ngộ à!

Người lính chỉ trở mươì khắc rồi bỏ đi, lão khách cũng mất dạng phía trại binh. Lát sau chợt lại thấy lão khách xuất hiện gần chợ, rồi lừ đừ xuống ngựa. Vào tiệm cao lâu, khách lên thẳng gác.

Đúng lúc đó, trên lầu thực khách đang xôn xao về chuyện uống rượu cường toan của Giao Long Nữ, nữ lang Đông Âm thấy nàng gục, vừa sấn tới, cười ngất hỏi:

- Sao, cô em còn sống chứ? TỬ Chúa trùng rượu còn chưa uống nổi, cô em ruột gỗ sao dám uống?

Lay gọi mấy lần, ai cũng tưởng nàng đã chết, bất thần nàng ngẩng đầu lên, vẻ lơ đãng sâu thẳm cất giọng trầm u:

- Ta nghe rượu uống vào có thể tiêu sâu vạn cổ, nhưng sao chẳng thấy gì? Trời đất mệnh mang, sao không nơi chứa lòng sâu? Nàng đã uống chưa?

Nữ lang cùng mọi người dồn mắt nhìn cô gái. Nữ lang kêu “cả chén rượu cường toan vào bụng còn sống nổi được sao, không phải tà ma, không quỷ pháp”. Cô gái áo đen chậm chạp đứng lên, con beo đứng dậy theo. Nàng ngó quanh gọi tửu bảo trả tiền, bỗng giật mình sững sốt, đưa tay dụi mắt, lấp bắp “Trời! Ta tỉnh hay mơ ngủ thế này? Không lẽ ta mơ? Chàng đứng kia như bóng hình dĩ vãng...”.

Nữ lang lúc đó vẫn đứng trước mặt, thấy vẻ mặt lạ lùng, vội ngoảnh nhìn lạ, và cũng giật mình một cái, nhưng là giật mình đặc ý nhiều hơn.

Vị lão khách lúc này đứng ngay khung cửa cầu thang lên, đã đưa tay lột bỏ tấm mặt nạ da người từ lúc nào, và đang cởi áo dài xường xám, lột mũ nôi, hiện ra một chàng trai trẻ khôi vĩ, mặt lạnh như tiền đồng, mắt biếc màu xanh thép nguội.

- Thần... họ Võ! A! Vừa nhắc đến Thần lại thấy người đây!

Chàng trai trẻ tuổi vẫn đứng cầm nín như một bóng cô hồn, chẳng hiểu trong lòng nghĩ sao, nhưng chàng ta cứ đứng ngó trùng tia mắt biếc, quét từ nữ lang áo tía và cô gái áo đen.

Qua giây xúc động kinh sửng, cô áo đen Giao Long Nữ lao đao gieo phịch người xuống ghế, phát tiếng xót xa cực độ:

- Lại gặp nhau đây... còn gì nữa đâu? Sao Linh! Nàng vừa ý chứ? Nàng đang kiếm chàng, chàng tới đó!

Nữ lang áo tía tươi nét mặt, cười khanh khách:

- Thần chàng! Gái thường luồng vừa nói xấu, bảo chàng mới bắt cóc dầm non, con gái sáu Tây!

Mãi lúc đó, chàng Thần mới phát âm:

- Đúng! Ta bắt dầm non con sáu Tây trên tàu đêm, nhưng dầm non đã trốn mất rồi! Ta ngờ có đưa cứu đem về trả sáu Tây, ta về Yên Bái kiếm, hai nàng vừa tới trấn này?

Giao Long Nữ buồn rầu không nói chi, nữ lang tỏ vẻ thích chí, thánh thót:

- Vâng! Thiếp mới tới! Thiếp kiếm chàng suốt mấy năm không thấy, nhưng thiếp không tin chàng lại là Lao Ái được. Nhưng nếu chàng thích làm Lao Ái, thiếp sẽ đích thân lập ngay một Cung A Phòng còn hơn Tần Thủy Hoàng, hơn cả cung vua Ả Rập, động Ma Vương. Thiếp sẽ tập trung ba ngàn mỹ nữ, lập đủ "bách cung" hợp đủ gái đẹp Ta, Tàu, Thổ, Mán, Mèo, Khạ, Nhắng, Hmông, Trại, Mường. v. v... đủ các sắc dân, bộ tộc, mỗi mỹ nữ là kết tinh nhan sắc của từng miền!

Giao Long Nữ lúc đó tuy đang buồn nản ghê gớm về sự thay đổi kỳ dị của người yêu, nhưng nghe nữ lang áo tía dụ chàng Thần, hứa lập "cả trăm mỹ nữ", cô gái cũng thấy bực hết sức, vùng thở dài, lắc đầu bảo:

- Nàng kia, ta nghe nàng cũng tay kỳ nữ đầy lòng kiêu ngạo, dẫu loài gái dữ cũng phải có lương tri, không loạn óc sao dám mở miệng nói câu điên cuồng thế? Chàng đang người anh dũng quang minh, bỗng mê tâm hành động

như quân hắc đạo, nàng không biết kiếm cách nào giúp chàng quay về đường chính, lại xúi thêm điều quấy, “trợ Kiệt vi ác” là thế nào?

Nữ lang phát tiếng cười ré:

- Ngốc nữ! Người là gái lang thang thiên hạ, sao chưa thông đạt chuyện đời? Đàn bà mỗi người có một cách yêu. Ta, ta có cách riêng của ta! Nếu chàng muốn, ta sẵn sàng lập mười cái Cung A Phòng, bắt cả ngàn mỹ nữ hầu chàng, miễn chàng về với ta! Với ta, cả đàn bà trong thiên hạ không đáng ngại bằng mấy đóa gái như người!

Giao Long Nữ ngó dăm dăm ra phía chàng Thần, mắt bỗng trầm thêm nữa. Cô gái lẩm bẩm như nói để mình nghe:

- Không không! Dẫu cách nào cũng chỉ uống công! Chàng đã để mất linh hồn, giờ chàng chỉ là Thần hiệp sát làm khổ đàn bà con gái, thù cha mẹ sâu như Đông Hải còn quên, chàng làm gì biết yêu ai? Nàng lẩm rồi!

Nữ lang áo tía cười thét:

- Ha ha! Chính nàng lẩm! Ngày nay lòng chàng không hợp với nàng, mà hợp với ta! Nếu nàng chán nản, hay đi khuất, mặc ta với chàng!

Giao Long Nữ vụt cau mày, cao giọng:

- À, thì ra nàng sẵn sàng chiều theo tính ác của chàng để chiếm lòng chàng, miễn sao chiếm được! Dâm phu ác phụ! Nếu đến thế, thà ta chết, thà ta mất chàng, mất hết, chứ không khi nào vì lòng yêu ích kỷ cam tâm hòa theo tội ác để... tử vong hồn các bậc phụ mẫu trong cõi u minh...

Dứt lời, bằng một cử chỉ hết sức điềm tĩnh và buồn vô tả, Giao Long Nữ giơ tay vỗ đầu con beo bước ra chỗ bọn nữ lang, nói:

- Ta nhường nàng! Ta đã uống rượu độc cường toan, giờ ta nhường nàng! Với ta, Võ Minh Thần ba năm trước đã chết rồi! Giờ chỉ còn Nhũ Hoa Thần. Ta chịu thua số mệnh.

Nói đoạn, nàng tiến ra phía cầu thang, nhưng ở khung cửa, chàng Thần đứng sững câm nín, chàng lùi ra phía ban công, Giao Long Nữ vụt rung giọng nói lớn:

- Anh cứ đi theo đường oan nghiệp, không nghĩ đến thù cha mẹ! Tôi không để cho quân thù khốn kiếp sống yên! Tôi sẽ đi tìm Giao Long Chúa, tôi sẽ thay anh tìm Ma Vương Sắc, tôi sẽ giết hết loài quái vật, báo oán cho các bậc sinh thành ra anh và tôi.

Nói xong, cô gái mở rầm cánh cửa thông ra ban công định vọt đi. Nhưng ánh mắt biếc của chàng tuổi trẻ Thần bỗng quét dọc từ nữ lang sang nàng. Thần vùng gọi:

- Giao Long Nữ! Khoan đi! Ta có điều muốn nói!

Cô gái ngoảnh mặt lại, Thần tiếp luôn, giọng thật khó hiểu:

- Thần này không loạn óc! Cần dùng mỹ nữ, nhưng Thần này vẫn yêu hai nàng! Hãy cùng nhau hòa hợp theo Thần này rời trần về rừng! Rồi sẽ hiểu.

Giao Long Nữ nghe giọng hoàn toàn tỉnh táo, cô gái như tìm lại được giọng nói quen thuộc của cố nhân ba năm trước, nàng thoáng ngạc nhiên xoay hẳn người lại, ngó chàng chòng chọc. Nhưng nữ lang áo tía nói luôn gay gắt:

- Hòa sao được? Nàng ta sẽ phá hỏng việc lập cung mỹ nữ! Nàng đã nói thế, chàng còn đợi gì không dứt khoát! Giữa thiếp và nàng, chàng hãy chọn một! Thiếp xin lập cung mỹ nữ cho chàng tự do chia xẻ, nhưng không xẻ với gái thường luồng!

Chàng Thần nhìn hai cô gái đẹp bỗng phát tiếng trầm u:

- Thật đáng buồn...! Ta phải chọn vậy! Ta nặng lòng cả hai, nhưng nàng với ta dầu sao cũng cưới nhau! Đi thôi!

Nữ lang áo tía phát tay ra hiệu cho bọn gái hầu, đoạn quay nhìn Giao Long Nữ, nàng ta tiến luôn ra chỗ chàng Thần đứng cười, thỏ thẻ:

- Giờ chàng tính đi đâu?

Giao Long Nữ thấy thế vùng nói lớn:

- Thần! Anh biết nàng là ai? Gái đó đâu phải Bắc Yên Thần Nữ giả thế của anh. Chính Đông Âm Bá Diện đó!

Lạnh lùng, chàng Thần khô giọng:

- Là ai cũng vậy thôi!

Tiếp theo một cái khoát tay, nữ lang áo tía uyển chuyển bước qua cửa, bất thần chàng trai mặt lạnh xòe tay chặt một nhát ngang gáy Đông Âm nhanh như chớp.

Quá bất ngờ không đề phòng. Nữ lang áo tía ngã gục luôn xuống tay một gái hầu vừa giơ ra đỡ. Cả bọn nữ tùy tùng giật nảy mình, khựng lại, đánh tay vào sườn. Nhưng chàng Thần đã vung tay điện, chặt “véo véo”, cả bọn gục không kịp trở tay.

Thực khách có kẻ kêu “úy” sững sờ khiếp vía. Giao Long Nữ cũng giật mình ngơ ngác trước chuyện xảy ra nhanh hơn sức tưởng tượng, chỉ còn biết giương mắt phượng nhìn sững.

Sực thấy chàng Thần cúi nhìn bọn Đông Âm, phát cười khô khan:

- Hà! Bá Diện nàng còn tính theo ám hại ta nữa chẳng? Cho nằm ngủ một giấc! Tưởng ta làm ư?

Giao Long Nữ vùng hỏi:

- Thần sao lại thế? Xem chừng nàng muốn theo anh?

Chàng trai nghiêm mặt:

- À, tưởng Thần này loạn óc, phối hợp cùng ả! Lầm to!

Dứt lời bước vào, nhìn Giao Long Nữ, trầm giọng bảo:

- Chính nàng cũng lầm! Cả thiên hạ đều lầm! Ta làm Nhũ Hoa Thần là có nguyên do bí mật! Lại đây! Đã đến lúc nàng biết điều bí mật đó.

Ngạc nhiên, Giao Long Nữ chậm bước lại, mắt vẫn mở to nhìn Thần. Chàng trai quay đi ra chỗ cầu thang khuất đợi Giao Long Nữ lại gần, mới thấp giọng bảo:

- Biết vì sao Thần này phải hành động thế không? Cả Giao Long Chúa, Ma Vương Sắc... đều đi biệt tích! Chắc nó sợ ta tìm báo oán. Nếu không làm kế nử, tổ về quên cả thù cha mẹ, làm sao dụ nó xuất đầu?

Giao Long Nữ ngó trừng trừng, nhưng trong lòng bỗng như sóng dậy khi nghe Thần tiết lộ cũng hữu lý, cô gái xúc động bước sát lại, rung lời “anh... làm thế để dụ nó”. Chàng trai gật đầu bảo:

- Chốn này bất tiện, ta nên đi chỗ khác!

Cô gái theo xuống chỗ chàng, nhưng vừa bước một bước, bất thần chàng trai đã ngằm điểm một nhát vào huyết gáy, cô gái bất ngờ gục liền.

Ngay lúc đó tên tửu bảo từ dưới xông xộc đi lên, cả sợ kêu “úy trời đất” quay đầu chạy xuống, chàng Thần điểm véo theo đến nơi, ngửa mặt phát tiếng cười như điên, chàng trai cúi xuống vác Giao Long Nữ lên vai, con beo đen vừa theo tới, nhảy chồm lên tạt nhanh như cắt.

“Xoạc!” trúng vai áo, chàng trai nổi giận đá tung ra một ngọn cước trúng môn sau, con thú bắn lộn xuống cầu thang.

Vọt vào, xốc luôn Đông Âm, chàng trai quét lia cặp mắt liếc nhìn thực khách hét chìm:

- Ngồi ăn như thường!

Thực khách xanh mặt theo lệnh. Dưới nhà có tiếng beo rống, người la thất thanh, chàng trai lừ đừ bước ra phía ban công. Cửa ra bị gió đóng lại. Chàng trai dùng chân hất toang cửa định vọt ra.

Nhưng... một bóng trắng xóa đã đứng sững ngoài ban công, tà áo dài nhảy bay vừa khép lại: Đông Tửu Trại Lưu Linh!

- À... Cố hữu! Thì ra là chú lính Nùng báo không sai! Cố hữu vào tận Yên Bái bắt mỹ nhân.

Chàng Thần lùi lại. Chợt nhận ra mặt hai nàng vác trên vai hấn, Đông Tử vùng cười lớn:

- Thế giới này thật loạn rồi, diêm tận thế chẳng? Thủa này giờ mới thấy có vụ bắt cóc người yêu! Ha ha! Sao lại bắt cóc người yêu?

Lời vừa dứt, bỗng nghe có tiếng chú khách la inh ỏi, lơ lơ dưới nhà “Lính nhà nước! Ý a! Cái này lính nhà nước đâu mà nhiều thế”. Chàng Thần đá tung luôn chiếc bàn lớn vào mặt Đông Tử.

Đông Tử vẫn đứng yên xòe tay gạt “rắc”. Chàng trai ném huych hai nàng xuống, quăng vèo mình ra phía cầu thang.

Đông Tử chém sả theo một lưỡi tiểu kiếm, sát tước đầu, hót ngay chỗ tay vịn, chàng “vua rượu” nhảy tới, điểm véo véo hai nhát chỉ giải cách không. Cả hai nàng vùng tỉnh, chồm dậy, ngơ ngác:

- Chàng đâu rồi?

Đông Âm thấy gái hầu nằm một lũ, vội vung tay giải huyết. Đông Tử trở kiếm:

- Y vừa chạy xuống cầu thang! Rất buồn là nhị vị cô nương toàn là gái trứ danh, cứ bị tình làm mờ con mắt, bắt phân chân giả. Y vác hai cô lên vai định mang đi, y chỉ là giả Thần!

Ngay khi đó, bỗng nghe tiếng Tây hô như sấm:

- Vây chặt! Nó trên lầu! Voa là! Nó tẩu thoát cửa trước! Phơ!

Nhiều tiếng hò hét, tiếp liền có tiếng súng nổ đì đẹt. Mọi người đổ xô nhìn xuống đường. Thấy quan quân phi ngựa tới như rươi, vừa phi vừa nhả đạn.

Đông Tử, Giao Long Nữ và bọn Đông Âm cùng lao xuống cầu thang. Cô gái áo đen nói nhanh “chớ để lính bắn càn trúng chàng”, Đông Tử nhanh giọng “Họ chỉ muốn bắt sống! Tại sao cô nương không để lính bắt sống để rõ giả chân?” Đông Âm rít lên “nếu không phải là chàng, thánh quân ăn thịt nó”. Cả ba xuống tới dưới đã thấy con beo từ ngoài phóng vào. Vọt ra cửa, chẳng thấy Thần đâu, chỉ thấy quan binh ào ào đổ tới, toàn lính kỵ binh, có bóng Tây Gầm đứng giữa đám thủ hạ tứ chiếng, bắn đì đẹt.

Bọn Đông Tử vọt ra, còn thoáng thấy bóng chàng Thổ phỉ cuối phố chợ.

- Quan sáu! Coi chừng lạc đạn! Để ngu mỗ.

Giao Long Nữ nhảy lên lưng beo, cùng Đông Tử, Đông Âm thét ngựa đuổi theo như gió cuốn, vượt trước cả quan binh.

Lúc này chợ đang họp đông, phố xá đầy người, dân chúng đang qua lại. Bỗng nghe súng nổ đì đẹt, nhân mã rượt nhau như bắt giặc, thiên hạ hoảng

hồn réo gọi, dìu dắt nhau chạy như vịt. Có kẻ đâm rầm vào chân ngựa. Đông Tử quát lớn:

- Tránh ra!

Lời vừa dứt, một bọn mấy người đàn bà Kinh chạy qua đường, cầm đầu lao thốc vào beo đen. Giao Long Nữ lật đật vỗ beo nhảy qua đầu, bọn này kêu ré, ngã chúi. Viên quan sáu Tây Gầm hô lớn:

- Nổi kèn hiệu báo cho đội tuần tra bìa trấn! Vòng các ngã!

Kèn Tây thổi rền, các kỵ binh lập tức chia thành ba bốn đội chạy xé các ngã. Tây Gầm cầm một đội binh mạnh cứ phóng theo bọn Đông Tử!

Đường thẳng, bóng nhân mã đen xám vẫn thấp thoáng xa xa. Bọn Đông Tử rượt qua hai, ba phố, vòng qua bìa trấn. Từ nẻo trước một tiểu đội kỵ binh Ả Rập do một viên đội Tây chỉ huy kéo ào tới ngay đầu ngã ba. Sức thấy bóng nhân mã đen phi ra, viên đội hô dừng. Tiếng hô vừa thốt, tiếng trung liên đã nổ dòn "tặc tặc" liền năm bóng ngã lộn nhào, còn hai chú Ả Rập thấy ô chĩa lia, vừa kịp trở súng, chưa kịp lên cò đã ăn đạn nhào nốt, hai ba kẻ đổ dần dần, chân móc dính bàn đạp bị ngựa chạy kéo lê mặt đường.

Lạnh như tiền, chàng Thần giục ngựa phi như gió, mắt liếc quét lia dòm từng bóng đen chạy hai bên.

Bọn Đông Tử vọt tới, thấy ngựa chồm hí, xác lính nằm sóng xoài. Mấy người bị ngựa chạy kéo lê dốc ngược đầu, Giao Long Nữ có vẻ như xúc động, rung giọng kêu:

- Ôi chao! Tay súng thần tốc này còn ai ngoài Thần họ Võ. Giờ lại xuống tay giết chết người như ngóe đến thế này đây!

Đông Tử ngoắc tay trái, nói nhanh:

- Cô nương chớ vội buồn, mỗ đã bảo không phải là Võ Minh Thần đâu! Quan sáu! Ông cứ đi thẳng!

Tây Gầm theo lời, bọn Đông Tử lại rượt theo đường tay trái nhưng quanh co giây phút, bỗng phía trước mất dạng bóng ngựa đen...

Cả bọn gò thú nhìn quanh thấy một vùng bìa trấn, nhà cửa thung đồi chập trùng phong quang. Có một con đường rẽ vào sơn lâm, nhìn trụ cây số mới hay là đường Yên Bái Tuyên Quang. Ba người đứng quan sát, bỗng gặp một người Kinh đi bộ tới, Đông Tử từ tốn hỏi. một người trung niên gật lia:

- À, có có! Chúng tôi vừa thấy, phải y cưỡi ngựa đen tay cầm cái ô không? Chà! Mặt lạnh coi thấy ghê!

Ba người vụt đi liền. Con đường Yên Bái Tuyên Quang chạy mút qua những dải nương đồi phong quang đẹp đẽ, hai bên đường có nhiều đồn điền

khai phá trồng chè. Vượt chùng bốn, năm cây số, tới khu đồn điền trà Đông Lương, vẫn chẳng thấy ai. Chợt thấy một đàn đồn điền đứng ngoài cổng. Đông Tửu vội dừng ngựa hỏi, người kia đáp liền:

- Phải người áo chàm cưỡi ngựa đen không? Người đó cũng mới qua đây!

Cả mừng, cả ba đều vọt đi, bọn gái hầu Đông Âm lẽo đẽo chạy theo sau.

Quả nhiên đi chùng cây số nữa, đã thấy bóng nhân mã đen phía trước. Bóng này đang thả nước kiệu đại, vượt lên một ngọn đồi quang, sức ngựa băng đồi mạnh hết sức. Tới ngọn đồi, bóng nhân mã vụt phi nước phóng đi bước một, hình dạng in vào nền trời mây xanh coi uy nghi lạ, mũ rộng vành như nón quai thao trông đầy vẻ “giang hồ hảo hán”.

Đông Tửu reo “kia rồi”. Giao Long Nữ hỏi nhanh “giờ tính sao?” Đông Âm vẫn thắc mắc hỏi: “liệu có đúng không? Hay chính Thần họ Võ?”. Đông Tửu đành giọng:

- Cam đoan không phải Võ Minh Thần! Giờ mỗ có thể nói quyết vậy! Nếu là Võ, việc gì y phải lừa đánh gục hai cô, bắt đem đi?

- Lỡ chàng biến tính? Có lẽ là chàng, nếu không, sao lại về đường này? Đại huynh không nhớ lời ước hẹn ba năm trước trên biên thù Pi A Ya sao?

Đông Tửu nghe Giao Long Nữ nói đâm khó giải thích, nhưng vốn nhanh trí, chàng ta vùng bảo:

- Không phải y đâu! Mà dẫu có phải y càng tốt! Ta không thể để y hôn mê làm dữ mãi được, ta phải... bắt y lại ngay! Mỗ cần xem y có mắc chứng bệnh quỷ gì không?

Giao Long Nữ nghĩ mấy khắc, bảo:

- Chớ quên giờ anh ấy đã lợi hại phi thường!

- Ô, ba người đánh một chẳng chột cũng què!

- A! Bác học! Người định hại chàng què cẳng... là ý gì?

- Không không! Là mỗ nói ví dụ vậy thôi! Ta cứ vậy hãm sao cho ngất xỉu là được rồi! Trông vào Long Nữ cô nương đó!

Ba người phi lên đồi. Đường đá rộng, cả ba phóng vệt cỏ cho êm. Lên tới ngọn, may thay chàng Thần lại dừng ngựa dưới một tàn cây bên đường, vẻ mơ màng câm nín, không hay vẫn bị rượt theo.

Đông Tửu “xuyt” ra hiệu, cả ba vòng ba ngã, còn cách mười thước, chợt nghe chàng Thần phát âm khô:

- Định đánh trộm đó ư? Muốn về âm phủ chơi với quỷ à?

Tuy nói, nhưng vẫn không buồn quay lại. Ba người biết lộ, lập tức nhảy vọt tới, đứng vững ba phía. Đông Tử cười khà:

- Chào cố hữu! Cố hữu to gan đứng mơ màng gì đấy?

Chàng đội mũ rộng vành ngoảnh nhìn lại, quét tia mắt một vòng, vùng cao giọng như reo:

- A! Hiền huynh Đông Tử, đệ có ý đợi huynh đấy! A! Cả Giao Long Nữ hiền muội nữa! Mà kìa! Lại cả nàng Khan cũng tới đây! Ôi chao! Ba năm xa cách như một giấc chiêm bao!

Bọn Đông Tử ngó chòng chọc, Đông Âm nói lớn:

- Hừ! Vừa đánh gục người ta, giờ lại nói như mới gặp! Phải ba năm xa cách như giấc chiêm bao, chàng Thần xưa nay giỏi cả nghề đóng trò!

Chàng tuổi trẻ nhìn ba người, vẻ ngạc nhiên nhú chân mày hỏi:

- Sao mấy người nhìn mờ... lạ vậy? Ba năm cách biệt, mặt mũi mờ đây thay đổi lắm sao? Mà nàng Khan Bắc Yên hay Đông Âm đó? Đông Âm! Mờ nhận ra rồi!

Đông Âm cười thét:

- Giờ mới nhận ra? Hà hà! Tưởng đã biết từ lúc gặp nhau trên lầu quán Tàu chứ?

Chàng Thần càng lộ vẻ ngỡ ngác, Giao Long Nữ buồn bã hỏi:

- Đến nước này anh còn định giấu ai nữa đây? Hai cô đầm non đâu?

Chàng Thần cau mày, sức kêu khổ đượm ai oán bực mình:

- À, lại chuyện đầm non! Chính mờ đang nát óc tìm kiếm đây!

Đông Tử cười ngất:

- Khỏi lo! Mờ đã mượn phép đem đầm non về đoàn tụ với sáu Tây Gầm rồi. Tưởng cố hữu biết rồi chứ? Nãy cố hữu đã hỏi thăm lính Nùng mà!

Chàng Thần thoáng tươi nét mặt, gật đầu:

- A! Hay lắm, huynh cứu được hai nàng! Nhưng đệ gặp giữa đường, thấy huynh đi một mình mà!

- À có gì đâu! Mờ thấy bóng cố hữu, phải cho hai đầm non đi ẩn núp chứ!

Chàng Thần ngó bạn, ngó hai nàng vụt cười ngất:

- À, nhà bác học đọc được cả chữ tượng hình từ thời nạn hồng thủy lại không thấy được chuyện ngay trước mắt, mới ba năm đã quên mặt cố nhân! Minh Thần họ Võ đây!

Đông Tử lắc đầu:

- Người anh em không phải là Thần họ Võ, người anh em là Thần Nhũ Hoa! Mồ biết rồi đừng đóng trò nữa!

Đông Âm nói lớn:

- Bác học nói đúng! Người là ai? Nói mau! Sao dám đội lốt người làm bậy, lại lừa đánh gục ta định bắt đi... làm điều càn rỡ?

Giao Long Nữ vốn tin Thần Nhũ Hoa là Thần Võ, lúc này cũng thấy xiêu lòng, nói to:

- À, bác học có lý! Ta vì quá thương chàng đến mờ cả nhỡn quang trí khôn! Phải, Minh Thần không thể càn như lang sói, người là ai? Nói mau!

Chàng Thần nheo mắt dòm, vẻ khổ sở, bực bội, ngứa mặt than:

- Ôi chao! Mới có ba năm xa cách, thiên hạ sinh lắm chuyện lạ đời! Đến bạn chí thân của ta cũng còn u mê như người mất trí, nói chi đến bọn khác. Các bạn lầm to rồi! Mồ đây mới chính là Thần họ Võ!

Cả ba đều lắc đầu:

- Không phải, người là đứa mạo danh đội lốt, người là ai?

Chàng Thần vỗ đùi quát:

- Mơ ngủ hết rồi! Mà nếu mỗ không phải là Minh Thần, các bạn nghĩ sao?

Đông Tử cười hề hề:

- Bọn mỗ chỉ muốn minh oan cho Võ Minh Thần! Cảm phiền người anh em làm ơn thanh minh với thiên hạ giùm. Mồ chỉ muốn phục hồi danh dự cho người bạn quý của mỗ! Xin người anh em về Yên Bái với bọn này.

Đông Âm hét:

- Bình sinh Thánh Quân Bá Diện chưa bị ai lừa nhục nhã như người lừa! Biết điều xuống ngựa quy hàng!

Chàng Thần nheo mắt liếc nhìn ba người lẩm bẩm:

- Điên hết rồi! Vàng thau lẫn lộn, hắc bạch bất phân, lộn xộn quá.

Chợt Thần vùng nghiêm mặt bảo:

- Ta hiểu rồi! Tên khốn kiếp Nhũ Hoa Thần nào đó chắc vừa vào Yên Bái định bắt lại con gái Tây Gầm, nhưng “động” bỏ chạy, các bạn rượt theo thì gặp mỗ đây!

Cả ba cùng gật “còn gì nữa, đúng thế”, chàng Thần vùng danh giọng:

- Nói lần cuối, chính mỗ là Võ Minh Thần, mỗ mới xuyên miền Hạ Hòa, Cẩm Khê tới đây. Chúng ta sẽ cùng đi bắt Nhũ Hoa Thần!

Đông Tử cười khà:

- Đúng thế, phải bắt được Nhũ Hoa Thần mới giải oan cho Thần họ Võ bạn quý của ta được! Người anh em là Nhũ Hoa Thần vừa giết tiểu đội Ả Rập!

Chàng Thần bực mình nói to “không phải, Đông Tử quá già rồi”. Đông Tử cười ré hô “Nào hai cô! Còn đợi gì chưa ra tay”. Rồi cả ba cùng tiến lại, tiến nữa.

Chàng Thần vẫn đứng yên, cau mày bảo:

- Ba người đều là kẻ thông minh khác người, sao nay cũng u mê đến thế? Nói lần cuối: Mổ không phải là Nhũ Hoa Thần.

Đông Tử cười khà:

- Chuyện bắt cóc đằm non trên tàu, ai cũng bảo Dâm Thần Khôi Vĩ là Võ Minh Thần, chỉ có mổ là không tin! Thần bạn mổ không thể vậy được! Hà hà! Người anh em đừng nên lấy vải thưa che mắt thánh!

Nghiêm mặt, chàng Thần trầm giọng:

- Đúng! Huynh nghĩ thế là phải! Tên khốn đó không phải là Thần họ Võ được, nhưng mổ đây là Võ Minh Thần.

Đông Âm nhớ vụ bị lừa đánh gục, giận hết sức, vùng hét:

- Chính Bá Diện Thánh Quân này cũng tưởng tên bắt cóc gái là Thần họ Võ, nhưng giờ ta biết chắc không phải là chàng? Võ Minh Thần không có thủ đoạn dê hèn, lừa đánh gục đàn bà! Ta quyết bắt mi, căng da xẻ thịt vẫn hồi thanh danh cho Minh Thần. Coi “Bạch cốt cường toan công” đây!

Lời vừa buông, tay Đông Âm đã xò ra đánh vãi sang một luồng kinh khí “vút” như có bàn tay khói chụp vào ngực chàng Thần. Nhưng chàng đã cất vọt lên như ảo ảnh “rào” cành cây sau lưng chạm kinh khí gãy nát, khói bốc lên mặt lá, cành cây xông mùi khét lẹt.

Đông Âm hét lớn, đánh thốc tay kia ra một luồng phản phong như vũ bão. Nghe “bùng” một tiếng tựa sấm nguồn, trông lại Đông Âm đã bắn tung khỏi lưng ngựa dật dờ bay xa tới ba, bốn mét, lật đật quạt mạnh hai tay lộn như trái cầu, đứng xuống đất, toàn thân chấn động tưởng chừng vỡ lồng ngực.

Cả ba đều kinh ngạc, thấy chàng Thần vẫn ngồi bất động trên ngựa. Đông Tử tung vọt ra một đòn kinh phong sắc hơi men. Chàng Thần lại bốc lên cao như ảo ảnh, chỉ còn ngựa không. Đông Tử đánh gãy cành cây lớn, thấy bóng Thần áo chàm dật dờ trên cao, thổi “phù” luôn một hơi. Nghe “bùng” tiếng lớn, đòn trúng hình Thần, Đông Tử bắn đi mấy bộ, thất kinh lộn nhào đứng sau đuôi ngựa, Giao Long Nữ thoáng cau mày, bất thần đánh vọt ra một luồng kinh khí, chỉ nghe vút tiếng như xé lụa, thoáng trong ánh nắng ngọn đồi có một vầng huyết khí bằng bàn tay người chụp xuống ngực chàng Thần.

Cả Đông Tử, Đông Âm đều giật mình sửng sốt nhìn Giao Long Nữ, nhưng một luồng huyết khí vừa đánh tới chàng Thần, rào một cơn gió chẳng thấy chàng ta đâu nữa, chỉ thấy một luồng huyết khí lơ lửng trên ngọn đồi, to như cái nong, ngựa cũng biến đâu mất. Vàng kình khí đó cuộn cuộn đặc sệt như hổ phách, hút tiêu luôn luồng kình khí của Giao Long Nữ! Bồng luồng khí hổ phách quay xoe xoe theo hình tròn càng lúc càng trở nên trong suốt, thành linh vụt chuyển sang màu xanh, trắng, tím, vàng, đủ ngũ sắc lóng lánh đẹp lạ thường, chỉ mấy giây lại đổi sang muôn màu, cứ thế chiếu sáng lòà, không khác một hiện tượng thiên nhiên kỳ dị, đứng cách xa năm, bảy bộ còn thấy nóng như lửa thiêu, rét buốt như ướp đá, làm ngựa thú sợ chồm dựng vó kêu hí vang lừng, quay đầu chạy. Đông Tử, Đông Âm không chịu nổi, cũng phải giật lùi, ẩn sau gốc cây bụi rậm, vận sức chống chọi.

- Bí pháp càn khôn! Ngũ hành chân khí! Chỉ có Giao Long Nữ vẫn đứng yên, nhưng con beo nóng rát quá cũng lùi giật, cô gái nhẩy xuống đất nói lớn:

- Chính Võ Minh Thần! Người này là Thần họ Võ! Chỉ có “người” mới có càn khôn bí pháp!

Ngay khi đó, vàng khí như mây ngũ sắc càng lúc càng trong suốt, thoát đã trong như pha lê, giữa vàng khí lạ chợt hiện lên hình bóng chàng Thần cỡi ngựa đứng sừng sững như một quái tượng nhìn ra. Hai con mắt sáng như điện chiếu tia cực kỳ uy mãnh.

Sực thấy chàng Thần giơ tay, cười hỏi:

- Sao? Giờ này đã tin mỗ là Võ Minh Thần chưa?

Đông Tử bước lại phía Đông Âm, Giao Long Nữ kêu lớn:

- Đúng Thần họ Võ, bạn quý của mỗ rồi! Chỉ có kẻ luyện thành bí pháp của Bàn Tổ mới có vàng khí ngũ hành kia!

Giao Long Nữ nói nhỏ:

- Đây đúng là anh Thần, nhưng cũng có thể là Nhữ Hoa Thần!

Lời dứt, chợt thấy vàng khí ngũ sắc đảo vụt năm, bảy vòng thu nhỏ dần “vút” chui luôn vào mình, biến mất hiện ra chàng Thần cỡi ngựa đen đứng dưới tàn cây cháy sém một vùng như mới bị lửa tàn.

Đông Âm ngó sững, cao giọng:

- À, thì ra đúng Thần họ Võ! Nhưng sao lại đánh lừa hạ gục định bắt ta đem đi?

Giao Long Nữ lẳng lặng bước lại gần, nhìn kỹ con ngựa, gật đầu “đúng rồi! Đây chính là con Thiết Phong Câu của Đông Quân soái Cờ Đen xưa!” Cô gái lùi ra vùng hỏi to:

- Võ Minh Thần! Anh từ thị trấn Yên Bái ra đây?

Lắc đầu, chàng trai điềm đạm:

- Không! Xuyên rừng tới! Anh đâu đã về Yên Bái.

Cả ba ngó nhau, mỗi người một ý, Đông Tửu vò đầu than:

- Đây là Thần bạn mõ, còn tên bắt dằm non? Ôi chao! Điên đầu mất!

Ngay khi đó, bỗng nghe có tiếng đàn bà nói lạnh lạnh từ đâu vọng tới:

- Có gì mà phải điên đầu khó nghĩ? Chuyện giản dị lắm, có chi khó hiểu đâu? Một là Võ Minh Thần chẳng may mắc bệnh quỷ, bất thần lên cơn, lại hành động như quân vô đạo, hai là hiện trong thiên hạ có một tên nào đó giống anh Thần như đúc, chuyên hành động vô lương, khi thấy người ta lầm nó là Thần họ Võ, nó cũng nhận luôn câu lợi! Thế thôi! Vì bán tín bán nghi, ai nữ tận tình với cố nhân? Nếu không, sao nó thoát nổi?

Cả bốn người cùng ngoảnh mặt nhìn quanh, chỉ thấy một vài người dân, lại nghe tiếng nữ thánh thốt:

- Nhưng theo kể này, không thể có chuyện Minh Thần mắc bệnh quỷ, làm xằng. Đúng! Có một tên khác đội lốt tác quái!

Đông Âm quát lớn:

- Thực hư sao biết nổi?

- Dễ lắm! Sẽ có phen nó đi đêm lắm có ngày gặp ma, thế nào chả có lúc hai Thần đối diện! Chuyện giống nhau như đúc có thể chứng minh!

Lời dứt, từ trong bụi bên đường phóng vọt ra một bóng nhân mã. Trên lưng ngựa có một nữ lang mặc áo tía, mặt đẹp tuyệt trần, coi uy nghiêm đài các, vẻ lộng lẫy huyền bí, đúng là bà chúa ngàn. Nữ lang tóc búi đỉnh đầu, trâm cài lược giắt lấp lánh, đầu còn dính hờ một mảnh khăn màu. Coi mặt mũi, hình dáng giống Đông Âm Bá Diện như đúc. Ngựa vọt ra, nàng gò cương đứng gần chàng Thần, đối diện bọn Đông Tửu, cả mấy người cùng bật kêu sững sốt:

- Bắc Yên Thần Nữ!

- Phù Dung Nương miền ba biên giới có mặt ở đây sao?

Nhưng Đông Âm Bá Diện vừa thấy cô chị ruột, đã quắc luôn mắt phượng, cảm giận bùng bùng trở mặt hét lạnh:

- À, nghiệt tử Khan Mây Linh! Ma đưa lối, quỷ đưa đường, ta chưa kịp lên xứ Phù Dung báo oán, lại gặp người chốn này! Người đã cướp cả giang sơn, ngôi vị, còn cướp nốt nguồn vui cuối cùng của ta! Oan gia gặp oan gia, ta người quyết chẳng đội trời chung.

Lời chưa dứt, ngựa đã chồm xẹt tới, Đông Âm Bá Diện vung tay đánh liền.

Nữ lang mới tới chính là Bắc Yên Thần Nữ. Thấy em gái làm hung cũng vỗ ngựa xẹt ngang, tung đờ, quát:

- Sao Linh! Ba năm cách biệt, tưởng đã đổi lòng, sao mãi thù mẹ oán cha? Chuyện năm xưa, con nuôi con gửi, là theo đúng phép lệnh giòng Khan, lúc đó ta với mi còn đở hỏn đã biết gì chuyện đó? Mọi việc chẳng qua là số mạng, sao lại oán chị mi?

Phản phong bùng bùng, người ngựa dật dờ đưa thoi, Đông Âm hét “Mây Linh! Người là vật mang họa cho ta! Vì người mà ta phải lênh đênh tận miền Ả Rập đầy cát nắng”. Bắc Yên quát “Ba Tư quê gốc giòng Khan, mi sang đó cũng sống tại cửa tiểu vương lãnh chúa, được yêu chiều như bà hoàng, đâu phải đày ải chi miền cát nắng, mi mãi oán tiền nhân”. Đông Âm hét “ta thù số mạng, thù cát nắng, thù người! Ta sinh ra tại miền tứ thời bát tiết, Xuân Hạ Thu Đông, không phải để sống đày đọa bên Ả Rập”.

Hai chị em xoắn lấy nhau, đánh toàn đòn chí mạng, giữa vùng kinh phong, độc khí, bỗng nghe tiếng Bắc Yên nói lớn:

- Sao Linh, nếu người muốn ngôi chúa xứ Phù Dung, ta sẵn sàng nhường cho mi đó!

- Ha ha! Ta không thèm ai nhường! Ta tự tay ta tạo nên hết! Nếu muốn nhường, phải nhường cả trượng phu!

Không thấy Bắc Yên trả lời, hai chị em lại xoắn lấy nhau đánh như vũ bão, người đứng ngoài chẳng biết ai là Bắc Yên, Đông Âm nữa! Đông Tử than dài:

- Ôi chao! Tỷ muội thế huých tương thù nhau! Ôi chao! Giống nhau như đúc, xem thế này thì đúng cái tên Nhũ Hoa Thần nào đó nó cũng giống Võ huynh như đúc còn gì nữa!

Giao Long Nữ đứng nhìn hai chị em Thần Nữ đánh nhau, lại quay nhìn chàng Thần, nghĩ thầm:

- Lời Bắc Yên Thần Nữ nói có lý. Một là chàng mắc bệnh có từng cơn, hai là có kẻ giống chàng, mạo nhận! Giờ ta cứ bám sát, tất có lúc phân rõ thực hư!

Lòng đang ủ rũ buồn thảm như mùa đông, bỗng lóe lên tia nắng mới đầu xuân ấm, cô gái giục thú lại gần chàng Thần, thổ thê:

- Em vì quá thương anh, khổ thù phụ mẫu nên tâm thần rối loạn, không còn biết phân giả chân! Giờ cứ nhìn hai chị em Thần Nữ đủ biết có thể có đứa giống anh như đúc làm càn!

Chàng trai không giận, cười hỏi hai người:

- Giờ hiền huynh, hiền muội đã tin Thần này là Thần họ Võ chưa?

Đông Tửu vò đầu:

- Ôi chao! Giống gì mà giống dữ, không còn biết đường nào mà lần! Nếu vậy cái chàng Thần đã gặp trong Hang Ma là Thần Nhũ còn Thần gặp giữa đường chém đệ suýt chết, chính là Thần họ Võ hiền huynh! Nhưng với thiên hạ, chuyện này còn rắc rối lắm! Phải làm sao tóm cổ được tên kia mới thanh minh cùng thiên hạ được!

Giao Long Nữ chột hỏi:

- Giờ anh tính sao?

Mặt thoáng gọn nét buồn, Thần chậm rãi:

- Ba năm lìa xứ, khổ luyện bí pháp càn khôn, vừa về nước đã gặp chuyện bực mình! Ba năm đăng đẳng, thù sâu nung nấu, mong từng ngày gặp thù báo oán rửa hờn. Nay bị chuyện này, chẳng biết nên tính việc nào trước?

Giao Long Nữ trầm giọng:

- Em nghĩ, cứ nên tìm thù báo oán, xong sẽ tính chuyện Nhũ Hoa Thần!

Thần gật đầu:

- Có lẽ nên làm thế! Sớm ngày nào, hôn oan phụ mẫu sớm siêu sinh! Phần em sao? Ba năm luyện...?

- Dạ! Muôn phần cực khổ, nhưng anh cứ yên tâm, em đã thừa sức móc thủng vãng huyết khí Giao Long! Độc khí bên ngoài không thể xâm nhập tạng phủ, nãy uống chén rượu độc cường toan bá độc của Đông Âm vẫn chẳng hề gì!

Đông Tửu mừng rỡ:

- Hay lắm! Nếu vậy còn đợi gì không liệu sớm cho xong thù tuyệt hận? Nhưng cũng phải tính sao cho khỏi lầm lộn, lỡ khi gặp tên Nhũ Thần kia?

Chàng Thần ra hiệu cho hai người lại gần, khẽ bảo:

- Dễ lắm! Cứ nhìn chuôi súng, biết liền! Súng này của Đại Sơn Vương Chúa Thập Vạn Đại Sơn tặng có khắc tên rõ ràng, bôi nhiều dấu máu! Nếu còn ngờ cứ nhìn tay trái có vòng càn khôn là mỗ.

Đoạn trở chị em Thần Nữ đang đánh nhau, bảo:

- Hai chị em Mây Linh, Sao Linh giống nhau như đúc, không sao phân biệt nổi! Mỗ đã có ước hẹn với Thần Nữ cứ thấy tai đeo khuyên là Bắc Yên!

Hai người trông ra, chị em họ Khan cũng vừa xẹt hai phía, mặt bừng sắc giận, quả nhiên nhìn một nàng thấy đeo khuyên bằng đồng bạc xòe, còn một nàng đeo mỗi tai móc liền nhau trên to dưới nhỏ hình ngọn tháp, vòng hướng. Giao Long Nữ quay bảo Thần:

- Sao anh không can?

Thần lắc đầu:

- Cho đánh nhau chán đi! Sức tương đồng đánh cả đời chưa dứt! Ta về đồn điền!

Nói xong, quay phất ngựa, cùng Đông Tử, Giao Long Nữ phi như gió xuống đồi.

Bỗng nghe tiếng gọi lạnh lạnh kéo lê trong nắng đầu mùa:

- Võ lang! Chàng đi đâu? Khoan! Thiếp có điều muốn nói!

Đã xuống đến chân đồi, bọn Thần vội dừng ngựa, thú trông lên, thấy hai chị em nàng Nữ chúa xứ Phù Dung vừa đánh nhau, vừa phi đại xuống, ngựa tới đâu cây bụi, lá cây bay mù, kinh phong ào ào như gió bão. Thoáng hai người đã chạy xuống, Thần Nữ đeo khoen ba vọt tới chỗ chàng Thần đứng, định nói chi đó, nhưng Đông Âm Bá Diện đã lồng lộn chồm lại đánh, hai chị em xoay đảo chung quanh bọn Thần.

- Chàng đi đâu rồi cũng tìm thấy, nhưng người với ta phải thanh toán xong đại hờn, rồi sẽ liệu sau! Nếu người muốn nói, để ta không có chuyện gì nói sao?

Hai nàng cứ xoay quanh ba người đánh rất dữ, trước còn dùng tay, sau tung luôn kiếm chém nhau, ánh thép sáng lòe, quật nhau xoang xoảng. Bỗng nghe tiếng Bắc Yên nói lớn:

- Hơn tháng trước, thiếp có liêu xuống Cung A Phòng Ma Vương Sắc! Thật kinh khủng! Giờ A Phòng cung thủy của nó còn ghê hơn cả Thập Điện Diêm Vương! Có tới mười hai cửa vào, cửa nào cũng là cửa tử hết. Khói sương mù mịt, lửa cháy bùng bùng, nước sôi sùng sục, khí lạnh thấu xương, độc phong ào ào, chỗ nào cũng đầy ma xó, ma thành, chó sói cầm gươm dao, súng ống, ống thụt phun khí độc, những bóng phi nhân, phi thú, phi quỷ, phi ma xoắn tóc ẩn hiện giữa khói sương mù mịt. Lọt được vào trong, tới một khu quái gỡ, tứ bề gương phản chiếu, luôn luôn biến đổi chập chờn như khu hang ma, nhà quỷ, ánh lân tinh xanh lè bay tán khắp nơi, chạm đâu cháy đó, chỗ nào cũng đầy cạm bẫy. Còn nhiều tầng nữa, thiếp đã liêu lần vào được khu Mê Hồn Cung thì bại lộ, bóng ma hình quỷ hiện ra xua đuổi, phải may mắn lắm mới thoát ra được! Thiếp lại nghe đạo này Hồng Cầu Quỷ tinh đã luyện được tới mức gồm ghê, còn lợi hại gấp đôi trước, chàng phải cẩn thận lắm mới được!

Đông Âm cũng vùng nói lớn:

- Chẳng phải liêu, Đông Âm Thánh Quân đã dẫn Tử Chúa Tiên Chỉ Huy xuống thăm Tây Sắc. Thiếp đã thám sát tận gốc, biết nó có một cái máy chạy

bằng thủy lực, vận chuyển các cơ quan cạm bẫy di động trận đồ! Nếu chàng muốn gặp Ma Vương, trước hết nên triệt cơ quan gốc! Thiếp cũng nghe nói Ma Vương Sắc hồi này mới luyện xong quỷ pháp thượng thừa, muốn giết nó phải nhử vào địa lôi phục mới xong!

Chàng Thần điềm đạm bảo:

- Cảm ơn hai nàng! Mỗ đã có cách riêng. Lưới trời lồng lộng, loài quái tinh dữ mấy cũng có phen lọt lưới trời!

Dứt lời lại giục Đông Tử, Giao Long Nữ vọt đi. Nhưng khi Bắc Yên Thần Nữ đi theo, lại bị Đông Âm ngăn lại, xoay quanh ba người.

Đông Tử giật bầu rượu, tu ực, than:

- Ôi chao! Thế này thì phải gọi đại huynh là Đào Hoa Thần mới đúng! Ôi! Đào Hoa Thần! Số đào hoa lắm vợ dữ...

Giao Long Nữ thẹn đỏ mặt, quay bảo chàng Thần:

- Như thế này bao giờ mới dứt đi được? Anh liệu cách nào chứ?

Chàng Thần cũng chẳng biết tính sao cho gọn, vì đánh đuổi Đông Âm cũng không nổi. Nàng tuy táo tợn, đã liều dùng kế dữ đưa cả chàng vào giấc Vu Sơn, dẫu sao chẳng muốn hại chàng. Bỗng nghe Đông Âm hét:

- Việc gì phải liệu? Cô em cũng ở lại đây, định theo chàng ta tới đâu nữa?

Giao Long Nữ vốn tay gái ương bướng, dữ chẳng phải hiền chi, từ lúc chán chuyện chàng Thần, sinh buồn mang mang như mất hồn, không thiết ganh đua cùng ai nữa. Nhưng giờ hy vọng chàng Thần lại càng sống dậy, hồn nàng cũng sống dậy theo, tính cũ trở về, nghe Đông Âm hét “nước thượng”, cô gái vùng quắc mắt mắng:

- À, gái “ma trăm giọng” thật chẳng biết điều gì cả! Thù ghen ngược với chị ruột đã vô lý, lại giở giọng ma nữ với gái này là thế nào? Nàng lấy tư cách gì giữ ta lại nhỉ?

Đông Tử mừng thầm, biết sắp có lối thoát bèn đệm thêm, gật gù:

- Kể ra Thần Nữ Bắc Yên còn tạm có tư cách!

Đông Âm Bá Diện lồng ngực lại trở mặt Giao Long Nữ hét:

- Tư cách hay không, cô em ngoài cuộc sao biết nổi! Ta đem mình ra làm “kế thí thân”, kể nào động tới, ta nguyện tử chiến!

Giao Long Nữ cũng không nhịn, cau mày:

- À! Thấy ta không buồn động thủ, càng làm tới, muốn sinh sự thử ra tay coi!

Chưa dứt lời, Đông Âm đã quật luôn ra một nhát kinh phong mạnh như vũ bão, đánh trúng ngực Giao Long Nữ.

Nàng vẫn ngồi im, nghe “bùng” một tiếng lớn đã thấy Đông Âm hét lên, toàn thân bốc khỏi mình ngựa, bay dật dờ về phía sau quay như trái cầu bạt gió. Bá Diện đảo tay hãm được, hạ chân xuống mặt cỏ, đã xa đuôi ngựa hàng năm bộ, tay ôm ngực, trợn mắt vừa giận vừa kinh. Lập tức vận hết lực công, tiến lên, chực đánh nữa, nhưng chàng Thần vùng quát giật:

- Dừng tay! Sao Linh cô nương! Đụng “bí pháp càn khôn” có khi táng mạng! Giao Long nương tay!

Nhưng không kịp, tay tả Đông Âm đã đánh thốc ra một nhát “cường toan bạch cốt”, tay phải chém vèo lưỡi tiểu kiếm theo nhanh như gió thoảng! Lần thứ hai, Giao Long Nữ không động thủ, thấy nàng trầm mặt ngồi im, bỗng hình ảnh nàng vụt mờ biến sau một vầng mây khí màu hổ phách giống hệt hình người, lập tức phát ra tiếng “bùng” thứ hai, luồng khí xám Đông Âm bị hút tiêu, Đông Âm bắn đi mấy bộ, lưỡi kiếm văng trở lại kiếm xoẹt tốc đầu đứt luôn mảnh khăn thêu ngọn bạc trâm vàng, Đông Âm vừa cố hoành thân chụp được thanh kiếm đã lao đảo ngồi phệt xuống đất, ôm ngực, mặt trắng bệch, muốn trào máu miệng.

Chàng Thần có dáng bất nhẫn định vọt lại, nhưng Giao Long Nữ đã thu vầng khí hổ phách, giơ tay cản, khẽ bảo:

- Không hề chi đâu anh, chỉ để nàng ta không còn ý dòn “cường toan bạch cốt” và không đuổi nổi chúng ta! Đi thôi!

Thần Nữ Bắc Yên vọt luôn ngựa tới, cách ba bộ, nhảy xuống đất, vừa chạy lại vừa kêu “Sao Linh có sao không”, tay đưa ra đỡ, nhưng Đông Âm đã vung tay gạt phắt, vừa thở vừa hét “Lui ra! Không cần ai, ta phải đánh chết gái thường luồng!” vừa đứng xổ dây. Nhưng lại lao đảo phải dựa vào thân cây, trợn mắt nhìn Giao Long Nữ toan mắng. Bỗng “véo” cô gái đã búng ra một viên linh đơn đỏ như chu sa bay vọt vào cuống họng Đông Âm, nàng bị nuốt chửng không kịp khạc ra. Giao Long Nữ giơ tay chào, giục chàng Thần, Đông Tử vọt đi như gió cuốn. Thần Nữ Bắc Yên khẽ chép miệng nói nhỏ “Sao Linh! Em nên hồi tâm, làm lành lánh dữ, nếu cần, chị sẽ nhường ngôi chúa xứ Phù Dung cho em!” và lùi ba bước nhảy lên ngựa vọt theo bọn chàng Thần. Bốn người đi xa ngót trăm thước quanh co, còn nghe tiếng Đông Âm Bá Diện hét giọng lạnh lạnh trong nắng vàng gió đầu mùa.

- Mấy con khốn này, tưởng đã chết xó nào, sao cũng đứng đây? Nhìn gì? Đờ tao lên ngựa mau! À, bọn mi thấy Thánh Quân thua gái thường luồng lạ

lắm sao? Có gì phải lạ. Thì ra nó đã học được bí pháp càn khôn của Bàn Tổ mất rồi...

oOo

Mặt trời ngã xuống rặng núi Tây đổ dài bóng cây rừng trên đường Yên Bái - Tuyên Quang. Khách bộ hành xuôi ngược đã vắng, thỉnh thoảng mới có một, hai dân đồn điền rảo bước, vẻ vội vã chỉ sợ không về kịp nhà trước lúc hoàng hôn!

Bỗng từ phía thì trấn Yên Bái, khoảng cây số năm, có tiếng ngựa khua lóc cóc, rồi một toán nhân mã nhô ra sau khúc quanh đồi chè xanh mượt.

Khoảng bốn, năm người vừa nam, vừa nữ, cỡi ngựa khỏe đi sau, ba người đi trước. Tất cả đều mặc quần áo Mán, Thổ, đeo khí giới, giữa là một cô gái trạc hai ba, hai bốn mặc “phá” lãnh thủy ba, áo cũng viền, chần kim tuyến tựa lối Thái đen, ngoài choàng một cái áo rộng lòa xòa cũng màu đen thêu kim tuyến lấp lánh chói dưới nắng càng làm tôn nét óng ả của tấm thân thon lẳn, yếu điệu. Cô gái này có vẻ đẹp hoa nhường nguyệt thẹn. Cặp mắt hơi xếch sáng như hai vì sao, coi vừa thông minh vừa gan dạ, đa cảm, chỉ cần ngó qua, dân đường ngược cũng biết ngay nàng là nữ chúa rừng xanh, chắc là con tù trưởng lãnh chúa Mán Thổ có thế lực miền núi chi đó. Nhất hai bên nàng là một lão Mán trạc ngũ tuần và một bà Mán cũng tuổi đó. Cả hai đều mặc quần áo thêu ngũ sắc, tay cầm gậy, bụng dắt gươm gỗ, cờ đuôi nheo đỏ, mặt mũi coi âm u huyền bí, trên đầu lại chít khăn đỏ, kẻ quen sống trên thượng du có thể đoán ngay được đó là loại thầy mo, mục kẹ hạng dữ thuộc sắc mán Hồng Thần ghê nhất sơn lâm.

Khách bộ hành gặp đám sơn nhân này, ai cũng tò mò nhìn trộm, ghê ghê. Nhất là bên chân ngựa cô gái lại có một con cạp vằn to như con bò mộng đi thình thịch, phía trước còn một bầy bảy tám con sơn cẩu to dùng đi “mở đường”, thấy ai cũng dòm như chực đớp!

Đám sơn nhân này có vẻ từ xa tới, người ngựa bám bụi đường, nhưng vẻ mặt ai nấy bình thản, chẳng có vẻ gì nhọc mệt. Riêng cô gái mặt mày tươi tỉnh, đầy hứng khởi, quay bảo thầy mo, mục kẹ:

- Ta chắc tới kịp trước khi trời tối! Chỉ qua đồn điền Đông Lương vài cây thôi! Vùng này phong quang đẹp đẽ đấy chứ mục kẹ à!

Hai người này vừa gật đầu đáp “dạ đẹp lắm mà”, bỗng nghe tiếng nhạc đồng khua vang, rồi một cỗ xe ngựa bon bon từ phía sau chạy tới, có bảy, tám tay súng xà cạp trắng theo hộ tống.

Đám sơn nhân vội tránh sang vệ đường cho cỗ xe lướt qua.

Đấy là một cỗ xe song mã sơn đỏ chót rất thịnh hành từ đạo Tây sang và nay chỉ còn ít vùng trên sơn cước dùng. Loại xe ngựa này không giống thứ xe ngựa chở khách thấp lè tè, bánh bươm, thường chạy đường Yên Bái - Tuyên Quang và loại xe độc mã chở hàng nhan nhản tại các miền thượng du. Xe có cửa sổ, rèm vải cao, trong xe chỉ có ba bóng nữ, một cô chủ và hai cô hầu. Cô gái này người Kinh vẽ tiểu thư khuê các con quan mặc sơ mi lụa trắng. Mặt mũi đẹp mơn mớn, khi xe chạy ngang qua, cô tiểu thư này thấy đám sơn nhân lạ, bèn thò cổ ghé mắt cửa sổ dòm ra.

Vừa khi đó, cô nàng sơn nữ cũng ngoảnh mặt nhìn ngang, ngựa kéo xe tuy đã có miếng da che hai bên mắt, nhưng “đánh thấy mùi chúa sơn lâm” sơn cầu lập tức vùng hí lên, cất vó trước không chịu đi nữa.

Hai, ba người lính xà cạp trắng vội phóng lên túm dây mang ngựa kéo ghì lại, nhưng mấy con ngựa kia cũng đánh thấy mùi cộp đều nhất loạt chồm hí loạn. Lính tráng cũng vừa trông thấy bóng cộp vằn, sơn cầu, đi bên chân ngựa, sơn nhân ai nấy cũng đang ngạc nhiên lúng túng, chưa biết tính sao, thì nữ lang sơn cước đã rú lên mấy tiếng lạ tai, quát thán thót:

- Gia thú! Bọn mi khá lui xa cho ngựa khỏi hoảng lồng!

Lập tức, mấy con thú vẫy đuôi, men theo vệ cỏ, chạy tít phía sau, lũ ngựa kia mới thôi chồm hí, cô gái tiểu thư mỉm cười, nghiêng đầu tỏ vẻ “xin cảm ơn hiền tử” bằng tiếng Kinh. Cũng tưởng cô nàng kia không hiểu, nào ngờ nàng ta đã nghiêng mình đáp lễ bằng tiếng ta rất sỏi “có chi đâu hiền tử phải nặng lời”. Cỗ xe ngựa lóc cóc chạy đi, đám sơn nhân chậm đi sau cách xa dần đến ngót hai trăm thước.

Tới khúc đường quanh, đoàn xe ngựa khuất sau trái đồi.

Khi đám sơn nhân vượt qua ngọn đồi, nhìn về nẻo trước, thấy đoàn xe ngựa vừa tới cây cầu sắt dưới thung, tự nhiên cả đám lính hộ tống nhón nháo, ngựa dừng lại nhất loạt, liền hai phát súng nổ rồi từ dưới gầm cầu có một luồng khói trắng bay phụt lên, người ngựa nhà gục hết.

Chỉ còn cỗ xe song mã phá chạy được qua cầu, xà ích bỗng ngã lộn cổ xuống đường nằm chết giắc.

- Hình như đằng kia có biến!

Cô gái núi giơ tay ra hiệu ngừng dạt khuất vệ đường.

Dưới kia, cô gái Kinh nhà quan chưa hiểu chuyện chi, cũng dáo dác kêu “Cướp rừng! Cướp rừng phải không?”.

Bồng thấy một gái hầu ré lên “Con quái! Tiểu thư ơi! “. Từ dưới cây cầu nhảy vọt lên một con đười ươi to lớn, đầu thúng, cái mắt đèn pha, khật khưỡng tiến lại bên xe, nhe răng cười nhớn.

Cô tiểu thư chụp cây súng sẵn dựng bên chìa khóa. Bồng có bàn tay đỏ hồng vuốt dài xiên “rắc” qua khung gỗ túm ngay lấy súng, giật phăng. Tiểu thư mất đà ngã chúi. Cạch! Cửa mở, một bóng quái nhảy tót lên ngòi lù lù, cười ré.

Cả hai cô hầu co dúm góc xe, trở mắt dòm bóng quái cao lênh khênh mặt đỏ, tóc bù xù, mặc áo rộng đen, một bàn tay cụt còn quấn băng, dòm tiểu thư cười hề hề:

- Gái nhà quan đẹp như tiên! Mấy năm nay trốn đâu mất từ ngày bắn hụt. Hà hà! Coi đẹp hơn xưa!

Cô tiểu thư kêu thét “Huyết Quỷ đười ươi! Mi là quỷ đười ươi!” Quái nhân mũi vẹt thò tay vuốt má nàng, vuốt bầu cổ áo giật “soạt” cái bung luôn khuy, nó kéo xoạc sang hai bên neo cứng cánh tay, để lộ tấm thân trắng mịn như ngà, mảnh lụa đen lánh phập phồng ẩn hiện bóng chim uyên thốn thức kinh hoàng.

Cô gái nhà quan sợ hết hồn, vừa kêu thất thanh vừa co chân đạp thốc vào bụng, nào ngờ quái nhân gập luôn bụng ngậm dính bàn chân không sao rút nổi! Gái hầu sợ chủ bị hại đâm liều cầm “hoa ly” nện bốp xuống đầu quái nhân, nó cười ré, gạt nhẹ một cái, cả hai ả quay lơ, cứng đờ!

Con đười ươi đu tót lên ngòi chỗ xà ích giật cương cho ngựa chạy. Quái nhân nhả bàn chân cô gái ra, đóng ập cửa. Cô gái lùi vào góc xe, cố gắng xốc áo, nhưng quái nhân lại lột phăng áo ngoài, kéo thốc nàng lên “băng” dòm hau háu, cười sằng sặc”

- Hé hé! Hí hí! Gái con quan Nam đẹp không thua gái đầm non quan Tây! Bắn hụt đầm Tây được đầm ta... Gái ngoan chớ sợ! Ta không cho đười ươi ăn thịt đâu!

Vừa nói, nó vừa cúi xuống, thì miệng chúi cả mũi vẹt vào lồng ngực non tơ, cái lưỡi nó thè lè như lưỡi rắn, coi phát ghê! Cô gái dẫy dụa, dấm dầu dẫy má nó ra, kêu khủng khiếp.

Trên sườn đồi cô nàng miên núi nhìn xuống cầu vọt hô “cứu mau”. Cả bọn theo vệ đường lao xuống như tên bắn. Cọp vằn, sơn cầu chồm đi trước. Cỗ xe song mã đã lăn được mấy thước, đang chuyển nước ngựa lao đi. Trong xe, vì mãi nghĩ ngực thơm, quái nhân không để ý, bị cô gái co thốc gối lên trúng luôn cầm cái “bốp”. Cô gái vùng thoát, lùi ngựa ra đầu băng, quái nhân xoa cằm, nhe răng cười nhớn, có vẻ thích thú như con mèo vờn con chuột, nó nhào mình giỡ tay chụp với.

Phập! Bất thần quái nhân ré lên khùng khiếp, cô gái lạ lòng ngược trông lên, giật mình xúc động, thấy bàn tay quái nhân đã bị một mũi dao lá lan ghim dính vào, ngập lụt cán.

Quái nhân bủn rủn cả tay chân, cố giật ra, hét “thằng khốn nào? Đười ươi đâu?”, “huych” đười ươi đổ rầm xuống vệ đường, kêu rống ngựa dừng vó, cỗ xe lắc mạnh, có tiếng quát lạnh như tiền:

- Quỷ mũi vệt! Tại sao ta cứ gặp mi hoài?

Cả Huyết Quỷ mũi vệt cùng cô gái nhà quan đều nhìn ra, đã sịch thấy, bóng nhân mã đen đứng sững bên xe!

Kỵ sĩ là một chàng điển trai mặt lạnh, hai mắt sáng quắc, đầu đội mũ rộng vành như nón quai thao, ngó lừ lừ phát tiếng âm u:

- Mi còn một tay muốn chặt nốt? Đem Tân Kiêng, tưởng mi đã đổi nghề bắt cóc gái tơ!

Huyết Quỷ nghiêng răng ken két, hét dữ:

- Nhũ Hoa Thần! Tưởng đứa nào, lại cũng mi! Sao lúc nào cũng gặp mi? Thiên hạ rộng lớn, gái đẹp đầy đường, lúc nào mi cũng phỗng “hàng sống” của ta!

Chàng Thần điển lạnh, không thềm nói nửa lời, chầm chậm giơ một tay lên, Huyết Quỷ đảo lia mắt dòm cô gái nhà quan, vẻ tiếc quá chừng, bất thần nó thở phì một cái, rồi cúi thốc xuống đớp luôn cái áo sơ mi, và nghiêng răng giật mạnh bàn tay bị dao ghim vách xe! “Rắc”, tay rời vách lồi theo cả con dao còn cắm xiên, nó lắc mình định vọt, trai điển quát chìm trong họng “để áo nàng lại”. Huyết Quỷ dòm nãy lửa, nhả luôn áo sơ mi. “Rầm”, thoát cái nó đã bắn vọt ra ngoài, để lại một lỗ thủng hình người ngồi giữa vách hồi xe. Cỗ xe nghiêng lắc rùng mình, cô gái dòm theo, Huyết Quỷ cùng con đười ươi chạy vọt qua cầu, rúc gọi dưới gầm cầu lên một con ngựa huyết, nhảy tót lên phi đại.

Nhưng từ trên đồi, cô nàng sơn cước đã dẫn bọn tùy tùng lao thốc xuống đầu cầu. “Rập!” Ngựa đàn đứng hình cung dương, cộp vằn, sơn cầu chồm dựng, nhe nanh nhọn. Nữ lang áo theo kim tuyến vùng quát trở lãnh:

- À! Huyết Quỷ đười ươi! Ma đưa lối quỷ dẫn đường, lại gặp mi đây!

Huyết Quỷ tay vẫn đeo dao ghim giật mình dòm lên, nhận ngay ra nữ lang đã bắt hụt trên biên thù Trùng Khánh, nó không sợ, lại có vẻ mừng, quên luôn đau đớn, đưa luôn cán dao lên mồm cắn “sột” ra, máu nhỏ tong tong, nữ lang dợm giơ tay, nhưng nó lừ lừ nhả luôn con dao xuống đất, cười ré:

- Mất gái Kinh, lại gặp gái “nhà gác”, cô em tới đây làm gì? Gặp Nhũ Hoa Thần? À à! Để ta buộc vết thương! Nó chém ta đứt một tay, vừa đâm một phát nữa!

Vừa nói y vừa giơ cả hai tay, nữ lang kia tự nhiên nhăn mặt có vẻ bất nhẫn quát:

- Mấy năm trước mi lửa thụt khói mê, suýt hại ta, mối thù đã mấy năm nay chưa trả, đêm ngày ta ăn ngủ không ngon, chỉ muốn tự tay đâm chết mi! Nhưng nay mi bị thương, cụt một tay, ta cho sống thêm mấy tháng chờ bình phục.

Mụ ké nói lớn:

- Quái dữ nuôi lòng dạ độc ác, có những đứa không thể hồi tâm, gặp trừ luân, đứt hậu hoạn.

Lời vừa dứt, “bốp” từ ống tay một luồng khói trắng bay thốc về phía nữ lang tòng nhân. Nhưng mụ ké, thầy mo, nữ lang để ý đề phòng nhất loạt giơ tay, đẩy thốc kinh phong xua bạt khói mê trở lại:

- A quỷ mũi vệt! Mi vẫn quen thói xâu nuôi lòng thâm ác, không thể để mi sống với loài người!

Nữ lang hất hàm ra hiệu cho tòng nhân lùi lại, đoạn tiến ngựa lên chém vọt ra một lưỡi tiểu kiếm sáng lòe. Huyết Quỷ hụp đầu tránh, thả “bốp bốp” khói mê vào mặt nữ lang, nhưng nàng phất “phạch” tay áo xua bạt khói mê, tay kia chém véo tiểu kiếm, Huyết Quỷ dùng hai ngón tay rút từ ngực áo ra một lưỡi bán nguyệt có xích quật đỡ “chát”, xích đứt lia, ngựa xẹt ngang, kiếm đảo lia phạt xuống một đường chớp lóe! Phập! Bàn tay Huyết Quỷ rụng nốt, máu chảy đầm đìa.

Huyết Quỷ ré lên, thu tàn lực thổi phù ra một luồng khí độc.

Nhưng vô ích! Nữ lang giờ bản lĩnh đã vượt cao hơn mấy năm trước, chỉ đẩy tay một cái đã phát ra luồng kinh phong đánh tan khí độc.

- Quỷ mũi vệt! Ta giết mi trừ họa cho đàn bà thiên hạ!

Một đường kiếm lóe, Huyết Quỷ bắn vọt mình tránh, bám cành cây, định quăng mình vào bụi cây bên đường, nhưng đường thép đã đảo vòng thúng phật ngược lên rào rào, phập. Huyết Quỷ rụng xuống ngổ lì trên ngựa trắng nểng loang, Huyết Quỷ cụt đầu máu phun phì phì, “bộp”! Cái đầu nó rớt trúng đầu ngựa, làm con vật giật mình nháy chồm lên, thầy cụt vẫn ngổ lì sững trên yên ngựa, cái đầu lăn lông lốc trên cầu, rồi nhảy “bồm” xuống suối. Con ngựa lao thốc về phía Yên Bái, đời ươi dáo dác chạy theo.

Mụ ké hét “con quái này còn để làm gì”, tay phát luôn dao quắm, đuôi ươi bị sơn cẩu cộp rượt vô, đang quơ tay đánh gạt, bị dao quắm chặt đứt một tay, đuôi ươi rống lên, cắm cổ chạy bừa. Mụ ké đảo ngựa nửa vòng phạt theo một nhát bay luôn cái thúng, rụng bổ xuống đường, con quái còn theo đà cứ chạy bừa, cái thân cụt khật khưỡng còn phi hàng chục thước nữa mới đâm vào thân cây ngã kèn, máu phun phì đỏ. Còn cái thân Huyết Quỷ cũng đổ nhào xuống, tà áo móc quần chồm yên, ngựa cứ kéo lết dốc ngược thân cụt chạy như giông.

Nữ lang cùng tùy nhân nhìn theo. Cô gái lau kiếm thở phào “Thôi cũng xong một đời ác nhân, đứt một mối họa cho dân lành tứ xứ”. Cả bọn lóc cóc tiến về phía cỗ xe.

Ngay khi Huyết Quỷ bỏ chạy, cô gái nhà quan đã mừng rỡ nhìn ra cửa xe reo thánh thót:

- Anh Thần! Anh mới về? Trời ơi! Khiếp quá, suýt nữa thì nguy...

Nàng lom khom bước ra, bỗng chạm ánh mắt chàng trai, cô gái ngó sực thấy mình trần, thẹn đỏ mặt, chụp vội sơ mi dưới sàn xe, vừa mặc vừa nói:

- Mấy năm trước anh đã cứu em trên con đường này... Bữa nay cũng vậy... Anh giải chứ?

Chàng trai điển hình nhìn chòng chọc, chột gái hầu reo “Tiểu thư ơi, cô Thổ ban này chém con quỷ”. Cả hai cùng nhìn về phía cầu, tới lúc Huyết Quỷ đuôi ươi cùng bay đầu, cô gái reo sung sướng:

- Kìa, cô nàng sơn cước giỏi quá chừng... chém chết quỷ mũi vẹt rồi! Anh Thần!

Chàng trai vẫn đứng yên bên cửa, chỉ gật đầu nhẹ “Nó chết là tới số rồi! Ta đã tha cho hai lần”. Rập nữ lang cùng đám tông nhân đã tới. Nữ lang tươi như hoa nở, reo:

- Đại huynh mới về? Em nhìn từ xa đã ngỡ ngỡ! Đại huynh mạnh giỏi chớ? Ô, cách mấy năm trông huynh vẫn còn trẻ như ngày xưa...

Chàng trai mỉm cười:

- À hiền muội! Em từ đâu tới... lại gặp đây? Em đẹp hơn xưa!

Cô gái bừng đỏ mặt, nhìn vào trong xe, hỏi:

- Đại huynh quen... cô nương đây?

Ngay khi đó thầy mo, mụ ké đã cứu tỉnh toán lính hộ tống cùng chạy lại. Chàng trai cười bảo:

- Hai cô cũng nên làm quen với nhau đi!

Hai nàng ngó nhau ngỡ ngàng, có ý muốn để chàng Thần giới thiệu!

Ngay lúc đó, viên đội Kinh chỉ huy toán lính hộ tống chợt hỏi lớn:

- Phạm tiểu thư! Tiểu thư cho lệnh tiếp tục đi hay quay về Yên Bái?

Cô gái nhà quan nói vọng “Khoan đợi đấy”, đoạn nhìn nữ lang miền núi, lễ phép bảo:

- Em là Thủy Tiên, thân phụ em trị nhậm Yên Bái đã lâu! Em rất sung sướng được gặp hiền tử!

Nữ lang nhoén cười, từ tốn:

- À thế ra hiền tử là Phạm Thủy Tiên đấy sao? Em có nghe anh Thần bảo mấy năm trước chị cũng bị quỷ mũi vệt bắt cóc hụt, không nhờ anh Thần cứu, chắc hết đời rồi! Em là Bạc Khao Lan Pi A Ya!

Bọn tùy tùng của hai nàng thấy không khí thân thiện, cùng lảng ra chỗ đầu cầu nói chuyện, đợi. Chàng Thần hỏi:

- Hai cô nương tính đi đâu đấy?

Thì ra nữ lang chính là nàng nữ chúa trên miệt lãnh thổ tự trị Phi Mã Yên Sơn, nơi có nhà mồ Bành Tổ Lĩnh Nam. Nghe Thần hỏi, nàng hơi ngạc nhiên kêu:

- Trời! Đại huynh quên rồi sao? Em xuống tìm gặp huynh còn đi đâu nữa? Ba năm trước huynh chẳng hẹn ta gặp nhau sao?

- Em mới từ Hà Nội lên Yên Bái vào đồn điền anh hỏi thăm tin tức...

Như sự nhớ ra, cô gái Thủy Tiên chợt kêu:

- À, gặp mừng quên khuấy! Em vừa tới Yên Bái, nghe được câu chuyện Phong Thần giận hết sức! Người ta bảo tên Nhũ Hoa Thần nào đó bắt cóc con quan sáu Tây Gầm Việt Trì chính là anh mới nhắm chứ! Em nghe tức hết sức!

Chàng Thần nhìn cô gái họ Phạm, mỉm cười. Nàng chính là bạn gái Thủy Tiên năm xưa quen chàng từ hồi mới hạ sơn tìm thù trả oán, cha làm tuần phủ Yên Bái, nhà cách đồn điền họ Võ vài cây.

Chàng trai điềm đạm bảo:

- Chuyện bắt cóc đó có nhiều uẩn khúc! Lại quá đàng kia hai cô sẽ thấy điều lạ! Bảo chúng từ từ theo sau cho tiện! Mình lên cả xe ngồi về đồn điền! Lan cũng bỏ ngựa cho nó dắt, mỗi làm xà ích!

Dứt lời, chàng chìa tay ra hiệu, Bạc Khao Lan ngoan ngoãn vẫy gái hầu lại, trao cương, còn nàng nhảy vào xe ngồi với Thủy Tiên. Hai nàng bảo tòng nhân đi sau.

Chàng Thần khép cửa, buộc cương vào bên xe, đoạn nhảy lên mui làm xà ích, giục ngựa đi liền. Cỗ xe song mã lóc cóc lăn bánh bon bon chạy. Tồng nhân của hai nàng lục tục kéo theo sau cách bốn, năm bộ trò chuyện vui vẻ.

Được chừng một trăm thước, cỗ xe đã cách tới bảy mươi bộ. Ngồi đầu nóc giông cương, chàng Thần nói chuyện vọng xuống với hai cô gái.

Bất thần chàng vỗ đống vào đầu xe, “Rắc” tiếng khô dòn, vách xe thủng năm lỗ bay vút xuống mấy luồng trảo phong nhằm bổ cô gái thốc tới. Tình cờ đúng lúc đó Bạc Khao Lan đang tựa vách sau xe, bỗng thấy cây súng sần nằm góc sàn vội cúi nhoài mình nhặt lên cho Thủy Tiên.

Vút! Gió thoảng trốc đầu, tiếp theo “rắc” dòn.

Vốn tay giỏi võ, cô gái đã biết ngay trảo phong chỉ, ngạc nhiên vội ngược trông lên, đã thấy năm lỗ thủng, Thủy Tiên cùng hai cô hầu vừa ngồi đơ như tượng. Vốn tài nhanh trí tuyệt vời, Khao Lan giật phắt người lên ngồi ngay đơ, tay vẫn cầm cây súng sần. Bỗng nghe tiếng chàng Thần gọi lớn:

- Hai cô mạnh giỏi chứ!

Khao Lan nín thình, lòng đầy kinh nghi! Lét đét! Roi quất, Thần cười ré, xe lao đi như điên.

Ngay khi đó, từ hướng Yên Bái, bỗng nhô ra một thớt ngựa phi kiệu đại qua vùng đồn điền Đồng Lương, tới cây cầu sắt, trên ngựa, kỵ sĩ là một ông già quắc thước, mặt mũi đầy vẻ thê lương như tích ẩn cả niềm đau nhân thế, chòm râu thưa dài bay tạt, kỵ sĩ có dáng vội vàng. Bỗng thấy xác đười ươi cụt đầu nằm gần xác áo đen cụt tay, cụt đầu, lão vùng lảo bầm “Quái xác ai như xác Huyết Quỷ đười ươi?” và cứ vỗ ngựa phi mau.

Sức ngựa rất hay, phút chốc đã thấy đám nhân mã lơ nhố phía trước. Cả mừng, lão vọt tới như giông, xẹt ngang vệ cỏ, bỗng kêu mừng rỡ:

- Ai như thầy mo, mục ké Pi A Ya?

Đám sơn nhân thấy đều nhận ra reo lớn:

- Tiên sinh Nam Khấp! Xin kính chào ngài bấy lâu mạnh giỏi. Bọn tôi theo phò chúa nàng Khao Lan xuống tìm công tử tiên sinh Võ!

Ngựa cứ đi, lão kỵ sĩ chính là Nam Khấp, ông già thê lương vùng hỏi “cô nương đâu?”. Thầy mo kể qua chuyện kỳ ngộ. Nam Khấp vùng kêu nhỏ:

- Quái! Sao chỉ một chàng Thần? Còn bọn Đông Tửu đâu? Ôi thôi không khéo hai cô nguy rồi!

Ai nấy biến sắc ngơ ngác chưa hiểu chuyện gì, lập tức ào ào phóng theo Nam Khấp. Lão rạp mình vọt lên trước, quả nhiên thấy cỗ xe phi như gió vào

hém đôi. Nhưng tự nhiên cỗ xe bỏ đường rẽ tay phải, Nam Khấp vọt lên tạt ngang.

Xe đã bỏ đường đá tới ba mươi bộ, ẩn sau bụi rậm, vọt dừng, từ trên nóc, chàng Thần quăng mình vèo xuống yên ngựa, bên xe dòm vào, phát cười âm u:

- Hà hà! Một Thổ, một Kinh, hai nàng đều đẹp! Thủy Tiên, Khao Lan để ta đưa về động!

Cả mấy nàng lúc đó đều bị điểm ngay đờ, riêng Bạc Khao Lan vẫn tỉnh như thường, vờ trợn mắt ngồi như tượng. Thấy thái độ kỳ quặc của Thần, cô gái càng thêm kinh dị, chưa biết tính sao. Thành linh nghe có tiếng kèn thê lương vờn ánh nắng, tiếp tiếng quát như sấm:

- Khao Lan cô nương! Coi chừng giả Thần! Giả Thần đó!

Chàng Thần nhăn mặt quắc mắt biếc lạnh như tiền, thò vọt tay chụp cả hai nàng một lúc. Nhanh như chớp, Bạc Khao Lan chĩa thốc cây súng sấn quát lạnh:

- Giả Thần to gan! Đứng im!

Chàng Thần dừng tay điểm nhiên:

- Khao Lan giờ lại tin lão thối kèn đám ma? Mau vác Thủy Tiên theo mỡ sẽ biết!

Khao Lan dần súng, cau mày:

- Thần họ Võ không khi nào hành động ám muội? Có thể nào lừa bắt cả người quen!

Bàn tay chàng Thần chụp “véo” gạt súng Khao Lan vọt xuống sàn, tuy không định, tay chợt động cò. Đoàng! Đạn bắn vãi vào ngực chàng Thần, cô gái thất kinh, nhồm dậy vừa kịp dùng ngọn súng gạt “keng” lưỡi kiếm chém sả xuống, nàng lại dùng súng gạt, nháy vọt qua lỗ thủng hồi xe. Đúng lúc đó, Nam Khấp theo tiếng kèn vọt vào.

Gò ngựa cách xe bốn, năm mét lão dứt kèn nhìn chàng Thần hỏi:

- Bạn quý của lão đây sao?

Chàng Thần lạnh lẽo:

- Nam Khấp muốn gì? Định kết thù với mỡ?

Bạc Khao Lan vòng ra chỗ Nam Khấp, lão nói, giọng khô lạnh:

- Võ Minh Thần lúc nào cũng đeo di hài mẹ sau lưng! Nếu phải là bạn mỡ hãy cho coi di hài!

Chàng Thần giận quát:

- À, giờ lại đòi xúc phạm đến cả di hài người quá cố? Được coi đây!

Ngựa xẹt vòng thành xe. “Bốp” “đoàng” hai tiếng nổ, hai trái đạn quăng vào Nam Khấp, Khao Lan. Lão vung tay áo gạt tung đi.

Ba bốn cột khói tỏa rộng, mịn mù, hai người vọt lại cuối xe, chỉ thấy khói dày đặc, có tiếng âm u:

- Ta đi đây! Có ngày gặp lại! Nhưng Thần này không còn là bạn các người nữa!

Khói tan, chẳng còn thấy bóng dáng chàng trai đâu nữa. Tòng nhân kéo tới ai nấy chia nhau sục sạo cũng vô ích. Thần như đã “ngắm” vào khói mù.

Mọi người bèn cứu tỉnh bọn Thủy Tiên. Ai nấy ngỡ ngác như mê ngủ, bán tín bán nghi. Nam Khấp nói lớn:

- Đúng là giả Thần! Sau sẽ rõ, giờ ta cứ đến đồn điền họ Võ!

Cả mấy bọn nhập một, đánh xe ra lộ, đi mau. Tới cổng trại họ Võ thì hoàng hôn vừa đổ xuống sơn lâm.

Phạm Thủy Tiên trở chiếc cổng xây có cả vọng lâu, bảo mọi người:

- Cổng tiền đó, ta cứ đi thẳng!

Đoàn nhân mã rẽ vào một con đường rộng trải đá cuội hai bên cây cối xanh um. Cổng đóng chặt. Trang trại rộng lớn, với những tòa ngang dãy dọc xây theo lối Tây, Tàu, ta hòa hợp, coi sầm uất, bề thế hết sức, nhưng tứ phía vắng ngắt.

Đoàn xe ngựa vừa tới gần cổng, bỗng thấy hàng chục họng súng chĩa ra, với tiếng quát giật giọng:

- Xe ai đứng lại!

Phạm Thủy Tiên ló đầu ra gọi lớn. Có tiếng reo “A, Phạm tiểu thư”. Rồi trên vọng lâu rải rác trong cổng hàng chục tay súng xuất hiện, có tiếng Kinh hỏi vọng xuống:

- Tiểu thư mạnh giỏi chứ? Sao có cả... người nhà gác thú dữ?

Thủy Tiên nói luôn:

- Bạn thân cả đấy! Công tử đã về chưa?

- Dạ, tiểu thư muốn hỏi cậu hai Thần? Cậu hai về từ sáng nhưng cậu đi đâu hồi chiều chưa thấy về!

Mọi người nhìn nhau, lòng vẫn vơ nhiều ý nghĩ, thành linh có tiếng chuông đồng lẫn tiếng ngựa phi rập:

- Ai đó? Có mỗ đã về đây!

Mọi người cùng ngoảnh lại. Chàng Thần điễn từ ngoài đường cỡi ngựa đen lao vụt vào như mũi tên. Mắt biếc quét lia, chàng gò ngựa, mặt tươi hẳn lên, reo:

- A! Phạm Thủy Tiên! Kìa! Lại có cả Bạc Khao Lan nữa! Hiền muội lâu nay mạnh giỏi chứ?

Cả đám cúi chào lễ phép, Bạc Khao Lan nắm tay Thủy Tiên nhảy xuống đất, quên cả chào hỏi luôn:

- Đại huynh đi đâu về đó?

Chàng Thần nhảy xuống cùng Nam Khấp, thi lễ sức hỏi:

- Kìa, sao ánh mắt mọi người... ngó mỗ lạ thế? Lại mới xảy ra chuyện gì chẳng?

Khao Lan được dịp đáp liền:

- Dạ, chính thế! Chúng em vừa bị Nhũ Hoa Thần bắt cóc hụt. Nó nhận là huynh. Trăm phần trăm giống. Nam Khấp tiên sinh bào “giả Thần”

Chàng trai vỗ đùi:

- À, lại tên khốn đó! Chính mỗ đang tìm nó đây! Sao không bắt?

- Nó quăng tạc đạn khói mù tẩu thoát! Khấp tiên sinh đòi xem di hài! Nhưng em cũng nổ được một phát trúng ngực!

Nam Khấp kể qua, khi nghe nói Khao Lan đã giết chết Huyết Quỷ dưới ươi. Chàng Thần gật đầu tỏ vẻ hài lòng, đoạn quay bảo mọi người:

- Sẽ có ngày mỗ lột mặt nạ tên giả Thần khốn khiếp đó! Giờ xin mời tất cả vào trang!

Cả đám dắt ngựa, đánh xe, đi bộ theo chàng Thần vào cổng. Đầu óc ngổn ngang, Khao Lan, Thủy Tiên kín đáo dòm ngực áo chàng Thần họ Võ nhưng chẳng hề thấy vết thủng đạn chì nào ngoài áo chàm.

Khi vào tới thêm nhà chính trên đồi, đã thấy bọn Đông Tửu, Bắc Yên, Giao Long Nữ chạy ra đón.

Sau mấy năm cách biệt, gặp lại nhau, ai nấy đều mừng vui khôn cùng. Cả Hồ, người dưỡng tử lớn của ông già Võ Minh Phong vẫn chưa lập gia đình, Hồ ở nhà trông nom phần mộ, đồn điền, thì Thần về, đủ mặt khách ngang dọc biên thù! Hồ mừng hết sức, sớm đã truyền gia nhân bày tiệc sẵn sàng.

Khoảng ngót tám giờ tối, mọi người vào tiệc. Chủ, khách, tòng nhân, quân hầu, đầy tớ cùng ngồi suốt mấy gian đại sảnh, ăn uống trò chuyện rất vui. Tuy vẫn có mây mờ chẳng tâm trí vì thù sâu chưa trả, Quán Kinh biệt tích và chuyện Nhũ Hoa Thần, tuy Nam Khấp, Đông Tửu quả quyết đó là giả Thần,

nhưng nhiều người vẫn bị ám ảnh mạnh vì còn những trường hợp đáng suy nghĩ!

Trong tiệc rượu, chỉ ít phút sau, đám khách biên thù đã tìm lại được chàng Thần họ Võ ba năm trước! Nhưng là chàng Thần quốc thước còn trẻ không kém xưa. Riêng cặp mắt biếc là khác trước. Mỗi lần nhắc tới thù xưa cặp mắt biếc tím coi uy mãnh đến rợn người.

Đèn nến sáng trưng, rượu được vài tuần, chàng Thần họ Võ đứng lên nói lớn:

- Mấy năm xa cách, gặp lại nhau bữa nay là đủ rồi! Nhưng đại thù chưa trả, kẻ này gần như ngồi trên đống lửa, vậy bữa tiệc này là tiệc trùng phùng và cũng là tiệc chia tay. Canh năm đêm nay, làm lễ xong, kẻ này xin từ biệt các lão tiên sinh, đại huynh, hiền muội, biệt tất cả, đi tìm Ma Vương Sắc! Xin tất cả cứ lưu lại gia trang này chờ đợi. Võ mỗ sẽ bắt sống Ma Vương Sắc, Nhũ Hoa Thần và tìm cho được Quán Kinh về tế oan hồn phụ mẫu!

Giao Long Nữ cũng đứng lên, nói lớn:

- Còn kẻ này cũng xin từ biệt, bắt thuồng luồng tinh, chặt đầu báo oán!

Mọi người tuy cũng biết thế, nhưng còn sững sờ vì quyết định ra đi quá đột ngột, nên chưa ai kịp lên tiếng, mới đưa mắt nhìn nhau, mấy giây, Đông Tẩu mới vùng nói to:

- Đi ngay cũng được, nhưng xin cho bọn này chia nhau theo, tiến tới sào huyệt quái tinh?

Cả chàng Thần, Giao Long Nữ chưa ai kịp lên tiếng, thành lình giữa cảnh yên lặng, vụt có tiếng dậy sang sảng chẳng biết từ đâu phát ra:

- Không ai được đi đâu hết! Tất cả lưu lại đồn điền này nửa con trăng, ta sẽ thay mặt Võ Minh Thần, Giao Long Nữ đem Tây Sắc, Giao Long về... định án!

Giọng thật uy mãnh, cả bàn tiệc đứng xổ dậy, nhưng chàng Thần đã giơ tay làm hiệu ngồi cả xuống, vùng nheo mắt hỏi:

- Ai đó? Người là ai? Bạn hay thù? Vì lẽ gì muốn cản?

Tiếng vang đồng dục:

- Không cần biết vội! Nhưng ta muốn hai người hãy đợi nửa con trăng, ta sẽ bắt Giao Long, Tây Sắc về đây! Nếu đi ngay, cõi đời này sẽ chất thêm oan khổ trầm luân!

Chàng Thần cười lạnh:

- Tin sao được tiếng vang? Người muốn hoãn nửa con trăng cho Tây Sắc, Giao Long luyện thành bí pháp thượng thừa! Vô ích! Chúng ta sẽ lên đường, và bốn cánh tay đủ sức chặt đầu chúng tể oan hồn song thân.

Tiếng vang lẩm bẩm:

- Ta biết khó làm cho hiếu tử tin lời, nhưng nếu hiếu tử đi ngay, họa thảm tới khôn lường!

Chàng Thần cười lớn:

- Sao không ra mặt?

- Ngốc Thần! Nếu tiện, ta đã ló diện! Rất tiếc Thần về nước hơi sớm! Họa thảm do đó sinh ra!

Cả Giao Long Nữ, chàng Thần cất tiếng cười khanh khách nhạo báng:

- Hà hà! Định áp đảo tinh thần đó ư? Vô ích! Giờ dẫu có mười Tây Sắc, Giao Long, bọn mỡ cũng chặt đầu!

Nghe rõ cả tiếng vang thờ phì u uẩn:

- Chính tai họa sinh ra vì nay đã đủ sức chặt đầu kẻ thù đó. Người sao biết nỗi?

Nam Khấp vùng nói lớn:

- Vô lý! Chém được đầu thù lại sinh tai họa! À! Muốn nói tài cao họa lớn?

Tiếng vang cười như mĩa:

- Lão Khấp đấy ư? Lão già nhất bọn, lưu lạc đã nhiều, sao chưa thông hiểu chuyện đời cho lắm? Cõi thế này có hàng ngàn thứ tai họa, có họa nào giống thứ họa nào đâu?

Giao Long Nữ có vẻ nóng ruột, khó chịu, vùng quát lạnh:

- Bất biết thực hư, không lô diện, tất không hảo ý! Nếu có lòng tốt chỉ họa, sao không ra mặt? Đại cừu nung nấu ngót hai mươi năm ròng, chậm một ngày lâu bằng thế kỷ, kẻ hiếu nào trì hoãn nỗi vì lời nói vu vơ?

Tiếng vang trầm giọng: "Ta đã nói thâm cừu nên biết rõ lắm! Bạc nữ nói đúng, nhưng có những lúc kẻ khôn ngoan phải biết nghe theo lời vu vơ! Ta chỉ biết khuyên thế thôi...".

Giọng nói như rót vào tai mọi người, nhưng không ai định nổi nơi phát ra, Thần họ Võ đưa mắt một cái, bọn Giao Long Nữ, Đông Tửu, Bắc Yên Thần Nữ, Bạc Khao Lan, Nam Khấp nhất loạt tung mình vọt ra mấy ngả như mấy mũi tên lao. Thân hình xẹt dọc ngang, lên xuống như những con cá sục mỗi nhưng... ngoài trời, nhà cửa cây cối đứng êm đềm dưới vầng trăng thượng tuần vằng vặc, chẳng thấy bóng lạ nào khác. Đặc biệt là theo lệnh cả Hồ, chung

quanh tòa nhà chính vẫn có mấy chục tay súng gác trong xó tối bụi cây, bọn này cũng chẳng thấy gì khả nghi, tuy cũng có nghe tiếng lạ nói vang vang!

Bọn Thần lại kéo nhau vào ăn uống, bàn tán ngược xuôi chẳng đoán nổi thù hay bạn? Ngăn cản có ý chi? Khoảng mười giờ đêm, tiệc rượu mới tan, chủ khách đều ngà ngà say.

Cả Hồ đã sai sửa soạn sẵn chỗ ngủ cho khách khứa. Đám tòng nhân của Bạc Khao Lan, Phạm Thủy Tiên được dẫn xuống dãy nhà ngang dưới đồi. Còn đám bạn Thần ngủ lại tòa nhà chính. Mỗi người một phòng, nam phía hữu, nữ phía tả.

Uống cà phê xong, mọi người còn đi dạo quanh huê viên cho tiêu cơm. Từng đám nhỏ to đàm đạo, tuy vui tái ngộ, nhưng ai cũng đầy vẻ trầm ngâm suy nghĩ. Cuộc phục thù báo oán hện trước nhiều khốc liệt. Xưa nay, cuộc tử chiến được thua vẫn do tài lực kế mưu cao thấp. Nhưng còn rủi may, số mạng, ai biết được lòng trời!

Bạc Khao Lan vẫn bị chuyện Nhũ Hoa Thần ám ảnh, bèn đến bên Thần Nữ khẽ hỏi:

- Bác Yên! Hiền tử nghĩ sao về chuyện Dâm Thần Khôi Vĩ?

Điềm nhiên, Thần Nữ đáp:

- Có gì đâu. Chuyện đã rõ ràng: có một tên giống Võ Minh Thần như đúc, đội lốt mượn danh chàng làm càn! Cứ gặp Thần ác là nó, Thần hiền là chàng, thế thôi!

Bạc Khao Lan lặng thinh bước lại chỗ Giao Long Nữ đang nói chuyện với Phạm Thủy Tiên, nàng nữ chúa Pi A Ya khẽ hỏi:

- Hiền tử có thắc mắc về vụ Nhũ Hoa Thần không?

Cả hai đều gật đầu, Giao Long Nữ chậm rãi:

- Cũng còn một, hai điều chưa giải được. Ngu muội chỉ lo anh ấy mắc chứng bệnh gì đó như chứng mộng du! Tạm gọi là quỷ du, lên cơn bất thường, chẳng cứ ngày đêm, và khi tỉnh lại, chẳng hiểu còn nhớ gì không?

Khao Lan thì thào:

- Đêm nay mình thử dò xem! Ngu muội nghĩ cứ bám sát tất sớm muộn sẽ rõ!

Giao Long Nữ gật đầu, hội ý. Lát sau mọi người đi ngủ.

Đêm vào khuya dần, ngoài vọng gác, kiếng đổ canh ba.

Trang trại thiếp mau trong hơi gió làm truyền lạnh. Trăng khuất mây mờ, vài tiếng vạc bay qua rớt xuống trại buồn tênh.

Bạc Khao Lan vừa chớp mắt được một chút, bỗng choàng tỉnh, nghe bốn bề yên lặng thâm sâu, cô gái bèn tung chăn dậy, lấy gối làm giả người trùm kín, đoạn mở cửa, lách ra ngoài. Hành lang tối mờ, mấy dãy phòng đều trông ra phòng khách. Khao Lan xốc áo choàng bước dọc hành lang. Vừa tới ngang phòng khách, bỗng nàng hơi giật mình thấy một bóng đen tầm thước từ hồi đằng kia đi ra, đứng sững giữa cửa nhìn ra làn kính, vẻ câm nín khó hiểu: Thần họ Võ!

Khao Lan nấp theo dõi, bỗng thấy Thần mở cửa, lách ra thêm ngoài, Khao Lan vọt đi theo, thoáng thấy bóng chàng bắn về phía đầu thêm tả. Cô gái vọt theo, chẳng thấy bóng chàng đâu nữa!

- Quái! Vừa đây đã biến mất! Cô gái nương bóng cây um tùm đi vòng ra ngã vườn sau.

Cổ thụ xum xuê đứng rũ bóng dưới trăng khuya, cành lá rì rào, sườn đồi thoải, sương mờ vương vất, bốn bề vắng lặng thăm sâu.

Đừng tần ngần đến mười phút, cô gái vừa nhẩy vọt lên góc hiên sau, bỗng hơi giật mình, thấy có một khóm sương lam trôi vút trên tàng cây hữu, vợ vẫn, lang thang ngược cả chiều gió.

- À! Có bóng ẩn thân!

Nàng nằm rạp xuống chỗ tối, theo dõi bệ công điện, bỗng thấy khói sương trôi dọc hàng cây bên thêm hậu, hạ vọt xuống đất, trôi luôn vào hành lang. Cô gái nhẩy vèo xuống. Tòa nhà này xung quanh đều có hành lang, hàng dãy cửa sổ, lại có một hành lang chạy trông ra đằng trước như cắt đôi khu phòng khách với phòng ngủ. Chợt thấy khói sương tan biến, hiện ra một bóng chàm câm nín đứng sững trước dãy phòng nữ khách. Ánh trăng mờ cũng đủ soi rõ dáng dấp quen thuộc của chàng Thần.

Xòe! Có tiếng quẹt bật lập loè, ánh đỏ khuôn mặt điển lạnh, rồi tắt phụt, Trên tay chàng có đốm đỏ khé tỏa khói hương, chàng trai dùng tay áo quạt vào dãy buồng nữ khách.

- Mê hồn hương! Chàng làm gì thế này?

Bỗng Khao Lan giật mình một cái, thấy chàng trai mở khóa, lách luôn vào căn phòng Phạm Thủy Tiên mất dạng.

Khao Lan xẹt luôn vào, dùng thuật “xà hình” nằm trên thành cửa ghé mắt dòm qua hàng song sắt. Cửa nhỏ này để cho thoáng khí. Trong phòng Thủy Tiên, có thấp ngọn đèn “Hoa Kỳ” tù mù, chàng Thần đang cầm đèn vịn cao ngọn bước lại bên giường cô gái họ Phạm, vén màn dòm vào.

Ánh đèn vật vờ, hương khói mê hồn còn ngào ngạt, cô gái Kinh nằm yên giấc điệp, chần len đắp ngang bụng, lồng ngực tơ phập phồng theo nhịp thở đều, mặt hoa kiều mị lồ lộ dưới đèn, chàng trai chợt phát tiếng khàn khô:

- Đẹp! Mỹ nhân tuyệt thế không nên để vào tay tặc tử thành phố!

Lời dứt, chàng cúi xuống xốc luôn nàng lên vai, bọc cả chân, vọt ra ngoài. Lại vào luôn buồng Khao Lan, nhưng chỉ mấy khắc đã vọt ra, mở khóa vào buồng Giao Long Nữ. Bất thần nghe tiếng quát giật giọng:

- Anh Thần! Làm gì thế?

Tiếp theo, "ầm" có tiếng xô cửa, chàng Thần vọt ra, vai vác Thủy Tiên bước giật lùi ra phía tiền sảnh, Bạc Khao Lan thấy Giao Long Nữ vọt ra hỏi lớn:

- Anh Thần... điên sao? Bỏ nàng xuống!

Chàng trai lùi nữa, cầm nín, Khao Lan nháy vèo xuống chặn lối quát:

- Anh Thần, sao lạ thế? Anh mắc bệnh gì?

Bị chặn hai đầu, chàng trai vùng quát trâm:

- Dang ra! Đừng dự vào việc ta!

- Anh bỏ Thủy Tiên xuống! Cả trại thức dậy bây giờ!

Chàng tiến ngay về phía Khao Lan, nghĩ thế nào, đặt ngay Thủy Tiên xuống, đi lộn ra phía Long Nữ.

Cô gái vừa tránh sang bên, chàng ta vọt đi như tên bắn.

- Khao Lan, chị cứu tính Thủy Tiên!

Giao Long Nữ vừa quát vừa vọt theo chàng Thần. Xuống tới chân đồi, sực thấy chàng ta đang đứng dưới tàn cây, vẻ trâm tư suy nghĩ.

Hai nàng xốc tới. Chàng Thần nghe động, ngẩng trông lên, thấy Giao Long Nữ, Bạc Khao Lan, mặt thoáng ngạc nhiên khẽ kêu:

- Kìa! Nhị hiền muội cô nương! Đêm khuya lắm rồi sao chưa đi ngủ?

Hai nàng ngó nhau, rồi cùng ngó sững chàng tuổi trẻ.

Không có gì khác, vẫn dáng ấy, mặt ấy, y phục ấy, chàng Thần vừa vào bắt cóc gái tơ.

Bạc Khao Lan lên tiếng trước:

- Võ huynh! Người có mắc bệnh gì không?

Chàng trai nhượng mảy:

- Sao? Bệnh? Không! Có bệnh chi đâu.

Giao Long Nữ hỏi luôn:

- Sao anh lại bắt cóc Thủy Tiên?

Chàng trai giật mình, trợn mắt:

- Sao? Em nói sao? Thần này bắt cóc Thủy Tiên? Em mơ ngủ ư?

- Chính anh mơ ngủ! Anh vừa vào bắt cóc Thủy Tiên, xông mê hồn hương định bắt cả em và chị Khao Lan, nhưng chúng em đã... đề phòng chặn lại, đuổi theo từ phía hành lang ra đây.

- Sao? Chính mắt em thấy? Cách bao lâu?

- Thì mới vừa đây! Anh dùng phép ẩn thân di chuyển trên tàn cây, anh vào xông hương mê, vác Thủy Tiên lên vai, chạy ra ngã này.

Chàng trai vùng giơ tay chặn lại kêu:

- À hiểu rồi! Thủy Tiên đâu? Hừ gồm dám lặn vào tận đây!

Giao Long Nữ vừa bảo “trong kia”, chàng Thần đã bắn vọt mình đi như mũi tên, Giao Long Nữ định vọt theo, Khao Lan nắm lại, hai nàng nhìn theo hút bóng chàm vút về phía cuối trại, đoạn quay trở lại phòng ngủ.

Nhưng vừa tới đầu hành lang hậu, nàng giật thót mình trông vào, vừa kịp thấy một bóng chàm từ nẻo tiền sảnh nhảy vọt vào chỗ Phạm Thủy Tiên nằm xế cửa buồng, dưới ánh trăng mờ hắt, cả hai nhận ra ngay bóng chàng Thần!

Cả hai đứng sững cuối hành lang, cách độ sáu, bảy bộ, chàng Thần phát tiếng cười âm u, lẩm bẩm:

- À, vẫn còn đây! Hai con nhỏ này không ngờ! Chắc không ngờ ta lộn lại!

Vừa nói, vừa cúi xuống, định xốc Thủy Tiên lên vai, hai nàng nghe rõ từng lời vùng quát lớn:

- Anh Thần... làm gì thế?

Chàng trai giật mình, nhìn ra, hai nàng tiến vào, bỗng nghe “rầm” tiếng mở cửa. Thần Nữ Bắc Yên từ trong căn phòng gần đấy sịch bước ra quát lạnh:

- Giả Thần! Đêm nay người đừng hòng thoát! Đi đêm lẩm có ngày gặp ma!

Dứt lời, Thần nữ đứng yên, Bạc Khao Lan biết nàng có món “Phù Dung Công” lợi hại, dâm ngại, vùng gọi giật “hiền tử... khéo lắm”. Lời chưa dứt, đã nghe chàng trai đẩy tay! Cả thân hình bắn vọt lên nóc trần. “Đoàng!” Tạc đạn khói mù mịt.

Thần Nữ kêu “à giỏi”, phất phạch tay áo, chém xả vào làn khói mù mịt một đường thép loáng, “chát” một tiếng, luồng thép xé gió chém phạt cả vào tường “keng keng”, nàng vọt vào khói mù, Giao Long Nữ, Khao Lan nghe có tiếng quát “mi có chạy đằng trời”, hai nàng lập tức bắn vọt ra đầu hành lang.

Chỉ thấy Thần nữ đứng dáo dác ngoài vườn hoa, rồi bắn vọt lên nóc thềm, chuyền mái ra sau, hai nàng lộn lại, Giao Long Nữ bảo Khao Lan “hiền tử ở lại cạnh Thủy Tiên”, và một mình vọt xuống đồi, đến lưng chừng, chợt thấy bóng chàng Thần từ trên một tàng cây nhảy xuống, hướng lên ngọn đồi, bóng Thần Nữ từ trên cao buông vọt xuống, vừa hét vừa chém túi bụi.

- Giả Thần! Đêm nay ta quyết lột mặt nạ mi rửa tiếng xấu cho Võ lang!

Chàng Thần bị tấn công vọt lùi lại, kiếm sạt tróc đầu, cành cây đứt lìa, rào rào thép xả, chàng Thần vùng rút kiếm quật chát tóa lửa quất:

- Phù Dung nương mơ ngủ chẳng?

Giao Long Nữ cùng sấn tới chặn ngang. Thần Nữ thu kiếm, lùi một bộ, ngó trừng trừng chàng Thần đứng giữa vệt trăng mờ chiếu chéch hô:

- Dấu mặt ước?

Chàng Thần vén soạt ống tay áo trái, lấp lánh vòng điểm huyết. Chàng trai rút súng chìa báng. Trăng soi chữ khắc hiệu tướng lạc thảo Thập Vạn Đại Sơn Vương Thần Xạ tặng.

- À! Đúng chàng rồi! Không phải giả Thần.

Giao Long Nữ ngơ ngác, võ dùi tiếc nãy không đòi dấu mặt:

- Nó lại vừa vào định bắt Thủy Tiên, bị động nó dùng phép “ảo ảnh kỳ hình” vọt mất!

Chàng Thần tỏ vẻ tiếc, ba người chạy về nhà đã thấy Bạc Khao Lan vừa cứu tỉnh Thủy Tiên, bọn Đông Tửu, Nam Khấp xúm cả đấy!

Thủy Tiên ngơ ngác chẳng hiểu chuyện gì. Mọi người đang bàn tán, thì bọn Thần chạy vào.

Thấy Thủy Tiên không hề chi, ai cũng mừng. Chàng Thần bảo Giao Long Nữ:

- Tài nó, sức em thừa hạ, sao không đánh gục ngay?

Cô gái chép miệng, kể qua câu chuyện bảo:

- Trong phút bất thần làm sao phân biệt ngay? Còn ngờ, không dám hạ độc thủ!

Thần dặn:

- Từ nay, thấy khả nghi cứ đánh! Chỉ có lấy bản lãnh là định được ngay, tên giả Thần khó cự lại bí pháp. Nhớ kỹ, tôi không bị bệnh gì cả! Có một tên giả Thần.

Ngay khi đó, cả Hồ cùng một toán gia đình chạy vào cho biết quân canh bốn, năm người bị điểm huyết.

Rồi ai về phòng đó. Thủy Tiên sang ngủ chung buồng Giao Long Nữ.

Từ đó tới canh năm, không thấy chuyện gì xảy ra nữa.

Gà gáy, Võ Minh Thần và các bạn nam nữ già trẻ đã dậy. Trời sớm tiết thu lành lạnh, gió dịu hiu sương mờ từng khóm còn vương vất sơn lâm.

Một cái bàn thờ sơn son kê ngay trước mộ ông già họ Võ, Trưởng Sênh... bài vị khói hương nghi ngút. Gần đấy lại một cái bàn độc khác, bài vị đề vô danh trên đặt gói di hài người đàn bà bạc mệnh hai mươi năm qua.

Hồng đuốc, bạch lạp vật vờ. Mọi người đứng quây quần theo hình bán nguyệt. Không chiêng trống, không bát âm, chỉ có gió thổi hắt hiu, vài tiếng gà gáy khe khẽ như vọng từ dĩ vãng xa xôi, ai nấy trầm mặc cúi đầu mặc niệm hồn người oan khuất. Nhưng khi Võ Minh Thần, cả Hồ, Giao Long Nữ mặc áo tang sô bước vào thắp hương lễ, tiếng kèn Nam Khấp chợt vút lên thê lương nào nuốt đến cùng, thì tất cả chủ khách đều sa nước mắt không ai cầm nổi.

Đông Tử cầm chiếc áo tang rộng bước lại khoác lên Bắc Yên Thần Nữ, bảo:

- Thần... Phù Dung nương? Đây là cuộc lễ tang cha mẹ chồng, cả nghĩa phụ anh ấy, hiền tẩu phải vào mới đúng phép gia lễ chứ sao lại đứng đây.

Thần Nữ có ý ngại ngần, nghĩ với chàng họ Võ chỉ như cuộc "giả hôn", nàng đưa mắt nhìn chưa quyết thì Bạc Khao Lan, Phạm Thủy Tiên đã mặc vội áo cho, đẩy phăng vào.

Võ Minh Thần, cả Hồ, Giao Long Nữ đang thắp hương, thấy Thần Nữ bước vào đều ngoảnh mặt nhìn nhưng không nói gì. Minh Thần chỉ gật nhẹ một cái làm hiệu cho nàng tiến đến bên.

Thắp hương khẩn khứa xong, Võ Minh Thần rút phất cạp tiểu kiếm, đôi liễu điệp đao, dù, trung liên, gươm trường, cạp súng cối đặt loảng xoảng lên bàn thờ, sụp lạy trước di hài, bài vị:

- Hơn hai mươi năm oan thác, hồn mẹ cha chưa được siêu thoát vì Ma Vương Sắc Hồng Cầu Quỷ tinh quá ư lợi hại. Nay con đã luyện tậm xong bí pháp, quyết đi tìm cừu báo oán, phen này không trả xong, thề chẳng còn sống trên cõi thế! Xin bậc sinh thành, nghĩa phụ anh linh giúp con giáp mặt quân thù, tìm được nguồn gốc thân thế! Tay này, võ khí này sẽ chặt đầu mổ bụng chó tinh.

Giao Long Nữ cũng đặt võ khí lên bàn, nguyên báo oán.

Khẩn vái xong, hai người vừa ngẩng mặt lên nhìn vào bàn thờ, bất thần cả hai cùng trợn ngược mắt, la lên một tiếng lê thê, rồi ngã dụi luôn xuống bàn thờ, hai tay giang rộng ôm mép gỗ, ngất xỉu như bị trúng phong.

Ai nấy thất kinh, tưởng xảy ra chuyện dữ, chạy số vào đờ. Nhưng Thần Nữ đã lẹ tay nắm lấy Minh Thần, Khao Lan nắm được Giao Long Nữ, nhiều người đảo mắt nhìn quanh. Nhưng đang nhốn nháo bàn nhau cứu tỉnh thì Võ Minh Thần, Giao Long Nữ đã choàng thức, đứng số dậy, đưa tay dụi mắt ngỡ ngác hỏi:

- Có ai thấy gì không?

Mọi người lắc đầu, Minh Thần nhìn lên bàn thờ nến cháy vệt vờ kêu:

- Lạ thật! Lạ thật! Không ai thấy gì sao? Rõ ràng là khi vừa khấn xong, bỗng dưng trời đất tối sầm, bao nhiêu đèn đuốc tắt phụt hết chỉ còn ánh trăng mờ và một ngọn nến trắng trước gói di hài. Tôi đang ngỡ ngác, bỗng thấy từ mớ di hài nhô lên một bóng người trắng xóa như vôi tủa. Bóng người trùm khăn trắng, bước lại bên. Gió thổi phất phơ, mép khăn hé mở, lộ ra một khuôn mặt đẹp lạ thường. Hai con mắt ngó sâu hút, buồn ghê gớm. Bóng này nắm lấy tay tôi, dẫn đi con đường thăm thẳm mờ ánh trăng, thoát tới một căn nhà to như lâu đài, người đàn bà dắt tôi vào, thấy một ông già ngồi trên sập. Nhìn mặt tôi nhận ra hình như nghĩa phụ, quanh đấy lại còn mấy chục người nữa, Tàu, ta lố nhố. Ông già đứng lên theo chúng tôi đi. Đường đi thâm u, lạnh lẽo, sịch tới một tòa lâu đài đồ sộ, ba người đứng lại. Bỗng cửa lâu đài mở rộng, người đàn bà và ông già bảo tôi vào. Tôi nhảy ùm xuống độn thủy trườn vào, tới trong nhô lên thấy biển mênh mông, hàng ngàn chó sói sơn cầu đang nhớn như bơi lội. Bỗng thấy một con sói già chống gậy đi ra hỏi:

- Bé con! Mi đi đâu?

- Ta đi tìm Ma Vương Sắc!

Lão già hét "tao đây", tôi rút kiếm chém liên, cái đầu sói già rụng xuống nước, cái xác vẫn đứng. Tôi nhảy lại chụp lấy cái đầu, giơ lên dòm, bỗng thất kinh thấy trên đầu mình có tiếng cười ré:

- Bé con! Tao đây mà!

Tôi dòm đầu sói trên tay, bỗng giât mình thấy không phải đầu sói, mà là đầu... tôi, đầu tôi đang khóc.

Tôi quăng "bõm" xuống nước. Ngay khi đó chợt có một tấm gương đi qua mặt, tôi nhìn gương, phát rợn óc thấy đầu mình lại là đầu sói đang cười sằng sặc. Nó nhảy ùm xuống nước. Tôi cất đầu đứng coi, hai cái đầu nhảy bì bõm. Cái đầu sói nhảy tót lên lấp vào cái cần cổ cụt cái xác sói đứng xế trước, nó cười ré:

- Bé con, mà sao chém được đầu tao!

Tôi vùng lặn ra ngoài lâu đài, bỗng thấy Giao Long Nữ trời lên gọi. Tôi dòm, thất kinh, thấy nàng không có đầu, tay xách một cái thủ cấp, cười khảnh khách:

- Coi đây, em chặt được đầu thường luồng rồi, xác còn nằm dưới hang!

Tôi ngó sững. Thủ cấp trên tay nàng chính là cái đầu nàng, còn nguyên cái búi tóc trâm cài lược giắt lấp lánh! Thất kinh tôi la lớn:

- Hiền muội! Đầu em đấy chứ?

Nàng ré lên, quang “bộp” cái đầu nàng:

- Còn đầu anh đâu?

Sịch thấy người đàn bà đi tới với ông già, bà buồn rầu bàu

- Mất đầu hết rồi! Ta đưa về!

Sương khói mịt mù, khí lạnh thấu xương. Thoắt đã đứng trước bàn thờ. Trên mỗi bàn còn có một đầu người. Nhìn kỹ ra đầu hai đứa tôi. Người cầm đầu lấp vào cổ tôi và Giao Long Nữ. Chợt nghe nàng kêu:

- Trời! Sao bà lại lấp đầu người nọ vào cổ người kia?

Người đàn bà không nói gì, lẳng lặng quơ một bó khí giới trên bàn thờ, tôi cầm đầu giật ra không nổi, bỗng thấy ông già mở mắt, người đàn bà vùng ngửa mắt cười ré lên, hình thù nhỏ dần, cuối cùng thu nhỏ chui vào ngọn nến mất dạng, một bàn tay thò ra cầm gươm gõ vào đầu tôi một cái, đau kinh khủng. Tôi hét lớn, giật mình tỉnh dậy, mới hay chỉ là giấc chiêm bao!

Minh Thần kể vừa dứt, Giao Long Nữ cũng vùng cao giọng:

- Lạ dữ à! Em cũng mơ lạ lắm! Cũng có người đàn bà đưa em tới một tòa lâu đài dưới nước, sóng cuộn mênh mông, gặp một đàn thường luồng vùng vẫy, em lao vào một cái động lớn, gặp ngay con thủy quái lớn xưng là Thủy Thần Hồ Ba Bể. Em mừng quá vung kiếm chém bay đầu chụp thủ cấp vọt ra.

Gặp anh dòm, mới hay đầu mình, em quăng tồm xuống nước theo về tới bàn thờ, đúng hệt anh mơ. Khi xoay giật cái đầu, đau ghê gớm mới giật mình tỉnh dậy!

Cả hai đều đổ mồ hôi. Mọi người nghe giấc mộng kỳ dị cũng cho là lạ. Cả Hồ lo lắng bảo:

- Cứ như giấc mơ này, cả chú là cô Giao Long Nữ đi báo thù chuyện này e bất lợi! Nước chảy mênh mông là điềm lụt lội tràn ngập, chém đầu quái, hóa đầu mình là điềm “gậy ông đập lưng ông” hại chính bản thân! Giấc mơ này xấu, điềm chưa nên đi báo thù vội!

Nhiều người cho cả Hồ đoán có lý. Riêng Đông Tửu, Khao Lan, Nam Khấp, Thần Nữ, mỗi người một ý riêng, trầm ngâm suy nghĩ, nhưng ai cũng đồng ý chuyển đi này không tốt.

Đông Tửu bảo:

- Thiếu phụ thấy trong giấc mơ, biết đâu chẳng lệnh nghĩa đường, ông già nghĩa huynh. Người về ứng mộng, ý khuyên chớ vội đi báo thù. Nước chảy mênh mông ý là nguồn nước mắt ngụp lặn trong nước mắt! Đầu nọ lấp cổ người kia, là có sự đảo điên lộn bậy, thân thế lơ mơ không chính xác! Cứ như điềm mộng này, không nên vội ra đi!

Ai nấy tán đồng, Võ Minh Thần vùng nói lớn:

- Loài ác tinh khốn kiếp sát hại mẹ kẻ này, lại sát hại hàng trăm mạng lương dân, đúng giống sài lang tàn khốc, làm máu lệ chảy lụt bốn phương đã mấy chục năm rồi! Quân tàn ác như thế ắt trời không dung. Nghĩ nhiều sinh mộng寐, mỡ đây quyết chặt đầu thù đem về tế oan hồn song thân không khi nào trì hoãn!

Giao Long Nữ cũng chụp cây búa, nói như hét:

- Thuồng luồng tinh nanh ác, bắt mẹ cha tôi hành hạ... hai mươi năm khổ nhục thân xác linh hồn còn đau hơn chết, phen này không mổ bụng moi gan thủy quái, tôi quyết không nhìn coi thế!

Hai người nhào xuống bàn thờ khóc thảm, đoạn sụp lạy, thu khí giới vào mình lau nước mắt bảo mọi người:

- Nay Thần đi tìm thù báo oán, xin biệt tất cả, đem đầu thù về nội tuần trăng! Nếu không xong việc chắc vĩnh biệt từ đây!

Giao Long Nữ cũng ngỏ lời từ giã, Đông Tửu thấy ý bạn đã quyết, bảo:

- Hiền hữu ra đi, xin cho bọn này tiễn mấy con đường cho hả dạ!

Thần gạt đi, Nam Khấp lại bảo:

- Vậy xin hai người bạn trẻ cùng đi, trừ thù báo oán!

Thần lại gạt:

- Thù ai nấy báo, phải tự tay mới hả đau thù tích chứa hai mươi năm! Giao Long Nữ đã dư sức trừ thù!

Dứt lời, chàng thu gói di hài bỏ vào "sắc", đoạn cùng nhau kéo vào nhà, cả Hồ truyền dọn bàn thờ vào phòng riêng.

Đôi trai gái tức tốc lên đường. Mỗi người rót tiễn một ly rượu đầy. Ngựa cổ uống ực, nói vài câu giã biệt, đôi trai gái thót lên lưng beo, ngựa độc hành.

Mọi người tiến ra tới cổng, tâm sự mang mang. Beo, ngựa vọt đi như gió. Tiếng kèn Nam Khắp đuổi theo tống tiễn. Lần này tiếng kèn hùng tráng theo nhịp thú, âm bốc vời vợi.

Có tiếng thực nữ khê thở dài như hơi gió sớm mai.

Ra khỏi vùng đồn điền hơn dặm, Thần sát lại bên Giao Long Nữ, nắm chặt tay nàng:

- Trừ xong thù báo hiếu, mình sẽ gặp nhau cuối tuần trăng!

- Dạ, anh đi mạnh giỏi... em sẽ đem đầu thuồng luồng về cho anh coi!

Thú xẹt hai ngá. Thần đi vòng đường Nghĩa Lộ, Giao Long Nữ đi ngá Tuyên Quang.

Bình minh vừa nhuộm đỏ sơn lâm như màu máu loãng.

Tây Bắc... Lai Châu...

Xứ Thái... thơ mộng thần tiên cảnh đẹp như tranh vẽ vào mùa. Trời vút xanh thăm thẳm, núi đồi trập trùng nhuộm lợt, nắng vàng nháy múa rung rinh hoa lá, mùi cỏ thơm say lòng khách viễn hành.

Từng đoàn người ngựa ngược xuôi, dân Thái, Thổ Mèo lẫn khách buôn Kinh, Tày, trai gái chuyện trò líu lo, vài cuộc tình duyên nở thoảng trên các cung đường sơn lâm.

Giữa cảnh non xanh nước biếc, bỗng xuất hiện một khách độc hành. Khách mặc quần áo chàm Thổ, đi giày da Mạc thú, đầu chít khăn chàm chữ "nhân", đội thêm cái nón rộng vành, cặp súng trĩu sườn, sau lưng giắt cặp tiểu kiếm nhô chỏm vai, "sắc" hành trang đeo ngay chỏm yên, cài dù đen gươm trường, mặt khô vĩ thông minh, hai con mắt biếc lạnh coi trùng trùng uy võ gan lì! Ngồi trên lưng ngựa, khách nghĩ tặn đâu đâu không buồn để ý gì đến cảnh sơn kỳ thủy tú quanh mình. Đến con ngựa cũng khổ độc dữ dằn, toàn thân đen sì, vải lót yên cũng đen, đuôi chấm gót, bờm xòa, mắt chiếu tia như mắt hùm beo! Người ngựa bám đầy bụi đỏ, nhìn biết ngay từ xa tới.

Khách độc hành đã đảo ra suốt từ vùng Đông Nam lên Tây Bắc và mới từ miệt cung Mường, Tuần Giao ngược lên, vài cánh hoa đại Sơn La còn mắc trên mũ rộng vành...

Bỗng tới một bờ sông. Dân buôn tứ xứ lũ lượt đổ bến dò rừng. Cạnh đó có hai quán nước, khách lố nhố.

Ngựa đen sịch trước quán. Khách ngược xuôi đang nói chuyện ồn ào nghe động ngánh đầu nhìn ra. Bất thần năm, bảy người cả nam lẫn nữ tái hẳn mặt trợn tròn mắt, rú lên quơ hàng hóa, hành lý ù té chạy như ma đuổi! Bọn còn

lại, chẳng hiểu chuyện chi, cứ ngơ ngác nhìn theo hỏi nhau. Ngoài kia khách độc hành hơi cau mày, lẳng lặng xuống ngựa, bước vào quán.

Chủ quán đang múc nước chè xanh, ngẩng lên, giật nảy mình, đánh rớt luôn gáo dừa, kêu “úi, trời đất”, tròn xoe mắt, chực chạy nốt.

Khách hơi ngạc nhiên, hỏi:

- Chuyện gì đó? Này! Sao thấy mỗ lại chạy! Bát nước!

Chủ quán run tay cầm gáo múc nước, rơi vãi tứ tung, miệng lắp bắp “dạ không! Có gì đâu! Họ... sợ lỗ chuyến đò”. Khách ngồi xuống chõng tre, uống xong bát nước, trong quán người lủi đầu hết, vắng hoe. Gọi chủ quán chẳng thấy đâu, khách tặc lưỡi, đặt xuống mặt chõng một đồng xu, đoạn đứng lên dắt ngựa ra sát bờ sông.

Bến vắng, ngổn ngang đầy đồ, giỏ, thúng, mủng, hàng hóa, người lái đò, một trung niên, một gái trẻ nhác thấy bóng nhân mã đứng dưới tàn cây hoảng hồn quơ chèo cuống cuống, chạy xé ra, không đợi khách quá giang nữa.

Khách độc hành vung luôn tay phát trảo kinh lôi nghiêng lại, làm lái đò càng khiếp vía, kêu “ma quái! Ma quái! Bớ bà con... cứu”. Khách túm vai, kéo hẳn lên bờ, hỏi, lái đó chấp tay, lạy như tế sao, làm khách phải phì cười buông y ra. Nào dè, y đã chạy túm luôn lấy cô gái lôi phứa đến bên, giật tung cả áo ngoài, để hở cả yếm lụa sồi, rên rí:

- Bẩm ngài Thần Nhũ, ngài tha cho, con bé này xấu xí, đâu như các cô nhà giàu con quan ăn uống cao lương mỹ vị, uống toàn sâm nhung quế phụ! Lạy ngài... ngài coi, ngực nó có to gì đâu! Bẩm... lần trước ngài đã chê, đuổi đi, bảo nó vú mướp... Dạ... nay đầu tháng nó bần...

Rồi y quay lại giục rồi rít, cô gái nhà đò mặt xanh rờn, run lấy bẫy, không biết thẹn chi nữa cuống quýt mở banh luôn ngực để chứng tỏ lời nói của người lái không sai làm khách giật mình sức hiểu, vội xua tay lia lịa, nạt lui, mãi cô ta mới chịu khép lại. Khách bảo:

- Mỗ hiểu rồi, phải Nhũ Hoa Thần mới qua miền này, bắt đàn bà, gặm ngực?

Cả hai dạ rồi rít, khách không muốn nói nhiều, chỉ hất hàm:

- Giờ ta quá giang! Yên tâm! Không ai làm hại các người đâu! Gọi khách xuống một thể! Họ núp trong bụi!

Lái đò y lệnh, gọi inh ỏi không ai hó hé, đành chở mình khách độc hành qua sông.

Trả tiền xong khách lên ngựa đi lên miệt Lai Châu.

Mặt trời gục xuống rặng núi Tây, khách độc hành đã đứng sững tại vùng ngã ba Hắc Giang - Nam Na, gần sơn trấn Lai Châu. Sức ngựa đen quả không khác sức Ô Truy Thần Mã của Hạng Võ Sở Bá Vương xưa!

Vẫn lạnh lùng câm nín, khuôn mặt trẻ điển trai danh như thép nguội sớm in dấu phong trần luân lạc, khách gò cương nhìn nằng tèn trên bờm ngựa, rồi lại ngẩng nhìn cảnh sơn thủy ngả màu tím đậm hoàng hôn, nói một mình:

- Tối rồi! Có lẽ kiếm nhà nhờ vùng này hơn vào trấn!

Con sông Đà gốc đổ từ Vân Nam sang, con sông Nam Na cũng vượt biên đổ từ miệt Phong Thổ xuống, gặp nhau tại vùng hạ trấn của xứ Thái, dòng sông rừng thao thức cuộn xoáy lũ, ngã ba mênh mông rải rác bóng nhà sơn thôn soi bóng nước, kẻ qua người lại đã lưa thưa. Chợt khách độc hành chú ý tới một khu dinh cư khá nguy nga đồ sộ dưới lưng đồi phía thượng lưu xế Đông ngạn sông Nam Na.

Khách giục ngựa đi thẳng tới, theo một con đường đất hai bên đầy hoa lá, uốn lượn quanh co.

Lối đi có chỗ ăn gần bờ nước, chợt gặp hai, ba người lính “dõng” quần xà cạp trắng xăm xăm đi tới, khách vội giơ tay, đón hỏi:

- Này mấy chú! Làm ơn cho mỗ hỏi dinh ai kia?

Mấy chú “dõng” ngẩng đầu dòm lên, chợt một người đứng tuổi giật nảy mình, kêu “úy trời đất... ngài...”. đoạn gật đầu nói líu lo tiếng Thái:

- Dạ dạ... bẩm “a nha tốp” quan lớn con đang đợi đón “a nha tốp”, dạ dạ... dinh treo đèn kết hoa, lung tung...

Miệng nói, chân bước, chưa dứt câu, cả ba cón móng cò lùi bước.

“Dõng khùng say rượu”! Khách tặc lưỡi, vọt thẳng tới cổng dinh. Tòa dinh cư này tọa lạc ngang đồi, mặt tiền hướng Đông Nam, cả tòa ngang dãy dọc, coi cũng đoán được phải của tay tù trưởng có uy thế trên xứ Thái. Khách vừa dừng ngựa thì hoàng hôn cũng vừa tắt hẳn. Trong dinh, từ ngoài cổng vào, lính “dõng” và gia nhân nam nữ đang thấp đèn ngang dọc như sao sa vào tận trong. Khách chưa kịp lên tiếng, thì bọn gia nhân cũng đã trông thấy, lật đật chạy ra, mở rộng cánh cửa nhất loạt cúi rạp đầu cung kính. Trên chòi, một chú “dõng” gác quơ vội dùi, giáng luôn ba tiếng trống báo khẩn!

Khách cất giọng sang sảng hỏi vọng vào:

- Này các chú! Ngu mỗ từ xa tới, muốn xin chủ nhân ngủ nhờ qua đêm, phiền các chú vào thông báo dùm!

Vẫn cúi rạp, dạ ran, một người đứng tuổi run run lên tiếng:

- Dạ bẩm... rước “a nha tốp công tử”! Quan lớn chủ con đang đợi...

Khách hơi ngạc nhiên. Tiến ngựa vào sân hỏi:

- Này! Sao quan tù trưởng của các chú lại đợi mỗ... là thế nào? Không lẽ đã thấy khách từ ngoài ngã ba sông?

Bọn này cứ dạ rạp luôn miệng, khách tặc lưỡi đi qua sân, vườn hoa vào thẳng thêm dinh. Lại một phen ngạc nhiên thấy gia nhân, thị nữ tất cả chạy ra chào rạp ngay chân thang, kẻ đỡ cương, người nâng "sắc", đám trải chiếu hoa từ trên sàn xuống. Tiếng gọi nhau, bát đĩa kêu loảng xoảng như nhà có đám cưới, xin khao vọng cúng giỗ chi đó, đợi thượng khách. Một viên tù trưởng Thái áo gấm phủ sa Tây, khăn xếp, trạc ngũ tuần, coi phương phi bệ vệ, lật đặt bước xuống thêm dưới, vẻ xúc động lạ thường, chào khách rất lịch sự:

- Vạn hạnh! Vạn hạnh! Không ngờ công tử tiên sinh giáng lâm quá sớm! Công tử đi đường mạnh giỏi!

Khách thi lễ, xuống ngựa tự tay xách "sắc" từ tốn:

- Cám ơn quan tù trưởng! Ngu mỗ đi đường trường, tới đây, thấy dinh rộng, muốn xin ngủ một đêm chẳng hiểu có tiện không. Nhà ta hình như có tiệc mừng?

Viên tù trưởng cười rất tươi vốn vĩa đưa khách lên sân. Một gian nhà treo đèn kết hoa sáng rực, rượu cần để sẵn hai mươi vò lớn, ống trúc cong vút. Quan khách sánh lối nhố chừng chục cô gái Thái phá lãnh thướt tha, mùi hương ngào ngạt, đàn ông chỉ có ít người, vẻ họ hàng. Chừng khách chưa tới!

Viên tù trưởng mời chàng khách trẻ vào sập gụ, gái hầu đưa nước. Uống vội vài chung trà, khách thấy không khí quá trang trọng bèn kiếm cớ rút cho xong:

- Ngu mỗ đường xa tới, mệt cần ngủ ngay, xin phiền ngài một căn buồn tĩnh mịch là đủ rồi!

Viên tù trưởng vốn vĩa:

- Kìa! Công tử nán lại dự tiệc đã chứ! Đây! Công tử coi! Chúng tôi lòng thành tổ chức lễ vu quy, treo đèn, kết hoa làm tiệc, sẵn sàng cả! Mong công tử chiếu cố!

Khách thoái thác:

- Thực tình ngu mỗ chỉ cần được nghỉ ngơi, chẳng dám phiền ngài nhiều quá!

Viên tù trưởng ngó khách, chừng sợ méch lòng gì chẳng, mấy khắc mới tần ngần quay bảo đám gái hầu:

- Công tử muốn đi ngủ ngay, vậy bọn người khá nhanh đưa công tử nhập phòng, và bưng mâm tiệc vào!

Năm, sáu cô gái Thái tiến lại cúi đầu kính cẩn, khách đứng lên xách “sắc”, chào chủ đi theo bọn gái hầu.

Dinh sàan rộng bát ngát, cột nhà hai, ba vầng đục làm tủ gương, lối đều có trải chiếu hoa, hành lang bao quanh. Bểng qua khu sân vào tít phía sau, tới hành lang hậu lại vượt qua một cái kiều có dáng uốn cong qua một cái huê viên nữa, tới một căn sàan nhỏ, rất thanh lịch, mái nhọn giống nhà bên Lào. Sàan, vách, hành lang toàn thứ gỗ quý, bóng loáng, kiến trúc đẹp, đèn lồng rung rinh coi như lễ hoa đăng ngày xưa.

Gái hầu đưa khách vào một căn phòng tiền sảnh, đã thấy mấy cô gái Thái nữa chạy vào, “phờ” khách vào thẳng một cái buồng bên tả, cửa màn che, trướng rủ, trước cửa có một ngọn đèn lồng ngũ sắc, ánh sáng rực rỡ huyền ảo lạ.

Gái hầu đứng nép hai bên cửa, vén rèm, đẩy cửa, kính cẩn:

- Xin rước công tử tiên sinh nhập phòng! “Người” muốn truyền chi, xin cho rõ, kể nô tỳ lúc nào cũng có mặt! Bẩm, “người” có cần đấm bóp ngay!

Khách hơi nhếch mép cười, phất tay “thôi, ta chỉ cần bình trà”, đoạn bước vào, khép cửa lại ngó quanh phòng. Căn buồng thanh lịch, ánh sáng lung linh, trên trần có treo một chiếc đèn lồng nhỏ, đồ vật bày biện rất thanh nhã, xế bên có một chiếc giường cao rộng, loại giường thất bảo màn bát tiên, thêu kim tuyến rất thần tiên. Khách đi vào đặt “sắc” trên bàn, gật gù nói một mình:

- Nhà ông tù trưởng này tiếp khách lạ thật. Buồng cho khách ngủ nhờ gì mà xinh xắn như buồng đàn bà thế này? Hừ! Lại giường thất bảo, màn bát tiên, chỉ thiếu khoản “trao anh hùng, gái thuyền quyên” nữa thôi!

Vừa nói, chàng ta vừa ngồi xuống, cởi giày, bỗng giật thót người, nghe có tiếng đàn bà thỏ thẻ:

- Sao thiếu được! Có “trao anh hùng” phải có “gái thuyền quyên” chứ! Chàng đã quên cô dâu mới này sao? Tệ thật!

Khách đứng xổ dậy ngơ ngác nhìn quanh quát nhỏ: “Ai đó? Ai vừa nói?”. Tiếng nữ lại cất lên thánh thót tựa suối đàn:

- Thiếp chớ còn ai? Thiếp đợi chàng cả buổi chiều, lang quân tẻ bạc, bắt người ta trông mòn con mắt, nhập phòng còn nói chuyện đầu đầu!

Tiếng nói trong màn vọng ra, khách sửng sốt vùng hỏi lớn:

- Ai? Đàn bà con gái sao lại lén vào giường đàn ông nằm? Không biết ty hiêm sao?

Tiếng cười khanh khách như pha lê vỡ ném vào tai khách:

- Bạc tân lang! Lên tận xứ Thái hỏi vợ, đêm tân hôn động phòng hoa chúc lại để nói với cô dâu thế sao? Thôi mà chàng! Chọc người ta mãi! Vào đây! Làm người ta thẹn chết đi được à!

Nghe lời nũng nịu, khách trợn ngược mắt dòm vào màn, quả thấy có bóng mờ đàng trong:

- Nói sao? Mỗ hỏi vợ hồi nào? Loạn ngôn, nàng là ai?

- Con gái quý của tù trưởng Cầm Văn Đạt đây... chớ còn ai nữa?

Vừa nghe dứt, khách bước vụt lại, đưa tay vén phất cửa màn lên. Ánh sáp vờ trên giường nệm trắng muốt, có một nữ lang nằm ngoảnh mặt vào vách xoay lưng ra, chần gấm đắp tới bụng. Khách càng lạ, thò tay toan kéo ra coi mặt, nhưng lại thôi, đứng ngó sững. Mùi hương ngào ngạt gợi tình, nàng thỏ thẻ như hồn dỗi cứ trách bạc tình lang, hỏi không quay ra, khách sốt ruột, đưa tay kéo phăng vai nàng, và giật mình kêu: “Trời, sao lại nằm đây?”

Vì dưới ánh sáng chập chờn, khuôn mặt nữ lang vụt hiện ra liền lộ vẻ đẹp lộng lẫy như hoa nở trên nguồn và tình tứ như phát tán cả tận trời trăng gió: nàng Khan!

Trong ánh sáng sáp loang, cũng chưa rõ Bắc Yêu Thần Nữ Khan Mây Linh, hay Bá Diện Thánh Quân Khan Sao Linh? Nàng nhoẻn cười, đưa cánh tay ngà ra, nắm tay khách kéo xuống.

Hơi lúi lũi, tay vẫn vén cao cánh màn bát tiên, khách lộ đầy vẻ ngạc nhiên, ngó sững, quát trầm:

- Nàng làm gì vậy?

Cánh tay ngà giờ cao, nữ lang nhoẻn miệng cười tình tứ, thỏ thẻ trách:

- Chàng tệt thế thôi! Lên Tây Bắc hỏi vợ, vào động phòng, lại hỏi vấn vợ? Chàng không biết thiệp là nghĩa nữ họ Cầm sao? Chàng thấy không, “hữu duyên thiên lý năng tương ngộ”, cuối cùng chúng mình vẫn nên nghĩa sắc cầm! Ngồi xuống đây... chàng!

Khách trợn mắt kêu:

- Quái gỡ! Mỗ đi hỏi vợ hồi nào? Đi vòng mạn Tuần Giang lên đây, vào dinh tù trưởng ngủ nhờ... mà...

Nữ lang nguyệt:

- Thôi đi! Khéo làm mặt lạ! Còn cứ nhìn chòng chọc làm người ta ngượng chết đi được! Đàn ông gì lạ vậy? Đêm tân hôn vào với cô dâu, còn chối không đi hỏi vợ!

Dứt lời, nàng vụt tay vào kéo chặn trùm tận hai con mắt, tình tứ nhìn khách như tích phát cả bốn mùa hoa nở đợi bướm ong.

Khách đứng bên giường ngó trân trân, kêu “Ôi chao! Nhức óc! Chuyện trên trời rơi xuống”, đoạn buông cánh màn, quay ra. Nhưng mới được hai bước, bỗng dừng phắt lại, nói lớn “mà nàng là ai chứ? Đông Âm hay Thần Nữ?”, đoạn quay ngoắt lại, sấn lại vén thốc màn, thò tay nắm mép chặn gấm, kéo soạt! Chặn bay cuối giường, ánh đèn nấn hắt soi vật vờ, khách giật nảy mình kêu lên “úy trời đất” vì nữ lang đã trôi hết xiêm y từ lúc nào rồi! Hay nói cho đúng nàng khoác cái áo tía “kimônô” Nhật, nhưng khuy áo đã mở bung, khóa lộ dáng thân đanh lẳn thanh tú trắng ngà, nét nhũ phây ẩn hiện thốn thốc sau “cánh bướm” phập phồng!

Gương mặt, mình mẩy mở bung toát ra một sức lôi cuốn đến rợn người, tưởng chừng gỗ đá cũng phải điên đảo. Vì mặt mày, mình mẩy đó là một công trình tuyệt hảo của Hóa Công với những đường cong, nét uốn thần sầu, vừa đập vào trước mắt người đã khơi dậy luôn tất cả sức khát vọng trước “nữ hoàng thanh sắc” đang khóa lộ nét hồng hoang man dại!

Đến nỗi khách trẻ bật kêu xong còn mở mắt trừng bị thu hút đến mấy khắc mới chộp lấy tấm chặn gấm đắp phủ lên mình nữ lang Khan, giận dữ quát:

- Sao lại làm như Hạ Cơ? Ta đâu phải Khuất Vu? Thục nữ khuê phòng sao lại thế?

Nữ lang đập tung chặn gấm, cười khanh khách:

- Sợ ư? Chàng muốn thiệp làm sao bây giờ? Mặc thêm vài cái áo đẹp? Ôi chao! Đàn ông gì mà nhát gan thế? Vào với cô dâu như vào ổ kiến lửa!

Lần này khách không nóng nảy nữa bèn ngó chòng chọc hai bên tai nữ lang. Nữ lang có vẻ đắc ý mỉm cười lại đưa tay ra định kéo chàng xuống nhưng ánh nấn vật vờ soi tỏ, dưới vành tai đẹp, cặp khuyên bạch kim cắn vòng kim cương lấp lánh, khách vụt nhúu mày quát:

- A! Không phải Bắc Thần Yên Nữ! Ta đoán không sai, Thần Nữ chẳng khi nào suồng sã như gái Hạ Cơ, nàng là Đông Âm Khan Sao Linh!

Nữ lang úp mình, cười ngất:

- Bắc Yên, Đông Âm sao chàng biết rồi!

Khách nghiêm mặt:

- Biết! Nàng chỉ đánh lừa ta được một lần thôi! Giờ nàng khéo giả cách nào ta cũng biết! Sao Linh! Một lần điên rồ lắm rồi, uống trình tiết ngàn vàng sao còn làm nữa? Nàng không còn liêm sỉ chẳng?

Nữ lang vùng úp mặt xuống gối cười như điên:

- Ha ha! Chính Khan Sao Linh đây! Đông Âm này quyết đem thân đánh ván cờ độc, thành ăn thua chịu, cần chi? Ha ha! Cả đến uy danh Bá Diện Thánh Quân ta cũng chẳng tiếc, tiếc gì một chút tiết trinh? Nhưng quả số ta không may bằng Bắc Yên Thần Nữ! Trời đất cũng xu phụ, bỏ rơi ta! Ta thì cướp lại tất cả! Khởi đầu là chồng ả! Ha ha! ả đã thua ta một trận, mang danh có cưới, chưa được động phòng, còn ta, Sao Linh ta đã cùng chàng lên đỉnh non vu!

Khách càng tỏ vẻ sững sờ mở to mắt nhìn tám lưng mềm như khúc rắn nhấp nhô theo nhịp cười, nói to:

- Đông Âm! Nàng loạn óc rồi! Thực nữ khuê phòng không ai đem cả tiết trinh ra đùa với thân danh. Tiết trinh thực nữ đáng giá ngàn vàng, sao đem phá bậy? Nàng khác Bắc Yên nhiều quá! Người khôn ngoan mưu kế sao lại tính chuyện thiệt thân?

Nữ lang chính là Đông Âm Bá Diện vùng ngòinhỏm dậy, khép vạt áo tía, cười thét:

- Chính chàng lắm to! Thiệt là thiệt với quân khốn khiếp phàm phu tục tử, còn với người như chàng, ta đâu có thiệt, chỉ cần Bắc Yên, Giao Long Nữ, gái Mán Thổ Pi A Ya thua là đủ! Bắc Yên, con nghiệt tử đó, sao chàng cứ bênh nó hết lời. Nó vờ nhân nghĩa cứu nạn rồi bày chuyện phong tục ép chàng làm chồng, chàng không biết sao? Còn chàng, chàng đóng vai Nhũ Hoa Thần khéo lắm, mình Sao Linh này hiểu đủ rồi, còn gì hơn nữa?

Khách không ai khác là chàng Thần họ Võ, lắc đầu cau mày nói như quát:

- Lại lắm rồi, ta đâu phải Nhũ Hoa Thần? Thù nhà chưa báo ta đâu phải là loài cầu trệ lại nghĩ đến chuyện dâm hôn? Nàng mê tâm, loạn trí rồi!

Đông Âm cười lớn:

- Sao Linh này rất tỉnh! Chỉ có kẻ nào tin chuyện “giả Thần” mới là u mê ngốc nghếch!

Thần lạnh lùng:

- Lắm, coi chừng có ngày lại hiến thân cho đứa cuồng dâm!

- Không có kẻ nào khác nữa, chỉ có chàng Thần một xác hai hồn! Vì thế, tối nay, Sao Linh này mới nằm đợi chàng trên giường gái họ Cầm.

Thần thở phì bực bội, buông màn. Nhưng Đông Âm lại lia đùi thôn đá vất tung lên, Thần lùi hai bước:

- Chuyện ra sao? Nàng lên vào đây?

- Ta mà lên? Ta vào đường hoàng chứ! Có gì đâu! Đoán chàng lên Tây Bắc, ta lên đi trước, nào dè tới đây mới hay chàng tới rồi. Vào nhà Tù trưởng được biết Nhũ Hoa Thần có hẹn tối nay sẽ tới đem con gái họ Cầm về làm vợ, lại thấy hai cha con ông ta khóc thảm, ta nảy luôn ý tráo cô dâu, bèn nhận đóng vai gái họ Cầm nằm đợi chàng có thể thôi!

Thần lúc đó mới sực hiểu: Cảnh tượng nhộn nhịp như “nhà có đám cưới xin khao vọng” và thái độ tiếp khách kỳ lạ của viên tù trưởng, chàng nhăn mặt hỏi:

- Sao ông ta không chống lại? Ông ta có “dõng” đình võ trang?

- Chống sao được? Máy cây súng “mút” đạn thối làm gì nổi tay thượng võ! Gã trước khi hỏi vợ, đã khôn ngoan bắt cóc mẹ vợ làm con tin rồi, chàng đã quên sao?

Nàng cười ngất, Thần lắc đầu “ta đi kiếm chỗ trọ khác”, đoạn vớ lấy sắc, mũ bỏ ra ngoài. Nhưng vừa tới gần cửa, đã nghe “vút”! Tiếng xé gió, Đông Âm từ trong màn nhảy vọt ra, đứng tựa lưng vào cửa chắn lối, cười như say: “Chàng định đi sao? Còn công thiếp nằm đợi từ chiều bỏ đâu?” Chàng cau mày lạnh lùng:

- Nàng còn muốn gì nữa đây? Để ta đi, nàng muốn thay gái Cầm làm cô dâu, hãy nằm lại chờ Nhũ Hoa Thần!

Co một chân lên, làn vạt áo mở hé, ẩn hiện dáng dùi thôn búp hoa quỳ danh lẫn muốt, như mời mọc chào khách tục nhập Thiên Thai. Đông Âm hơi nghiêng cổ vẻ lả lơi thật đáng yêu, cười thỏ thẻ nói nhỏ:

- Thôi đi chàng! Còn Thần nào nữa? Phòng vắng tối nay, chỉ có đôi ta, chàng cần gì phải giấu? Thiếp đâu có buồn chàng là Nhũ Hoa Thần! Trái lại, thiếp thích là vương hậu cai quản cả thập cung bách viện mỹ nhân. Cung A Phòng Tây Sắc còn thua! Ở lại... nhé... chàng!

Thần đầy vẻ bức mình đưa tay lên trời than: “Lâm to! Đã bảo ta đâu phải tên dâm Thần khốn kiếp đó! Ta vô tình tới đây thôi! Nên tự trọng!

Nàng ngửa cổ ngấn trắng ngần như ngô câu, dòm chàng hóm hỉnh:

- Giường thất bảo, màn bát tiên, nệm nhung chần gấm, phòng the, trướng rũ, sao lại bảo vô tình?

Thần thở phì nói to:

- Tên dâm Thần khốn kiếp kia cưỡng ép hôn nhân, đòi lấy gái họ Cầm, nàng lại nhảy vào buồng làm cô dâu, ta vô tình lại tới, lại dính vào chuyện động phòng với nhau, khác nào quân “mèo mã gà đồng”, còn chi là lễ giáo?

Đông Âm vẫn tươi cười, thỏ thẻ:

- Chàng nói kể cũng có lý nhưng là với đám khác, còn chàng với thiếp lại khác hẳn! Thiếp và chàng đã động phòng hoa chúc đêm nào trên xứ Phù Dung, giờ có động phòng cũng chỉ như trao ân đổi ái theo đạo phu thê thường tình, có chi là phạm lễ giáo? Xin chàng đừng cố chấp uống duyên ngộ ngàn vàng!

Thần nhăn mặt nghiêm sắc diện:

- Tối đó ta phạm tội giao hoan, chính nàng là thủ phạm đội lốt Thần Nữ phục thuốc quỷ quái làm ta loạn trí! Chuyện đó thật bị vết nhơ chưa rửa được!

Đông Âm cười thét như điên:

- Chính thế! Theo phép lễ giáo, nam nữ chạm tới mình nhau là có tội lớn! Xưa nàng Quy Vu em gái Sở Chiêu Vương chạy lên nước Ngô gặp cướp, Chung Kiến phải ghé vai cõng nàng chạy. Sau vua Sở về phục nghiệp định gả chồng cho em gái, Quy Vu bảo "Trước Chung Kiến cõng tôi vậy là chồng tôi đó, tôi không thể lấy kẻ khác". Nay Sao Linh này đã trao trọn trinh tiết cho chàng là chồng, Sao Linh còn lấy ai được nữa! Vết nhơ ghê gớm đó chỉ có thể được gội sạch bằng tình phu phụ! Chàng đã làm hại đời Sao Linh, còn tính chạy sao đành?

Nghe nàng nói như bắt vạ, chàng Thần dâm hoảng, lùi một bước kêu:

- Việc xấu đó là do nàng chủ mưu làm bậy, giờ sao lại đòi bắt vạ ta? Ta đây việc nhà còn ngổn ngang, có hoàn cảnh nào đâu để lo chuyện đàn bà? Bỏ ý nghĩ đó đi! Đừng tính chuyện điên rồ nữa! Ta đang mắc bận phải lên đường!

Dứt lời sấn lại nhưng Đông Âm đã vùng quắc mắt phượng, nói như hét:

- Đời con gái chỉ có một cái trinh, nay việc lỡ rồi, chàng bảo gái này còn tính cách nào cho toàn vẹn chứ?

Thần lắc đầu thở dài:

- Chuyện đó do nàng, ta biết tính sao? Thần Nữ cưới xong còn ở bên ta hai đêm, sao không tính? Sao nàng là em, lại không giống tính chị đến đâu toàn gây chuyện rắc rối lôi thôi!

Nghe khen Thần Nữ, Đông Âm vùng thay đổi sắc diện nghiêng răng hét chầm:

- Thần Nữ! Lúc nào cũng khen con nghiệt tử giả đạo đức đó! Nó có gì hay, gái này phải bắt chước? Bất quá nó chỉ mưu chiếm đoạt, dùng tình cảm cao thượng để lung lạc chàng! Chàng không biết sao, còn mở miệng nói đến bất công?

Thần không nhận, cũng nói lớn:

- Ta thấy sao, nói vậy. Thân Nữ hành động quang minh, có hoàn cảnh ép ta e nàng đâu biết. Chị nàng đã để ta đi, cam đành chịu chết, còn nàng toàn lập mưu đánh lừa, không từ chuyện “góm ghê” thất tiết, sao ta lại không biết ai hay ai dở?

Đông Âm càng giận, lớn tiếng:

- Ngốc Thân! Biết sao được ruột gan đàn bà! Đàn bà có trăm mưu ngàn mẹo xỏ mũi đàn ông, mỗi cách mỗi khác, cách nào cũng đều là mẹo cả! Nếu gái này có lòng ám hại, ngốc Thân đã nhiều dịp chết rồi đừng mong chiếm được bí pháp càn khôn!

- Sao không làm cách... để coi của người thực nữ? Lại làm cách như Hạ Cơ nước Trịnh?

Đông Âm cười ha hả:

- Ngốc! Mỗi cảnh một mưu, mỗi người tùy cách! Nghiệt tử cùng mấy ả kia toan dùng cách đánh vào tình cảm cho chàng cảm động thương tưởng, Bá Diện Đông Âm này rất ghét làm cát đằng nép bóng từng quân, ghét xin xỏ, chỉ quen chinh phục, ta chém đầu cái vấy không cho, thương cái gì cũng chẳng tiếc, cả xác thân, danh dự, cuộc đời, linh hồn ta cũng cho không, mà đã cho phải nhận!

Chàng Thân cũng cất tiếng cười chua chát:

- Rất tiếc ta lại không ưa để gái ban, một cái tóc cũng không muốn nhận, đến sắc khuynh thành cũng như tượng vô tri! Nay ta còn nhiều việc phải đi ngay, nàng hãy chờ ban cho Nhũ Hoa Thân.

Dứt lời bước luôn ra phía cửa, nhưng Đông Âm đưa tay ngăn lại và ngoắc mấy ngón tay về phía sau cài ập then ngang. Một chân co lên, vạt áo choàng mở hé, nàng cười lả danh:

- Không thể bỏ đi ngay như vậy được! Còn gì danh dự Đông Âm Thánh Quân!

- Ở lại nàng mới thất danh, ta đi, cả hai mới tròn danh tiết, nếu nàng cố cản, buộc ta phải ra tay... mạnh!

- Nếu đi, gái này cũng phải giữ mình! Chớ quên gái này không cô độc.

Cứ thế giằng co cãi vã, chàng Thân sấn thẳng ra, Đông Âm cản lại thành đánh lộn trong phòng. Phản phong ầm ầm như sấm, bỗng nhiên Thân đứng giữa buồng, lãnh đủ một đòn kinh khủng trúng ngực. Nghe Đông Âm hét lê thê, đèn tắt tắt phụt, cô gái bắn lộn đến “huych” vào giường thất bảo.

Chàng Thần mở cửa, vọt ra. Phòng ngoài lúc đó gài hầu lối nhố đứng đầy vẻ sợ hãi khác thường nghe trong phòng cô dâu bùng bùng như sấm dậy, vách gỗ muốn bung, sức thấy một bóng vọt ra, cả lũ rú lên, ù té chạy.

Chàng Thần vừa vọt ra cửa ngoài, đã nghe tiếng Đông Âm hét sau lưng, chẳng ngoái nhìn lại, thấy bóng áo tía thoáng lướt dưới ánh đèn lồng.

Tiện tay Thần đóng cửa ra vào, nói vọng lại:

- Sao Linh, đừng theo ta vô ích! Ai đi đường nấy không bỏ ý quái gỡ có ngày lộn “giả Thần” uống thân con gái!

Bóng chàm “bay” qua điệu kiêu như con cắt, nhưng lúc đó cả vùng dinh tù trưởng náo động cả lên, kiểng khua, trống đánh, người hò, chó sủa inh ỏi như đại biển, quét lia nhỡn tuyến thoáng thấy bóng lính “dõng” gia đình chạy túa khắp nơi, tìm điểm tựa xế ngoài tiền sảnh, có bóng viên tù trưởng đang chỉ trở, chàng Thần bắn vọt mình ra, lẹ như chớp chụp luôn lấy viên tù trưởng, cấp ra thẳng ngoài hành lang. Đàn bà quanh đấy bỏ chạy như vịt, Thần hô lớn: “Chớ sợ! Mổ đâu phải Nhũ Hoa Thần. Tù trưởng! Bảo lui mau, để đạn chờ bắn “giả Thần”.

Họ Cầm bị bắt bất ngờ, cả sợ, hô chúng thuộc hạ rối rít. Nhưng khi Thần cấp ông ta nhảy tót lên lưng ngựa vừa phá tàu chạy tới, trông ra, đã thấy lối nhố đầy bóng thủ hạ Đông Âm từ mấy ngả kéo tới chặn lối, phía sau Đông Âm tía áo chính tề cũng vừa vọt ra.

- Tù trưởng chủ nhân! Chuyện này rắc rối lắm, mỗ sẽ nói chuyện sau, giờ mau truyền thuộc hạ rút cả vào phía hậu dinh chớ ở đây mang họa!

Dứt lời chàng buông họ Cầm xuống, mặt đầy ngơ ngác, viên tù trưởng chưa hiểu chuyện gì cũng vội lật đật truyền thuộc hạ rút hết.

“Giờ nếu không đánh một trận Đông Âm tất chẳng chịu lùi!” Nghĩ đoạn, Thần hét lên một tiếng, nhảy xuống ngựa, khóa khiên kẹp, vanh xé như trái cầu, chỉ trong phút chốc đã đánh tan cả đám quân tướng lợi hại của Đông Âm, Bá Diện Ma Quân đại bại, cùng thuộc hạ bỏ chạy khỏi vùng dinh, trước sau vẫn không bắn một phát súng nào.

Đông Âm vừa nhảy lên cẳng gấm vọt ra lối cổng tiền, chàng Thần toan bỏ đi luôn, nhưng vừa phóng ngựa ra khỏi cổng, sức nhớ chuyện qua nghĩ thầm:

- Đêm xuống rồi, kiếm chỗ trọ khác cũng phiền, đi đêm ngày cũng phải nghỉ, tại sao không nán lại vùng này, đây là cơ hội tốt, không nên bỏ qua!

Bèn giục ngựa rượt theo cẳng gấm như gió cuốn khỏi cổng dinh tù trưởng chừng hai trăm thước cẳng gấm vẫn chạy loang loáng dưới ánh trăng xiên, có bọn Tử Chúa theo “phò” tàn tán nghênh ngang, bỗng từ phía tả chạy ra hai

bóng ngựa “dóng đôi”. Cánh gấm nhảy tót lên lưng ngựa, cả đám xẹt ngang. Nhưng Thần đã thấy, lập tức tạt chéch ngựa chặn đường. Cách ba chục thước bỗng nghe Bá Diện Đông Âm hét lớn:

- Còn muốn theo làm ngựa nữa chẳng?

Thần dùng phép “Vạn lý truyền thanh” gọi:

- Đông Âm! Ta chỉ muốn nói chuyện cần đó thôi! Nàng không cho chúng khai hỏa ta ở đâu cạn tình?

Cánh dừng rạp dưới tàn cây, có tiếng Đông Âm dụ hỏi:

- Đổi ý rồi chẳng?

- Ta muốn Đông Âm lưu lại dinh tù trưởng, cùng đợi Nhữ Hoa Thần!

Tiếng Đông Âm cười thét:

- Thần đó còn đợi Thần nào? Tưởng Bá Diện cũng tin được chuyện giả Thần sao? Bá Diện một lúc đổi bao nhiêu mặt thay bao nhiêu giọng, chuyện một Thần làm hai có gì là lạ!

Chừng không muốn nói nhiều, Thần chỉ buông gọn:

- Thực hư không khó, đêm nay “nó” tới hai Thần đối diện sẽ thấy rõ!

Một giây khắc, tiếng Đông Âm vọng ra:

- Nếu vậy Thần này có thể làm cô dâu, cần gì Đông Âm!

- Ta muốn cứu gái họ Cầm và cũng muốn có nàng chứng kiến cho thiên hạ hiểu rõ chuyện này!

Lại im, chợt tiếng Bá Diện cười trầm:

- Đông Âm thích chúng tin Thần là Nhữ Hoa Thần cho mấy nhỏ kia hết vía, Đông Âm đâu có sợ.

Thần khô giọng:

- À! Đã muốn thiên hạ tin ta là Nhữ Hoa Thần, ta còn nói nữa là thừa. Được, ta tự cứu thanh danh!

Dứt lời, quay ngựa chạy một mạch về phía dinh tù trưởng. Nhưng vừa vào cổng đã nghe tiếng cười sau lưng, ngoái lại, cánh gấm đã sịch đậu ngay bên, Thần lảng lảng đi vào dinh, cánh theo sau. Tới thềm đã thấy viên tù trưởng họ Cầm đứng đó với một toán lính.

Đông Âm nhảy ra. Họ Cầm thấy hai người quay lại, chỉ đứng trố mắt ra nhìn, chẳng hiểu chi cả, Thần cùng Đông Âm lên thềm nói luôn:

- Chỉ là chuyện hiểu lầm! Có một tên giống mõ như đúc, tới đây ép cuộc hôn nhân. Chúng tôi giúp tù trưởng đối phó với nó.

Viên tù trưởng lúc đó mới hết ngỡ ngàng, vội thỉnh khách vào trong. Thần hỏi luôn:

- Tiểu thư nhà đâu?

- Dạ theo lời dặn của quý cô nương đây, tôi đã cho cháu nắp kín! Quý tiên sinh cần gặp?

Thần xua tay:

- Khỏi cần! Giờ tôi và Đông Âm xin lại vào buồng cô dâu lúc nãy. Ngoài này tù trưởng vẫn làm tổ chức đón “nó” cho trịnh trọng. Khi nó “nhập phòng” phải lập tức kiểm chỗ ẩn kỹ, để mặc chúng tôi!

Viên tù trưởng cảm ơn hết lời, nhưng chợt lộ vẻ lo ngại vì “nó” đã bắt người nhà làm con tin.

Thần phải dùng lời trấn an cho chủ nhân yên trí, đoạn cùng Đông Âm xuống dãy nhà hậu vào căn buồng ban nãy.

Dặn dò đám gái hầu xong, Đông Âm quay bảo chàng Thần:

- Giờ gái này vào buồng cô dâu nhưng chàng cũng phải vào đó mới được!

Không nói gì, Thần bắc ghế ngồi khuất cuối phòng có rèm che kín.

Tự nhiên không khí nặng chịch, cảnh phòng the thơm ngát, làm Thần càng thấy “khổ”. Trớ trêu thay! Đôi trai gái đối nghịch bỗng lại bị nhốt vào buồng vắng vẻ, ngoài kia sương gió lạnh lùng.

Nhưng Đông Âm Khan Sao Linh lại có vẻ thích chí, không chịu để chàng ngồi yên, cứ luôn miệng gợi chuyện:

- Chàng thấy lạnh không? À Tây Bắc về đêm vẫn thế! Đây là con sông Nam Na, vào đây cho ấm!

- Cảm ơn, chỗ ngồi đây được rồi!

Đông Âm cười khúc khích:

- Liệu Thần Nhũ có đến không?

- Theo ý mõ, nó sẽ tới, trừ phi nó có thủ hạ rình quanh đây từ chiều biết “động”.

Đêm dần sang canh hai.

- Ôi chao! Nằm buồn quá, tù túng không chịu nổi, hay chàng vào làm cô dâu đi, Đông Âm sai thị tì ra pha cà phê uống!

Thần gạt đi, nhưng nàng ta cứ nháy xuống quát lũ hầu gái đem các thứ vào, nấu nước pha cà phê, trà tàu, rót đưa Thần uống.

Chàng Thần tỏ vẻ lạnh lùng, thỉnh thoảng mới nói một câu. Đông Âm thấy thế lại càng sấn lại gợi chuyện như cố ý trêu người. Nàng ta mỉm cười hỏi:

- Chàng không sợ gái này bỏ thuốc như năm xưa sao?

Điềm nhiên Thần khô giọng:

- Giao Long Nữ còn uống rượu cường toan của nàng được, mỗ ngại gì.

- Nghe đồn chàng bỏ xứ đi luyện Càn Khôn bí pháp thượng thừa, sao này không dùng lại lãn khiên?

- Nàng chưa sử dụng “vàng hắc khí” không lẽ ta vội bức?

Bỗng Đông Âm lộn ra đằng sau chàng Thần, Thần vẫn ngồi im.

Thình lình nàng ta giơ vạt ngón trở búng một cái, chàng vẫn bất động, cô gái cười khanh khách:

- Sao không tránh đỡ?

- Ta biết nàng không dại gì đánh trộm, để bị phản kinh! Nàng đã lãnh đòn phản kinh rồi mà...!

Cô gái lượn ra gật gù:

- Càn Khôn bí pháp lợi hại nhỉ! Nghe nói phép của ông Bành Tổ Lĩnh Nam nếu luyện tới nơi tới chốn, có thể trường sinh, đúng không?

- Nàng thích luyện trường sinh, mỗ có thể tặng, sau khi báo xong thù!

Nàng cười lớn

- Cám ơn! Cám ơn! Nhưng chàng có luyện trường sinh không? Nếu có gái này mới luyện! Thế mới đúng “giai lão bách niên, đồng sinh đồng tử”!

Đang cúi nhìn lửa cháy trong hỏa lò chàng Thần chợt ngẩng trông lên bỗng nhãn mặt, thấy Đông Âm đứng sững trước mặt, vạt áo tía như vô tình hé mở, ẩn hiện dáng hình tuyệt mỹ sau mấy mảnh hàng lót mỏng manh, chàng trai trầm giọng bào:

- Nhũ Hoa Thần sắp tới, nàng nên ăn mặc chỉnh tề tiện hơn.

Đông Âm thản nhiên:

- Chắc “nó” chẳng tới đâu! Nếu tới cô dâu cần phải cởi áo đón tân lang chứ, sao lại phải chỉnh tề?

Chàng Thần hừ một tiếng, không buồn nói nữa. Hết hai tuần cà phê ba tuần trà, vẫn không thấy bóng dáng Dâm Thần nào tới.

Thời khắc nặng nề trôi chậm tới giữa canh hai. Đông Âm chợt liếc nhìn “mâm rượu hợp cẩn” để trên bàn bảo Thần:

- Đói rồi! Tiện cơm rượu đây, ta nên ăn uống cho no, kể cũng tiện!

Thần lắc đầu:

- Tiện sao được? Nó sắp tới, và đây là “mâm rượu hợp cần” mà!

- Càng tốt! Mình đóng vai cô dâu chú rể hờ chẳng sao. Còn hơn đối bụng, ngồi đóng giả suốt đêm!

Nói đoạn bưng luôn mâm vào giường thất bảo, rủ Thần cùng nhập tiệc! Trước chàng trai không nghe, sau Đông Âm dọa nếu không ăn nàng sẽ báo cho Dâm Thần hay, chàng đành tặc lưỡi “vào tiệc” với cô gái đối nghịch!

Đông Âm rót rượu mời Thần, tay ngà chén ngọc cùng một màu. Nàng đối ẩm rất tự nhiên, uống rất hào phóng, đàn ông không ăn đứt, tửu lượng này phải Đông Tửu mới có cơ địch lại. Càng nhìn nàng càng giống Thần Nữ, khiến chàng nhiều lúc tưởng như mình đang đối ẩm cùng với Phù Dung Nương!

Tan cuộc rượu đã nghe ngoài dinh trống đổ canh ba, bốn bề vẫn lặng im thắm sâu.

Đông Âm chợt đưa mắt nhìn Thần, cười bảo:

- Thôi! Có lẽ không bao giờ hấn tới đâu! Ngờ có khi hấn đã vào buồng từ lâu rồi...

Chàng Thần hiểu giờ nàng ta muốn nói gì, chàng trai toan lên tiếng, thình lình ngoài cổng tiền nổi lên ba tiếng trống khẩn cấp “tùng tùng tùng” vang động canh sương!

- Nó tới! Giờ nàng đã tin có “giả Thần” hay chưa?

Đông Âm cau mày, liền kêu “lạ dữ”, giấu vội mâm xuống gầm giường:

- Nếu vậy gái này phải cẩn thận mới được.

- Ta tưởng nàng cứ mở vạt áo ra đợi nó... tiện hơn.

Dứt lời Thần đứng dậy núp cuối giường. Đông Âm lật đặt buồng màn, trùm chắn, mặc lại xiêm y.

Ngoài kia... quả nhiên khách lạ tới! Nhưng chưa phải là chú rể đến đón dâu, mà là một toán chừng hai mươi kỵ sĩ mặc quần trắng áo the đen, thắt lưng điều chít khăn lam, rầm rập bước vào cổng dinh. Sáu, bảy gã đội mâm sính lễ phủ vải điều, đi đầu là một cái kiệu nhỏ, rèm màu vàng che kín. Tất cả đám kỵ sĩ đều bịt mặt. Ngựa vừa dừng, trống đã báo, cổng mở rộng, một tên cao lớn tiến lên nói vọng vào:

- Thừa lệnh Thần Chủ Công tử đến dẫn cưới, trong dinh đã chuẩn bị xong chưa?

Lập tức có tiếng đáp vọng ra:

- Tất cả đã xong, chỉ còn đợi công tử tiên sinh, xin rước ngài vào.

Tên cao lớn ngoắc tay một cái, dẫn thêm năm tên nữa vọt vào sân, cứ thế phi như gió đảo vòng quanh dinh. Thấy đèn treo hoa kết, gia nhân tỳ nữ ăn mặc đẹp qua lại. Tên này vòng ra vẩy một cái, cả lũ tiến thẳng sát thêm tòa nhà chính.

Tên trưởng đoàn giật mồm yên ra một cái tù và đưa lên miệng thổi một tràng, tiếng sừng trâu vang động đêm trăng sương, từ xa một bóng nhân mã đen lao vọt vào cổng, nhanh như tên bắn. Bóng này còn đảo một vòng, rồi mới dừng sát thêm dinh. Quần áo Chàm, chít khăn Thổ, đầu còn đội mũ rộng vành như cái mâm, súng trĩu sườn, cặp kiếm vai, tay cầm một cái dù đen, mặt trum, chỉ hở hai con mắt.

Bóng này quét lia mặt dòm quanh dinh rục rờ như vào cảnh hoa đăng. Hấn giật đầu có dáng hài lòng, cất cao giọng:

- À! Nhạc gia biết điều thủ tín! Bay đâu, sính lễ!

Tù trưởng Cầm Văn Đạt đứng đón ngay cầu thang. Hai bên chào nhau rất nhã. Bóng Chàm truyền bày sính lễ ra, bảo:

- Đã tới giờ hoàng đạo xin đón cô dâu?

Họ Cầm lễ phép:

- Lão đây chỉ có một mụn con, xin trông lượng ngày bao bọc cho! Nhưng cỗ bàn đã sẵn, xin mời ngài dùng chén rượu nhạt, cho quân tướng được chung vui.

Người áo Chàm có dáng ngần ngừ, họ Cầm đoán được đầu óc hấn nói luôn:

- Rượu hợp cần đã có sẵn trong phòng tân hôn, xin thỉnh ngài đáo nhập!

Y giật đầu, đưa tay lột vải trum mặt. Khuôn diện vừa lộ chỉ suýt nữa tên tù trưởng Cầm Văn Đạt đã giật mình sững sốt, khi thấy chính bộ mặt khách tới nhà mình đánh nhau với Đông Âm Bá Diện. Tuy y kế thi hành, ông ta vẫn khó tin chuyện hai Thần như đúc. Tuy thế người trai điển xưng Nhũ Hoa Thần cũng bất chợt thấy ánh mắt lạ lùng của ông ta, y nhướng mày, khô âm:

- Đêm nay coi mỗ có gì khác?

Họ Cầm vội kiếm câu nói dối, đoạn ngoảnh ra nói lớn:

- Công tử đã truyền, các chú vào uống rượu mừng!

Chàng Nhũ Hoa Thần giật một cái, đám thủ hạ kéo nhau vào nhập tiệc luôn!

Cầm Văn Đạt gọi lớn:

- Gái hầu đâu, rước công tử tiên sinh vào phòng hợp cần!

Một bảy năm, sáu nàng sơn nữ xiêm y rực rỡ chạy ra cúi rạp đầu kính cẩn, xúm nhau “phò” chú rể xuống căn nhà hậu, dừng hai hàng trước cửa buồng hoa.

Mùi thơm ngào ngạt, phòng khuê lạng tờ. Chàng Thần cầm dù gạt bức rèm hoa, miệng nhếch nụ cười đắc ý, trầm giọng hỏi vọng vào:

- Tân nhân! Nàng còn thức chứ? Mỗ Thần đến đón nàng về động đây!

Im mấy khắc, có tiếng đàn bà thỏ thẻ vọng ra:

- Công tử đã tới phải không? Làm chi đến muộn thế, làm tiệc giao bôi nguội hết rồi!

Giọng nữ nói tiếng Thái thánh thót như suối đàn làm chàng trai mặt lạnh phải nhếch miệng cười hài lòng, đưa chân trái đẩy nhẹ cửa. Két! Phòng hoa hiện ra dưới ánh nến, đèn lồng huyền ảo.

- Hiền thê ta đâu? Tân nhân sao nằm mãi trong màn không ra đón tân lang?

Chàng Thần Nhũ khép cửa, chống dù bước lại bên giường thất bảo.

Trong màn Đông Âm nằm đắp chăn, hé mắt trông thấy mặt chàng Thần điển, bất giác giật nảy mình, ngoái luôn cổ, dòm xuống phía giường, hỏi lửng:

- Ôi chao! Chàng Thần hồi nãy còn đấy không?

Hỏi xong vội nằm ngoảnh mặt nhìn vào vách vì bóng chàng Thần bước tới vén soạt cửa màn. Chỉ thấy gáy, chàng Thần này cười hỏi:

- Nàng thẹn sao? Hay còn sợ? Mỗ đã hứa lấy nàng làm chính thất...

- Thiếp sợ đấy! Không gì cả, chỉ sợ chàng gặm ngực! Nghe đồn chúng bảo chàng hay gặm như chó gặm.

Thần vùng cau mày:

- À, vợ mới lại dám xúc phạm tới ta sao?

Tiếng nàng ỏn ẻn:

- Thế chàng có gặm như chó gặm không?

Thần thò luôn tay nắm vai kéo phụt ra. Bỗng giật thót mình thấy một bà già mặt mày nanh ác, trạc sáu mươi tuổi, nhe răng khểnh, nhọn, cười rú lên! Thần rụt tay, trợn mắt quát “mụ là ai? Sao lại thế này? Cô dâu đâu?”

Mụ già the thé, ngoảnh mặt vào, kéo chăn trùm lên đầu, nói:

- Thiếp là cô dâu chứ còn ai? Rể gì thông manh, quáng gà, vợ đẹp dám bảo gái già!

Chàng Thần lại nghe giọng oanh vàng thổ thể, vùng đưa tay kéo phía mép chăn! Mụ già theo đà quay mặt ra. Chàng rể lại một phen kinh ngạc, thấy mặt hoa lồ lộ dưới ánh đèn, không phải mặt già khàn vừa rồi mà là bộ mặt đẹp tuyệt trần của bà chúa ngàn áo tím.

- Nàng là ai? Người hay ma quỷ?

- Ha ha! Chưa biết sao? Người dùng hai lối lừa người làm hai Thần khác nhau “gái trăm mặt” này lại không hóa trăm mặt, nói trăm giọng đùa lại được ư? Thôi đừng vờ nữa! Có muốn động phòng, cứ vào đây.

Chàng Thần bật kêu “À, Đông Âm Bá Diện! Họ Cầm tráo hôn lừa ta” và lùi ngay ra. Nhưng Đông Âm đã vọt ra cửa chặn cười khanh khách, bất ngờ nàng tung luôn một đòn phản phong đánh ập tới, bức chàng trai phải tung đòn đỡ.

Ám khí nổ bùng, hai bóng dật dờ dạt ngang. Lần này Thần dùng trảo chỉ chụp “véo véo”. Đông Âm cũng không chịu thua ra đòn xoay nhanh như xoay chong chóng. Bỗng nàng đổi vị trí liếc về phía cuối giường, giật thót mình thấy xó buồng trống trơn!

- Hà hà! Giỏi, đúng là một xác hai hồn, giỏi! Vừa nói cuối giường đã lên ra ngoài, làm chú rể Nhũ Hoa Thần, phen này đừng hòng lừa!

Cô gái vừa nói xong, Thần đã mở cửa lách vọt ra. Nàng vùng hét “chạy đâu” xẹt theo liền. Bỗng cả hai đứng khựng như trời trồng, vì ngoài phòng khách đã có một bóng Thần nữa đứng sừng sững, cầm nín như cô hồn. Cũng áo Chàm, khăn Thổ, kiếm nhô vai, súng trĩ, mũ rộng vành, dù đen lạnh lùng nhìn chòng chọc.

Dưới đèn, lúc này coi không khác! Người chiếu bóng thành hai là Đông Âm kêu “úy trời đất! Ôi thôi! Thế này thì có hai Thần thật rồi”, còn Thần Nhũ giật mình xẹt ngang biến sắc!

- Đông Âm, cứ tiếp tục, thử coi nàng bắt được nó không.

Đông Âm đứng giữa khung cửa, vẫn động đậy. Nàng chưa hết kinh ngạc trước cảnh “nhị Thần đối diện” cách nhau chỉ vài thước! Phòng khách này treo đầy đèn lồng ngũ sắc, ánh sáng ảo huyền càng thêm cảnh huyền hoặc. Cô gái khét danh Bá Diện Đông Âm có thể hóa hình hàng trăm mặt nói trăm giọng, nhưng cảnh “hai Thần” làm kinh sững đến lạng người đi, vì từ trước nàng vẫn đinh ninh chỉ có một chàng Thần họ Võ.

Còn chàng Thần Nhũ kia cũng lạng đi luôn khi chạm trán kẻ giống mình như trên trời rơi xuống. Y muốn vọt luôn cho rảnh nhưng trước sau đều bị chặn, đành cứ đứng lừ lừ dòm.

Đến bảy, tám khắc, Đông Âm mới phát cười lãnh thê:

- A! Trên đời này lại có thể có hai chàng đàn ông không quen thuộc giống nhau như hai gái cùng lò họ Khan ư? Này Thần Nhũ, mặt mũi có thể do bà mẹ nặn lầm giống nhau, còn quần áo mũ nón khăn dù súng ống gươm đao, tất phải do người cố tình ăn cắp mốt của Thần họ Võ kia! Cũng nón khiên, cũng dù, cũng lằm lỳ cái mặt, chỉ khác cái là nhà người lại đi gặm nhũ hoa của người ta rồi đổ hết cho Thần Võ, thế thì nhà người chơi ác quá. Suýt nữa, người chỉ tới sớm chút nữa có lẽ gái này cũng mắc nỡm người, còn gì. Giờ tính sao đây?

Thần Nhũ vẫn cầm như hến, hay con mắt biếc quét lia, chân nhích từng tấc. Lập tức Đông Âm, Thần Võ cũng nhích theo. Đông Âm nói luôn:

- Tính chạy? “Tam thập lục kế, đáo vi thượng sách”? Đâu được?

Tay vẫn chống dù, Thần Nhũ ngó Thần Võ. Võ cũng chống dù đứng như pho tượng thép, chột hất nhẹ hàm lạnh lùng:

- Mi đã muốn trả lời ta chưa? Cuộc tra vấn mở ra ngay chỗ này, hay mi phải đợi gục đã? Nếu muốn thử với thời vận cứ bắn trước đi!

Thần Nhũ lừ đừ đưa ngược mũi dù lên, nhưng mũi trở phía sườn Thần Võ, không khí nặng chịch. Nhưng y lại cầm dù ra phía sau lưng và khi đưa tay không về trước, bất thần y vụt xoa tay phóng “véo” ra. Một luồng thép sáng lò chém xả xuống cần cổ Thần Võ, tay kia phạt tĩa “véo” ngọn nữa về phía Đông Âm. Không ngờ Thần Võ lẹ như chớp, tay cũng vừa đưa lên cầm dù sau vai, lập tức múa ngoắt một cái, đã thấy một luồng thép trắng như vôi tỏa tiếp theo mấy tiếng “chát”, keng keng, lia mảnh kiếm gãy đôi rớt xuống sàn nhà bóng loáng, một mũi cắm phập ngay sát mũi giày Thần Nhũ.

Bên kia Đông Âm cũng không chịu chậm đã vung tay áo tĩa, tiếp luôn tiếng “chát” tóe lửa, ánh thép dạt bắn loằng ngoằng hốt rụng một cái đèn lồng rớt xuống cháy bùng. Cả Thần Nhũ, Đông Âm đều rúng động thân hình lùi một bộ.

- Mi cứ lo cự Đông Âm! Ta không xuất thủ đâu!

Thần Võ vừa dứt lời, Thần Nhũ thu kiếm, quật ra một đường phản phong nhắm thốc Đông Âm chụp tới. Nào dè khi nàng vừa ra kinh quật lại y đã đập “đoàng” một phát tạc đạn khói mù đặc biệt pha luôn độc khí, hương mê, và xẹt luôn vào vách. Khói mù tỏa rộng, xóa nhòa cả căn phòng trong, có tiếng Đông Âm hét “đào tẩu đâu cho thoát”, lại có tiếng Thần Võ quát lớn:

- Đâu đứng nguyên đó, nằm sấp xuống!

Cô gái vừa rập mình, trông lên đã thấy hai bóng Thần nổi theo nhau trở mái nhà gỗ bắn vọt như hai cái pháo thăng thiên.

Ánh kiếm loằng ngoằng soạt như xé lụa, hai cái bóng vút vào một tàn cây, cành lá cây rớt ào ào, bỗng thấy một bóng chằm xế chếch đầu hồi nhà hậu ngang qua mặt Đông Âm, ánh kiếm chói lòa, vút theo, “rắc rầm”, bóng chằm bỗng la lên một tiếng, vách hậu nhà giữa lao tọt vào mất dạng, để rớt lại mảnh áo giáp bằng nửa bàn tay còn nóng ran. Đông Âm vừa chụp mảnh giáp, thì bóng chằm thứ hai đã xẹt qua bắn lọt vào lỗ thủng vách hồi vừa bị phá thủng.

Nàng định vọt theo, lại sợ lộn người nhưng cũng tặc lưỡi phóng lên căn nhà chính. Lúc này, người trong dinh đã kịp thời trốn núp đâu hết, chỉ nghe những tiếng rầm rầm, chát chát, bùng bùng trong dãy buồng phía hữu. Trên phòng khách rộng mênh mông, hơn hai mươi tên thủ hạ Nhũ Hoa Thần đang ăn uống, thấy biến cũng nhất loạt ném đĩa, nhảy túa mấy phía, tay súng lăm lăm, nhón nháo.

- À! Phải “quét” bọn kia mới được!

Đông Âm vừa xẹt được một quãng, lại phải dạt ngang sau cột vì “vút, vút” hai cái bóng chằm từ một căn buồng vọt chếch ra nẻo tiền sảnh, di động như hai con cắt. Đám thủ hạ Nhũ Hoa Thần nhất tề chĩa súng, nhưng chính chúng cũng trợn mắt ngẩng mặt nhìn nhau, khi thấy hai bóng giống hệt nhau xẹt ngang mặt, kiếm khí chói lòa. Chợt nghe tiếng quát lớn:

- Chạy mau! Chậm chết uống mạng!

Lập tức chúng vùng bỏ chạy, có tên vọt qua cửa sổ, chạm vằng kiếm khí, rụng cả bàn tay, giã đành dạch.

Một tên khom mình lao xuống cầu thang, vừa mới tới cửa sa nhằm đường thép lia, cái đầu nhảy tọt vào một bát canh quay tít thò lò, cái thân cụt còn cố chạy xuống đến chân cầu thang mới chịu đổ sụm!

Bỗng “chát”, một mảnh áo giáp bằng bàn tay bay vút về Đông Âm như đĩa văng, tiếp liền tiếng rú ngắn cụt, một bóng chằm từ trên xà nhà lăn xuống như trái cầu dưới sàn! Véo véo! Thép chém xả xuống như chày máy, liền ba, bốn mảnh áo giáp bắn túa nháng lửa.

Đông Âm phát cười khanh khách “Thần Nhũ chết đến nơi rồi. À, thằng này giỏi”. Đoàn! Khói bốc mù, người vật bị xóa nhòa nháy mắt.

Nhanh như chớp, Đông Âm bắn vọt sát xà nhà, qua ngọn khói ra cầu thang tiền sảnh.

Thình lình giữa đêm khuya trắng lạnh, vụt nổi lên một thứ âm thanh quái gở tru như chó điên. Âm dị bay vút tận thình không vơi vợi, tỏa rộng, ném vãi xuống dinh tù trưởng, nghe còn như nguyên vẹn cả khuôn răng nanh cửa.

Tiếp liền hàng mớ âm nữa tru hú khắp vùng bờ sông Nam Na, nhất loạt đổ về phía dinh như thác lũ cuốn. Rồi nháy mắt trong bóng cây loang lổ, vụt hiện lên những cặp mắt xếch đỏ lố nhố như than tầu, có tiếng người kêu hoảng:

- Sơn cầu! Chó sói! Hồng Cầu Quấy? Trời! Chó sói kéo về như rươi!

Lập tức trong dinh, im lặng bao trùm, rồi như quên cả sợ chuyện Nhũ Hoa Thần, gia đình, lính dõng, gái hầu, thân nhân họ Cầm từ các chỗ núp thò đầu ra, kêu hoảng.

Trong cảnh khói mù tan, đã thấy Thần Võ đứng sững xế bên cửa ra thêm sẫm, căn buồng xế gần cầu thang vách thủng mấy mảng lớn, có bóng Thần Nhũ đứng trong xó buồng.

Ai nấy nhìn ra phía cổng tiền. Sân dinh nằm trên đồi cao, nhìn xuống thấp rất rõ. Đông Âm bật kêu lớn:

- Ma Vương Sắc! Đúng nó rồi!

Kêu xong, ngó Thần, thấy chàng trai đầy vẻ xúc động khác thường, vùng lồm bồm:

- A! Quỷ thần dun rũi, kẻ đại thù lại dẫn xác tới đây!

Ngay khi đó, viên tù trưởng Cầm Văn Đạt từ trong một căn buồng kín chạy vụt ra phòng khách, miệng lắp bắp "Chó sói! Động rừng... chó sói sao nhiều thế này? Dõng! Đóng cổng chưa?". Chừng ông ta tưởng Nhũ Hoa Thần đã bỏ đi, nhưng sức thấy bóng chàm đứng sững bên cửa ra hành lang ông ta giật thót mình kêu "úy" lùi luôn lại, chực chạy! Mắt đảo đảo nhìn quanh, chợt ông ta lại ngó thấy bóng chàm nữa đứng cậm nín trong buồng xế đầu cầu thang, ông ta càng kinh hoảng dạt vội sang hồi ngang, chẳng hiểu ai là Thần Nhũ nữa.

Chỉ có Đông Âm tinh ý đoán biết ngay khi thấy Thần Võ đội mũ trụ đứng bên cửa, nàng vừa nghe chàng kêu lên đầy cảm hứng, vội liếc nhìn vào buồng, quát:

- Dâm Thần! Mi tưởng gặp cứu tinh? Hà hà! Chớ vội mừng! Dinh này là cũi nhốt cả mi lẫn Tây Sắc đêm nay!

Thần Nhũ đứng không nhúc nhích. Y nhìn qua mảng vách thủng ra tít nẻo cổng tiền, mặt mày chẳng có vẻ chi là mừng rỡ, lại hiện rõ nét lo sợ khác thường. Ngoài kia, dưới chân đồi thoải, hàng trăm hàng ngàn con mắt xếch đỏ

khé lao theo hình cánh cung và tiến dần lên lưng đồi, đứng sát hàng rào, tru từng tràng lê thê.

Đám thú hạ Thần Nhũ cũng vừa tháo chạy ra tới hàng rào, nghe sói tru hục, tất cả cùng chạy vào bóng cây bờ bụi.

Hàng dậu bao kín khu rậm cao trên hai thước tây, trông xương rồng, măng Tây, gai góc, nhưng dưới trăng vàng, cánh đồng từ từ mở ngoác ra.

Mọi người trông ra, ai cũng dinh ninh đàn cẩu quấy sẽ tiến vào như cơn lốc. Nhưng chúng chỉ đứng tru nhọn hoắt. Thành linh có hơn mười con to lớn, đen, trắng, vàng, lối nhố vùng đi hai chân sau như người, chạy thốc qua cổng, đảo một vòng quanh sân rồi lại trở ra tru một tràng.

Bỗng dưới tàn cây vụt hiện ra một cỗ kiệu sơn son thếp vàng do tám con quái khiêng công vút vọt lên sát cổng tiền giữa tiếng tru cực kỳ uy mãnh kéo lê thê trong không gian trăng gương gai rợn đến nổi da gà.

Dứt tiếng tru, bỗng từ trong kiệu phát ra một giọng hét gai gai nhọn hoắt như dùi vào màng tai người ta:

- Thằng con nít Khôi Vĩ? Mi to gan lớn mật dám xuống ngã ba Nam Na này lộng hành tác tệ. Không còn biết sợ ai, giỏi! Mi tưởng trên đời này không còn ai trị nổi mi nữa sao?

Người trong dinh núp nhìn ra, thấy đều kinh khiếp, nín thở, tưởng chừng tai họa ập xuống lúc nào không biết. Lại nghe nó gọi đích tên Khôi Vĩ, ai nấy đều ngoảnh nhìn vào buồng. Nhũ Hoa Thần vẫn đứng im lừ dừ dòm ra cổng dưới, ánh lửa bếp vụt vờ hắt vào, mặt mày y lộ rõ vẻ sợ sệt khác thường, làm Đông Âm, Thần Võ cũng phải ngạc nhiên. Vì ngay lúc này bị bại lộ chân tướng “giả Thần”, bị Đông Âm, Thần Võ chặn hai đầu, vây khốn. Y vẫn không tỏ vẻ chi là sợ hãi hoảng hồn, kể cả lúc chém bay mấy mảnh áo giáp suýt chết!

Đông Âm thấy thế vùng cười gai gai:

- À! Thần Nhũ! Coi mi có vẻ sợ hãi chó sói lắm nhĩ? Ma Vương Sắc đó, mi chưa sợ nó hơn sợ bọn ta sao? Hà hà! Bỏ cái sợ kể bên, để sợ chó sói ngoài trăm thước... mi mà cũng ngốc đến thế?

Thần Nhũ chột phát tiếng khô khô:

- Ma nữ trăm giọng! Ắ biết gì mà dám nói mò? Ta đâu có sợ?

- Không sợ, nhưng mặt mi chỉ tái như gà cắt tiết thôi! Hà hà! Ta bảo chó sợ! Mi đâu có thể bị nó ăn thịt nổi! Kể thật mi chính là bọn ta!

Thần Nhũ chưa kịp đáp lại, ngoài cổng bỗng rung lên dữ dội, rồi lại có tiếng hét vọng vào tai, đầy giận dữ:

- Thằng con nít Khôi Vĩ! Mi chết rồi hay sao không lên tiếng? Đợi tao phải vào tóm cổ mi cho chó sói công đi sao?

Thần Nhũ lại tái mặt, vùng hú lên một tràng như báo hiệu sự có mặt của y trong dinh. Bức rèm kiệu bỗng vén soạt qua bên, ánh trăng vàng chiếu vào lòng kiệu, soi rõ một hình thù bốn chân ngồi chồm hồm, một con Hồng Cầu Quấy to lớn như người, màu lông vàng rực như tơ tằm kim nhũ bóng, hai con mắt xéch đỏ khé chuyển sang màu tím trắng coi như hai cục than nóng cháy trong lò lửa rực chiếu tia dài cả thước, ngó vào đâu như muốn đốt tiêu luôn chỗ đó.

- Thằng con nít! Tội xuống vùng sông Nam Na, vào dinh Cầm tác quái, cho chó sói ăn thịt mi còn nhẹ! Sao dám xuống dinh họ Cầm ép cuộc hôn nhân? Thằng con nít! Mi không biết cả miệt Tây Bắc Đà Giang sông Hắc, Nam Na này, Chúa Ma Vương bảo lãnh, không đứa nào được tới đây bắt gái, làm càn? Phạm tới dinh Cầm là phạm tới Ma Vương Chúa, mi không biết ư?

Thần Nhũ ấp úng nói theo giọng “truyền Thanh Vạn Lý”:

- Khôi Vĩ không biết dinh Cầm là đất bảo lãnh...

Tiếng Ma Vương lại hét, một bàn chân trước thò hẳn ra ngoài kiệu trở thẳng vào dinh:

- Thằng khốn kiếp mặt đẹp, ruột xấu xa, đầu óc ngu tối, mi mới hơn hai mươi tuổi đã học đòi thói dâm hôn tàn độc, bắt đàn bà gặm nhũ luyện công. Hừ! Thằng con nít! Mi muốn cướp nghề kế nghiệp Chúa Ma Vương? Mới bắt đầm non dưới Phú Thọ, Yên Bái đã lên đây ép gái Cầm. Chúa Ma Vương chậm tới thì còn gì danh tiết họ Cầm? Thằng khốn! Phải mi còn bắt cả vợ tù trưởng làm con tin? Thả mau, rồi rút!

Ma Vương Tây Sắc hét chửi thậm tệ, Thần Nhũ vẫn không dám hé môi, chỉ nghe y dạ, lấy chiếc tù và bằng sừng sơn dương rúc một tràng.

Âm sừng sơn dương ném vải xuống chân đồi, tỏa rộng khắp một vùng Đông ngạn sông Nam Na. Chỉ trong ba phút đã thấy từ nẻo bờ sông một bọn năm, bảy tên quần áo đen phò một cỗ cáng xanh lam chạy như bay lên lưng đồi. Nhưng tới gần cổng bỗng cả lũ đứng khựng lại, khi chợt nhận ra từng dãy mắt chó sói dòm lại vây quanh cỗ kiệu đông như rươi.

Lập tức có tiếng trong kiệu phát ra ngay khi bức rèm hạ xuống:

- Đặt cáng cho phu nhân xuống, còn bọn mi lui!

Lũ áo đen tíu tíu tuân lệnh. Cáng vừa đặt xuống, đã thấy bức rèm phủ vén soạt lên, một người đàn bà bước xuống ngỡ ngác nhìn quanh.

Dưới bóng trăng mờ, đó là một người đàn bà trạc bốn mươi, dáng đậm, mặc xiêm y Thái trắng, loại sáng, búi tóc cao, vẻ đẹp đài các hiền hậu. Trông biết ngay là loại “bà nàng” sơn cước.

Khuôn mặt trắng trẻo vẫn đượm vẻ lo âu bỗng thoáng nét vui mừng khi nhận ra bóng dinh sà quen thuộc! Nhưng liền đó người đàn bà đứng tuổi giật thót mình kêu “úy trời”. Vì thấy đứng bên đàn chó sói hung tợn, bên cỗ kiệu có tiếng vọng ra, gai sắc chói chang cố làm cho dịu:

- Cậu phu nhân! Thành con nít không ngược đãi, hỗn xược với bà chứ?

Bà nàng, vợ Cậu tù trưởng ngỡ ngác dòm cỗ kiệu quái gỡ toàn chó sói làm phu khiêng trông ghê sợ, run giọng khê:

- Ai... Ai trong kiệu? Vị nào đó? Cảm ơn! Thần Khôi Vĩ không hề ngược đãi... nhưng “người” là ai?

- Ma Vương Sắc!

Vừa nghe dứt, bà nàng vùng kêu trời, “hấp sát tinh quân Tây Sắc và dáo dác chực chạy nhưng chó sói đứng đầy đường, bà ta cứ lùi lại, dạt quanh quẩn. Tiếng trong kiệu hất ra:

- Chớ sợ! Chúa Ma Vương Sắc không ăn thịt đâu! Cứ yên lòng vào đoàn tụ với chồng con, không đứa nào dám động tới.

Giọng nói tuy nhọn mà êm khác thường, nhưng bà vợ viên tù trưởng vẫn thấy nổi da gà, miệng dạ, chân vẫn lùi quẩn.

Bỗng chó sói nhất loạt dạt sang hai bên nhường lối vào cổng. Bà ta ù bỏ chạy qua sân, vừa thở hỗn hển, vừa ngoái dòm lại như sợ “quỷ mắt đỏ” rượt theo vô thật! Đến nổi chạy lên thang, đâm bổ vào Đông Âm không biết, Đông Âm đỡ lại, bà ta lại kêu “úy” khi sức thấy mặt Thần đứng sững bên cửa.

Chàng Thần Võ nãy giờ vẫn đứng im, chờ đợi xem Ma Vương làm gì, sức thấy bà vợ viên tù trưởng chạy về, chàng ta đưa mắt nhìn. Dưới ánh đèn lồng chợt thấy bộ mặt đáng dấp bà nàng coi quen quen như đã gặp ở đâu rồi, nhưng chịu không sao nhớ nổi. Vừa toan lên tiếng trấn an thì Cậu Văn Đạt từ trong chạy ra, nắm tay vợ, kéo vào.

Ngoài cổng, tiếng Ma Vương Sắc hú vọng:

- Thành con nít Khôi Vĩ đâu? Mi còn đợi gì không tạ tội với vợ chồng tù trưởng rồi rút đi cho khuất mắt! Từ nay, ta còn nghe mi đi mò bắt cóc gái tơ, ép duyên phụ nữ, mi sẽ vào bụng sói!

Lạ thay, nghe lệnh Tây Sắc, Khôi Vĩ Dâm Thần mất vẻ lầm lì nghênh ngang, mặt biến hẳn sắc, hướng luôn về hướng vợ chồng Cậu Văn Đạt, lễ phép sụp luôn xuống lạy ba lạy.

- Khôi Vĩ mang tội tà đình, dám xin tù trưởng và phu nhân đại xá cho, từ nay không dám tới đây quấy nhiễu nữa.

Vợ chồng Cẩm Văn Đạt chỉ còn nước trộn mắt xua tay lia lịa. Thần Võ bất giác cười khinh bỉ quát bảo Thần Nhũ:

- Dâm Thần Nhũ! Thì ra mi là tên hèn hạ nhất đời, không hề biết cải tà quy chính theo lẽ phải, chỉ biết sợ kẻ mạnh hung. Tây Sắc quý mắt đỏ, có chi ghê gớm mà mi phải sợ hãi sùng bái đến thế?

Thần Nhũ đứng lên, nhếch miệng cười nhạt:

- Người biết sao nổi lực Chúa Ma Vương tứ túc. Cả thiên hạ quý thần muôn vật lục lâm tứ chiếng giang hồ, quan binh còn phải kinh hồn phủ phục, ai dám cưỡng lại lệnh của Ma Vương?

Thần Võ ngửa mặt cười không thành tiếng, bỗng lại nghe ngoài cổng có tiếng lê thê vọng vào:

- Thằng con nít khốn kiếp! Mi chưa chịu cút đi khuất mắt?

Thần Nhũ vùng nói to “Khôi Vĩ bị vây”. Chàng Thần hất hàm khô giọng:

- Mi đã hối tội!

Thần Nhũ đã bắn vọt mình lên xà nhà. Nghe “rầm rắc!” tiếng khô dòn, gỗ, lá rớt lả tả. Thần Nhũ đã mất dạng.

Đông Âm quát lớn:

- Đúng là thằng kẻ trộm quen phi thiên tấn bích! Làm hỏng hết nhà cửa người ta! Chàng Thần Võ! Trăm năm mới vợ được thằng mạo lốt. Sao lại thả hổ về rừng?

Thần ngửa mặt cười âm u:

- Giờ tất cả đều vô nghĩa! Với mỗi đây lúc này tất cả vũ trụ chỉ còn Ma Vương Sắc!

Dứt lời, vùng hét lớn:

- Tây Sắc! Đứng đó! Có người ra hỏi chuyện mi ngay!

Dưới trăng, rèm kiệu vén lên, Tây Sắc lông vàng rú lê thê:

- Đứa nào trong đó? À! Khôi Vĩ, thằng con nít trở nóc chạy như quân chó chết! Đêm nay không đứa nào làm náo loạn dinh Cẩm!

Dứt lời, nó hú một tiếng cụt, lũ chó sói ghé luôn vai khiêng vút cổ kiệu lên, quay đầu lao vọt ngay xuống đồi.

Thần Võ hét: “Tây Sắc! Chạy đâu?” thân hình bắn vọt qua khung cửa, xuống sân, lao vút ra cổng như tên. Đàn chó sói phóng ủa theo kiệu.

Khi Thần ra tới cổng thì đàn sói Ma Vương đã tới gần chân đồi, ba bề bốn bên, lưng thú nhấp nhô như sóng cuộn. Thần hét:

- Tây Sắc! Quỷ mắt đỏ! Ta muốn nói chuyện với mi, chó sói!

- Đêm nay Chúa Ma Vương kỳ hấp sát! Bất luận mi là đứa nào cũng được tha!

Thần Võ vọt qua cổng, thoáng thấy bóng kiệu, bèn quật luôn một tràng trung liên, quét gục hàng chục con chó sói. Đồng loại nó ngoạm tha đi luôn. Xuống tới chân đồi, bỗng trước mắt Thần có một khóm sương trắng lơ vẩn. Thần xua bạt khói sương thấy bóng cỗ kiệu chó sói ẩn hiện phía hữu đồi, chàng liền xẹt ngang, ra sức vận tốc phi lướt ngọn cỏ.

Được một quãng thấy có cỗ kiệu dừng nẻo trước, chập chờn lắc lư. Thần cả mừng vừa phi tới, vừa tể đạn bao vây. Nào dè khi sịch tới bên, thì cỗ kiệu bỗng từ từ bốc cao, bốc mãi đến bốn, năm thước, lúi mãi. Thần bỗng khựng lại thấy mình sịch đứng bên bờ sông Nam Na sóng vỗ đi dạt.

Còn các hình Hồng Cầu Quấy chẳng thấy đâu nữa, riêng cỗ kiệu sơn son thếp vàng thì lơ lửng cách bờ sông chừng quãng ngắn. Khi chàng trai vừa hét gọi, cỗ kiệu cũng mờ dần rồi chìm biến mất trong trăng sương. Thần trơ mắt, ngó trừng trừng.

Dòng sông Nam Na cuộn cuộn mang hoa khói về ngã ba Hắc Giang, bốn bề vắng ngắt, trăng sương lạnh lùng. Còn đang ngạc nhiên, bỗng thấy Đông Âm từ đâu chạy tới gọi lớn:

- Chàng sao lại đuổi lối này?

Thần dậm chân bực bội:

- TỨC CHẾT MẤT THÔI! Sao cỗ kiệu chạy ra bờ sông này, bốc lên mặt nước rồi biến mất là thế nào?

Đông Âm tỏ vẻ ngạc nhiên, nhượng mày thỏ thẻ:

- Sao? Kiệu chạy ngả này? Ôi chao! Chàng mơ ngủ hoa mắt rồi! Thiếp xuống lưng đồi còn thấy cỗ kiệu Ma Vương chó sói chạy vút vào phía rừng tả Đông mà!

Thần dụi mắt, lòng thêm kinh dị, kêu lớn:

- MỒ ĐÂU CÓ MÊ NGỦ? Nhưng sao thấy kiệu chạy phía Đông, không gọi mõ?

Đông Âm cười xòa:

- Thiếp lại cho là cỗ kiệu không, Ma Vương chạy ngả này, chàng mới rượt. Vả, thiếp cũng không muốn chàng vội lao vào mõm sói khi Ma Vương Sắc dẫn

theo hàng ngàn “quỷ mắt đỏ”! Ít nhất trong đó cũng có vài trăm “quân sói” biết bắn súng!

Chàng Thần dậm chân kêu “Ồi thôi! Gái ngốc hại ta rồi! Ta đâu có ngại vào giữa rừng gươm súng”. Kêu xong quay đầu chạy như gió về phía rừng Đông, miệng hú gọi Thiết Phong Cầu!

Thiết Phong nghênh cao đầu, hếch mũi đánh hơi phi như tên bắn trong trắng sương, Đông Âm cũng lật đật rượt theo.

Nhưng chỉ mùi dậm quanh co, đã bị Thiết Phong bỏ lạc hướng luôn, vì sức ngựa ô của chúa soái cờ đen chạy nhanh vô cùng khó giống nào theo kịp. Tuy vậy, cứ đánh hơi rượt “bắt” được sơn lâm sói, lại chỉ thấy một vài con đang chạy, mấy phen, đều không thấy bóng kiệu Ma Vương.

Mãi tới khi chợt thấy ngựa dừng rập ngay bờ Hắc Giang khúc gần Pa Sâm, nhìn mấy phía chỉ thấy nước trôi cuộn cuộn, trắng sương mờ hồ, quạnh quẽ. Chàng Thần Võ mới chịu đứng lại, không rượt tìm Ma Vương nữa!

- Trái đường rồi! Quay về hướng cũ thôi! Được rồi! Sớm muộn nó cũng về hang động, ta cứ theo thượng nguồn Hắc Giang tới biên thùỵ, vào sào huyết nó, tất gặp! Đành để mất cơ hội đêm nay vậy!

Nghĩ đoạn, chàng quay ngựa chạy lộn về phía Tây xế, trong lòng vẫn chưa hết ngạc nhiên về cặp mắt mình tại sao khi không hoa lên nhìn thấy cỗ kiệu chó sói chạy ra bờ sông Nam Na?

Cỗ kiệu hiện trước mắt, tới bờ sông còn bốc ra ngoài dòng rồi mới dần dần mờ đi... Không lẽ chỉ là một bóng hình do ảo giác mà ra? Không lẽ đó là cỗ kiệu thật, Ma Vương đã dùng ma thuật quỷ pháp nào cho nó mờ đi như một thứ thuật tàng hình, ẩn thân.

Càng nghĩ, Thần Võ càng rối óc không sao hiểu nổi hiện tượng kỳ quái kia! Thấy đêm chưa hết canh ba, chàng định trở lại dinh tù trưởng Cầm Văn Đạt ngủ cho hết đêm, mai đi sớm cho tiện. Nhưng lại nhớ đến cô nàng Bá Diện Bá Âm Thánh Quân táo tợn chuyên gây rắc rối lôi thôi, Thần lại bỏ ý định! Bỗng thấy một bóng tàn, tán tía, cánh gấm nghênh ngang quân kim cổ một đoàn đi tới, chàng trai biết Đông Âm đang sục tìm, vội tạt ngựa vào chỗ khuất, dùng thuật ẩn thân làm sương mù nhân tạo che kín cả người ngựa, quả nhiên Đông Âm cùng thủ hạ cứ đi thẳng hướng Đông Bắc.

Võ Minh Thần tế luôn về phía sơn trấn Lai Châu, không tạt vào vùng dinh họ Cầm bên sông Nam Na.

Mấy chục giờ sau... Một chiều xế nắng. Hắc Giang nguồn thượng, trời nổi gió vàng hiu hắt, có một chàng tuổi trẻ đeo di hài mẹ sau lưng, cưỡi ngựa đen

đi ngược từ Đông Bắc ngạn Hắc Giang, lăm lăm cam nín tiến vào miền sơn thủy “nghịch” nhất biên thù, mặt khô ngô buồn lạnh như đang chiếu hiu hắt sông thu.

Cảnh trí đẹp như tranh vẽ, nhưng trên rừng, dưới nước, chỗ nào cũng có thể có “quái” bất thần nhảy ra vô người.

Hắc Giang thượng nguồn sông Đà vẫn nổi tiếng là con sông hung dữ nhất, đầy thủy quái, đá ngầm, thác nhô, vũng xoáy, trên bờ chó sói như rươi. Và cũng chẳng mấy ai biết “sào huyệt” của chúa tinh Hồng Cầu Quỷ Ma Vương Tây Sắc bắt đầu từ đâu? Chỉ biết càng lên miệt thượng, càng thấy vắng dần bóng sơn thôn, kẻ qua người lại. Tới vòng ngã ba gần Mường La chờ khá lâu chẳng thấy bóng thuyền bè xuôi ngược!

Chàng Thần gò cương ngựa nhìn quanh, thấy một, hai bóng quán đối khác chỗ bến đò rừng, mấy bờ trắng vắng lặng, không bóng người qua. Bất giác thì thầm:

- Mấy năm trước ta đi qua đây còn thấy bản dân khá vui giờ sao vắng vẻ thế này? Hay từ đây đã vào vòng kiểm soát của Ma Vương?

Còn đang quan sát, chợt thấy chiếc chài nan từ phía thượng lưu sông nhánh dập dờn lướt xuôi. Thần Võ cả mừng vội đưa tay vẫy gọi. Chiếc chài chèo tới, cách bờ mươi thước chàng trai thấy một ông lão chạc hơn năm mươi, bèn lên tiếng nhờ lão cho quá giang. Nào ngờ lão chài từ chối bảo:

- Lệnh trên cấm chở khách lạ, xin ngài liệu cho!

Đoạn bôn bả chèo đi thẳng. Chàng trai hỏi ra:

- Ai ra lệnh? Mà sao vùng Mường La dạo này vắng vẻ thế?

- Lệnh trên truyền xuống dân gian mở mang buôn bán làm ăn không ai xâm phạm. Nhưng năm ngoái lính nhà nước lên càn rừng càn sông, đánh nhau dữ dội nhiều phen nên dân gian phiêu bạt hết!

Thần Võ đoán Tây Gầm hành binh, còn đang chán ngán toan cho ngựa đi dọc sông, bỗng nghe có tiếng hát véo von phía thượng lưu Hắc Giang một bóng thuyền độc mộc cong vút xuôi xuống ngã ba. Từ xa đã trông thấy dáng sơn nữ buông mình vắt vẻo trên thuyền.

“Ai lên sông Hắc chiều thu ấy

Có nhớ hồn lau nỏ bến bờ.

Có nhớ dáng người trên độc mộc

Thuyền chài sóng nước hoa đong đưa”.

Tiếng ngâm hò thánh thót chơi vơi như tiếng suối đàn, “tiếng thơ” buồn mang mang, theo hơi gió sông thu trôi xuôi dòng rót vào tai Thần Võ, giọng Kinh êm ái làm cho chàng trai không khỏi ngạc nhiên.

Bèn vẫy cô lái Thái Thổ. Cô gái chèo phăng phăng tới, cất giọng trong trẻo hỏi:

- Chú khách muốn quá giang?

Thần dòm cô ta. Đó là một nàng sơn nữ xinh xắn mặc lối gia quý tộc, chàng trai thoáng sững sờ mấy khắc, mới khẽ hỏi:

- Dạ đúng! Chẳng những quá giang, ngộ đây còn muốn đi ngược Hắc Giang có chút việc... nhưng cô nương chắc không phải lái đò?

Sơn nữ nhoẻn cười:

- Vâng, em chèo thuyền đi chơi hái hoa bên sông, nhưng nếu ông khách cần đi, em xin chở giúp!

Dứt lời, áp luôn độc mộc vào, cầm lên mấy cành hoa đào đẹp khoe khách. Vì Thần Võ mang lốt một ông già Tàu, mặc xường xám. Chàng dắt ngựa xuống thuyền, cho nằm xuống, lấy thổ cẩm phủ lên. Cô gái cười hỏi. Chàng bảo:

- Ngộ nghe nói vùng này có ông Chúa Ma Vương Sắc không ưa người lạ đi ngựa, ngộ mới dắt ngựa đi! Mà cô nương ở đây không sợ ông chúa đó sao?

Nàng cười bảo:

- Chính em được lệnh Ma Vương Sắc lên đón khách xuống chơi cung thủy mà!

Thần Võ hơi dột lòng, nghi hoặc, ngó sững nàng sơn nữ. Thuyền vượt ngã ba, bất thần nàng ta hẩy tay một cái đã chĩa họng súng cối vào ngực chàng, hất hàm:

- Giơ tay lên! Vén tay áo! Coi Thần Võ hay Thần Nhữ?

Chàng giơ tay, dập sạp thuyền xô nàng ta chúi về phía trước. Lẹ như chớp, túm ngay được cổ tay, nhưng nàng ta không chống cự chỉ phá lên cười khảnh khách:

- Ông đâu phải chú Tàu?

- Còn cô đâu phải lái đò?

Nàng giơ tay lột soạt tấm mặt nạ da người, hiện ra khuôn mặt gái Khan.

Thần buông tay, trợn mắt:

- Ôi chao! Sao Linh hay Mây Linh?

Sơn nữ rút trong mình ra một đôi khoen ba vòng một, đeo vào dải tai cười rộn rã.

- Thần Nữ Bắc Yên! Sao lại lên đây?

Khua bơi chèo uyển chuyển, sơn nữ cười khanh khách, khoen ba vòng lấp lánh:

- Thiếp đoán chàng sẽ đi ngược Hắc Giang, vì đường thủy vào lãnh địa Ma Vương đỡ được nhiều cạm bẫy hơn đường bộ! Nhưng từ đây leo lên có nhiều thủy lôi, sợ ý sẽ bị nổ như chơi, nên thiếp lên đây kiếm sẵn độc mộc đợi chàng.

Võ Minh Thần hơi nhíu mày nhìn quanh, miền sơn thủy vắng lặng, trầm giọng bảo:

- Cảm ơn nàng đã có hậu ý giúp đỡ! Nhưng chuyện này đã quyết độc hành tìm Ma Vương báo oán, mới hã được nhọc thù, không muốn ai nhúng vào! Vả chuyến đi này lành ít dữ nhiều, mình không thể để ai cùng gánh chịu! Dưới Yên Bái, mình đã nói kỹ, sao nàng không ở lại đợi mình về?

Thần Nữ nghe chàng trách, mặt buồn xo, khẽ thở dài thở thẽ:

- Không biết thì thôi, đã biết chàng đơn thân vào ổ sói tinh, thiếp làm sao yên lòng nằm lại được! Chàng đâu luyện được bí pháp thượng thừa nhưng Tây Sắc thuật yêu không ít. Lại còn chó sói thủ hạ như rươi, ma thiêng quỷ xó từng bày... sào huyết nó dạo này đã khác ba năm trước, thiếp chỉ muốn phụ chàng việc vặt không khi nào dám dính tới vụ Ma Vương!

Võ Minh Thần chỉ muốn lo chuyện báo thù một mình, nhưng trước tình thế này không lẽ mở miệng đuổi nàng về, nên chàng trai đành chịu thua. Bèn tặc lưỡi hỏi:

- Còn các bạn kia đâu? Nàng nên nói thật?

- Đông Tử ngằm theo Giao Long Nữ, còn Bạc Khao Lan, Nam Khấp, mỗi người đi một ngã. Chàng hiểu làm gì?

Dứt lời Thần Nữ lại đeo mặt nạ da người vào, chèo độc mộc đi vùn vụt. Qua ngã ba, thuyền cứ tiếp tục ngược dòng Hắc Giang. Được vài dặm, Thần Nữ quay bảo:

- Đã bắt đầu vào vùng thủy lôi rồi đó. Nó gài lung, không hàng lớp gì cả, chỉ cách mặt nước vài gang. Phải chèo vớt nước mới được.

Dứt lời, nàng tháo bớt chèo, ngồi bên mạn vớt từng mảng nước mỏng, độc mộc lướt đi vùn vút.

Võ Minh Thần nhìn xuống dòng, nhờ nước sông thu trong chàng không khỏi kinh tâm thấy rải rác bóng thủy lôi treo lơ lửng dưới nước hai, ba gang lối

nhỏ như heo con sơn màu xám. Độc mộc trườn trên thủy lôi, có lúc đáy thuyền suýt cọ vào “heo” trông phát ớn. Tưởng chỉ chạm nhẹ vào “heo”, nổ tung, người sắt cũng phải tan tành!

Nhưng Thần Nữ cứ đi tự nhiên vớt nước, thuyền trườn ngược dòng vẫn đi phẳng phẳng, xem vẻ hết sức thiện nghệ, Võ Minh Thần ngồi, thấy trong khoang còn cái bơi chèo nữa, bèn với lấy vớt nước phụ một tay.

Mãi lúc hoàng hôn đỏ, mới hết khúc có thủy lôi.

Độc mộc đang lướt giữa dòng, bỗng nghe công nổi vang lừng bên sông, rồi mỗi phía có hai chiếc độc mộc lao ra vùn vụt, trên thuyền gươm sáng lòà. Bốn chiếc độc mộc này vây lấy thuyền hai người. Một tên cao lênh khênh trùm mặt trở quát như sấm:

- Thuyền nào? Dừng lại! Lệnh tiến thông hành đâu, cho xem?

Thần Nữ ứng khẩu đáp liền:

- Người Mường La vào đưa tin mật cho “cung thủy”! Có lệnh tiến đây.

Vừa nói, vừa rút một mũi tên đen sì giờ cao, chiếc độc mộc kia áp lại, vây quanh. Nhưng Thần Nữ vừa bảo “đây lệnh tiến” cả hai đã thổi phù luôn mấy cái. Bọn trên độc mộc, tất cả non hai mươi tên lập tức ngã gục xuống.

Minh Thần bảo Thần Nữ:

- Ta nên mang lốt tụi này vào sào huyết chúng tiện hơn!

Phù Dung Nương cười đáp:

- Lốt thiếp mang đây chính là của đứa con gái thám sát ngoài đó. Độc mộc này cũng vậy! Theo ý thiếp, chàng nên bỏ lốt khách này đi, cứ dùng chân tướng đóng vai Nhũ Hoa Thần đỡ tốn công, vào tới sào huyết. Hãy đội mũ trụ!

Võ Minh Thần nghe lời, trút luôn lốt Tàu già, ngang nhiên lộ mặt thật ngồi chèo đò với Thần Nữ. Độc mộc lướt phẳng phẳng được quãng nửa, cô gái bẻ “rắc” bơi chèo làm hai, ngồi khua nước cả hai tay, thuyền đi như tên. Minh Thần buột miệng khen:

- A, không ngờ nàng là gái động thắm lại chèo đò hay đến thế! Gái nhà chài thua xa!

Phù Dung Nương cười thỏ thẻ:

- Gái lên làm Chúa Khan phải học đủ thứ! Từ nhỏ thiếp đã tập bơi độc mộc, vượt thác xiết, giòng Hắc Giang mùa này còn đỡ, nếu vào mùa lũ, nước chảy như điên! Sắp tới khúc nhiều thác rồi!

Quả nhiên thêm một quãng nữa, đã vào vùng đầy thác, ngọn nước bạc đầu réo âm âm như thiên binh vạn mã.

Vừa vượt qua vùng thác đã nghe tiếng tru hú lê thê, rồi bốn, năm con thuyền độc mộc nhỏ dài hình thoi từ bờ xông ra. Chiếu ống dòm, thấy trên thuyền súng gươm sáng lòa, mạn thuyền vẽ toàn hình sơn cầu và trên mỗi chiếc đều có ba, bốn con Hồng Cầu Quấy to lớn múa súng, gươm, đứng hai chân như người.

- Phù Dung coi chừng! Thú binh ra chặn. Tụi này bắn súng như người, mỗi lần đánh trận với quân Tây Gầm, lợi hại vô cùng!

Phù Dung Nương vừa đáp “không sao ta có lệnh tiến thông hành”. Sực nghe tiếng một con sói đầu đàn hét thét:

- Đi đâu? Tin bài, không có sói ăn thịt!

Thần Nữ giơ cao mũi tên đen, nói to:

- Lũ mi không thấy gì đây sao? Không được vô lễ!

Mấy chiếc độc mộc lướt ào ra, đảo xẹt bên thuyền, lũ sói dòm hau háu, tự nhiên lũ chúng nhất loạt cúi rạp xuống phục bốn chân, hướng cả vào Minh Thần, con đầu đàn đứng mũi độc mộc tru nhọt:

- Sói nô theo hầu! Sói nô theo hầu!

Thần Nữ xua tay:

- Lũ mi canh đây, tao đưa vào được rồi!

Độc mộc tản vào bờ hết, Minh Thần ngó theo gật gù:

- Mấy con nhỏ có thể là chó sói luyện thuần thực, nhưng con to đầu đàn, mỗi ngày người đội lột!

- Rất có thể! Vì không dễ gì sơn cầu nói được tiếng người, nếu không phải sói tinh!

Minh Thần sực nhớ ra Thần Nhũ ép hôn bên sông Nam Na kể lại cho Thần Nữ nghe. Kể luôn cả chuyện gặp Đông Âm. Thần Nữ không nói gì chỉ khẽ thở dài, đoạn bảo:

- Tuy vậy cũng tiện! Ta cứ bảo chúng là tới yết kiến Ma Vương càng hay.

Độc mộc còn đi hai, ba chặng nữa, thì trời sập tối. Đêm vào độ trăng tuần thượng, sương lam chẳng mờ.

Thần Nữ bảo Minh Thần:

- Sắp tới “Cung Thủy” rồi! Giang sơn Ma Vương Sắc đã được bố phòng khác hẳn ngày trước. Từ đây vào, thủy lôi thả kín gần cây số, cách mặt nước chỉ nửa gang, không lưu thông được! Phải đi đường bộ. Theo lệ, ngày chẵn đi bờ hữu, ngày lẻ đi bờ tả. Cả tả, hữu ngàn đều có quân canh, chó sói trấn ngầm vào gần tiền môn mặt tiền Cung Thủy, còn có cả ma “xó” canh nữa!

Minh Thần trầm ngâm:

- Vậy ta tính cách nào đột nhập? Hay dùng cường lực ngay từ đây?

Thần Nữ lắc đầu:

- Theo ý thiếp mình nên vào êm tốt hơn! Ma Vương không biết đề phòng!

- Nàng quên nó độn rất tinh và nhiều dị thuật khác?

- Nhưng nó cũng chỉ biết độn là cùng! Rõ sao được tử mĩ! Theo ý thiếp phải thả ngựa vào rừng, đi bộ lừa bắt tên chưởng vệ “Độn Thổ cung” đưa vào. Nhưng phải đánh loạn độn giáp của Ma Vương mới được!

Thần gật đầu tán đồng:

- Điều đó không lo! Phải chi tìm được ma “xó” Ma Kinh Ma Khách sai khiến cũng tiện?

Thần Nữ cười đáp:

- Điều đó không ngại! Thiếp đã phòng xa, khi rời xứ Phù Dung có dẫn theo đôi quỷ xó rất thiêng!

Võ Minh Thần nghe nói, không khỏi ngạc nhiên, đưa mắt nhìn quanh. Thần Nữ chèo đò vào bờ, ghé đậu giữa bụi lan rậm rạp đầy bóng cây, bóng núi. Nàng buộc thuyền, ra hiệu cho Minh Thần.

Chàng trai lật vải phủ, lôi con Thiết Phong Câu dậy ghé sát, bảo:

- Giờ ta phải xuống cung động Ma Vương dưới đáy Hắc Giang báo oán! Vậy người khá vào rừng đợi ta, khi nghe hú hiệu, sẽ ra! Mong ân trời còn tựa người oan khuất, phen này ta trả được nhục thù, thầy trò sẽ tái ngộ! Nếu chẳng may nghiệt số còn nặng ta phải thác vì yêu thuật Ma Vương, người theo bạn ta, hay vào rừng sống đời dã thú tùy tâm, ta không ép!

Như hiểu rõ tình thế nghiêm trọng không thể theo giúp chủ được, nó “bắt tay” Thần kêu hí hí khẽ và phục luôn chân trước, gật đầu. Khi Thần đỡ nó dậy, hai người nhìn mắt nó đã thấy long lanh, cả hai đều rưng rưng cảm động. Thiết Phong bịn rịn mãi mới chịu phóng vào rừng đêm mất dạng.

*

* *

Thần Nữ nhảy ào xuống thuyền, trút luôn bộ lót sơn nữ, mặc xiêm y Nữ Chúa Phù Dung, khoác áo tía, đi hài gấm đứng giữa thuyền. Tay phải cầm cây cờ đỏ đuôi nheo có vẽ hình chữ kim nhũ loằng ngoằng, lối chữ Ba Tư, tay phải cầm thanh gươm gỗ sơn son thếp vàng, miệng đọc “chú” quay hướng về phía đuôi thuyền dòm về phía cuối, bỗng nghe “kịch” một tiếng khô nặng, sạp thuyền chỗ đó chột bật tung lộ ra một mảnh vải điều.

Thần Nữ cúi sát xuống, phát cờ cản chót lưỡi phun phì vào mảnh vải điều, hô chìm:

- Quý Nhi Đồng! Quý Nhi Đồng! Dậy cô truyền! Dậy cô truyền! Thái dương đã lặn, thái âm đã về, lên Thần Soái Cô dạy việc!

Im phăng phắc, bỗng “soạt”, bức vải điều từ từ dựng đứng lên, vén sang bên để lộ hai quan tài sơn “then” cao hơn thước, ván thiên dậ kín. “Kịch! Kịch” Liền hai tiếng khô, ván thiên lộ mở toang, hiện ra hai bóng người đứng sững.

Trong quan tài, ánh trăng mờ chiếu nham nhở, đó là hai đứa con nít lên bảy, lên tám, mặt phủ mảnh voan mỏng. Sau lần voan, bốn con mắt đỏ khé long sòng sọc coi dữ tợn hết sức. “Thịch thịch!” Hai đứa con nít nhất loạt bước ra khỏi lòng quan tài, khật khưỡng tiến lại phía Thần Nữ Phù Dung Nương.

Một luồng gió thổi thốc lên, Võ Minh Thần nhận rõ khuôn diện hai con “quỷ xó nhi đồng”. Một con là trai, một là gái, cả hai mặt mày giống nhau như trẻ sinh đôi.

- Quý Nhi Đồng! Hôm nay soái cô cùng công tử Võ xuống cung động Ma Vương Sắc báo cừu, Quý Nhi Đồng dậy hồn phục lệnh mở đường khai lối, quét tà, đưa soái cô, công tử xuống động Ma Vương tứ túc Hồng Cầu Quỷ!

Thần Nữ phát phạch cờ đuôi nheo, tay gươm trở vụt nhảy vèo lên bờ. Nàng vừa chạm chân xuống đất, đôi quỷ xó nhi đồng đã nhảy tót lên theo, đứng lù lù trước mặt.

Thần Nữ ghé miệng, nói một tràng tiếng lạ tai như tiếng Ả Rập, đôi xó nhảy vùn vụt lên cành cây móm đá lẹ như hai con châu chấu, coi vẻ thích thú hung tợn khác thường. Thần Nữ quay lại bảo Thần:

- Từ khắc này, Quý Nhi Đồng sẵn sàng ứng lệnh! Ta có thể sai khiến bằng điện thần giao, Quý Nhi Đồng vô cùng linh mẫn! Đây chàng cũng nên học qua khẩu quyết để có thể trực tiếp sai bảo.

Đoạn nàng truyền qua vài điều cần yếu. Thần vốn là tay thạo bí thuật luyện xó, sai âm binh nên thuộc liền.

- Giờ tới ngay chỗ tên Chương vệ Độn Thổ cung, bắt nó dẫn đi!

Quý Nhi Đồng này là Quý Đồng Nam, Quý Đồng Nữ. Vừa nghe lệnh Thần Nữ, cả hai rùng mình, thân hình mờ biến mất, chỉ còn hai khối sáng xanh lè bằng hai con đom đóm bay chập chờn trên ngọn cỏ lau, hướng về phía lùm cây rậm, xa xa có rặng núi trập trùng dưới trăng mờ sương lam. Không chậm trễ, Võ Minh Thần, Phù Dung Nương lập tức tiết luân làn khói, dùng thuật ẩn thân, giấu mình trong hai khóm sương mù trôi theo đóm xó. Cây cối

um tùm, cỏ mọc cao tới ngực, giữa có một con đường mòn quanh co uốn khúc chạy giữa kẽ núi trập trùng, cứ độ mười thước, quở xó lại nhảy qua năm thước, hai người làm theo đúng xó đi, được chừng nửa dặm, chợt quở xó dừng lại trước một rặng núi mờ sương, trong bóng cây có một cái cửa tò vò hướng chéch ra sông.

Quở xó đưa hai người tiến lại bên khung cửa, thấy cỗ quan tài độc mộc dựng trong kẹt đá, trong đó có một con “xó Mán Sơn đầu” dừng lù lù.

Quở xó Nhi nép lại kẹt đá, Minh Thần vừa thấy mắt xó Mán trong quan tài long sòng sọc, lập tức bấm tay đánh “quyết”. Nghe “kịch” tiếng khô khan, quan tài rung động, ngã nghiêng. Rồi mắt xó Mán trợn trừng đờ ra.

Nó đã bị Quỷ Đồng Nhi và quyết lĩnh cầm chặt trong quan tài.

Quở xó vừa là là định tuôn vào cửa tò vò, bỗng nghe tí ngoài sông có tiếng tù và rúc trong sương, nhịp khoan trầm bổng xa xăm hư ảo, lập tức từ trong cửa tò vò vọt ra năm, bảy tên vạm vỡ trùm mặt, cầm đầu là một tên gầy gò, cao lênh khênh, đi theo có một bầy sơn cẩu ngót chục con hộc hộc dữ tợn lạ.

Quở xó trên nóc cửa sắt, sà xuống, Minh Thần vọt nói thắm:

- Khoan! Để xem nó làm gì?

Lạ thay, Quỷ Đồng Nhi linh thiêng đúng như Thần Nữ bảo, lập tức dừng ngay, đậu im nóc quan tài. Tên cao lớn chừng chưởng vệ Độn Thổ cung vọt ra sông gần đấy, rúc một tràng tù và và phát hiệu. Dư âm vừa ngấm vào vách đá, đã nghe trên mặt sông đêm có tiếng chèo khua nước róc rách, rồi một chiếc thuyền độc mộc lớn lướt vào, người vật rầm rập nhảy lên bờ.

Vừa nhác trông thấy hình dạng của bọn mới lên, Võ Minh Thần không khỏi ngạc nhiên, thấy lối nhổ năm, bảy tên khách lạ, đặc vẻ lục lâm giang hồ, đạo tặc, quái nhân.

Một tên dáng hướng đạo, quay bảo tên Chưởng vệ, tay trao một chiếc “tín bài” bằng xương:

- Quý khách tứ xứ đến yết kiến Chúa Vương gia, Chưởng vệ Độn Thổ cung dẫn tới cung độn thủy mau!

Tên Chưởng vệ nghiêng chào đám khách khứa, dòm tín bài, lẳng lẳng đưa tay làm hiệu:

- Mời quý khách! Nhưng luật lệ ngựa xe gia súc đều phải để lại Độn Thổ cung, vì không đi lại được! Bản cung đã có người sẵn sóc chu đáo.

Một hai tên lửa súc vật vào hang, còn tất cả theo Chuông vệ Độn Thổ cung phò lũ đi vùn vụt về hướng thượng lưu, chim quái bay ào ào trốn đầu. Thần Nữ khẽ bảo Võ Minh Thần:

- Hình như Ma Vương Sắc có hội lũ quái nhân quái khách tứ chiếng? Chắc có chuyện quan hệ? Giờ ta cứ theo hút êm là hơn.

Chàng trai gật đầu. Cả hai tiếp tục ẩn thân, lướt theo quỹ Độn Nhi, bám sát đám đi trước. Bỗng nghe tiếng cười the thé:

- Ngộ dữ! Ngộ dữ! Đây tứ Ma Vương có đủ người ngựa, quái, chó sói, chưa thấy đứa con gái nào? Đất nào thiếu bóng đàn bà là đất chết, không đáng một xu!

Có tiếng tên chuông vệ, khô khan đáp:

- Cung Độn thổ không có đàn bà!

Lại nghe một gã hỏi giọng Quan Hỏa:

- Hầy à! Khách các miền tới chưa?

- Mới mười người! Khách bên Tàu thường đi ngã Bắc biên thù.

Đám đông chập chờn ẩn hiện dưới trăng, qua mấy đợt đồi núi trập trùng, vài trạm kiểm soát ngầm, bỗng dừng lại bên bờ nước. Thần Nữ thì thào:

- Tới Độn Thủy cung rồi!

Võ Minh Thần nhìn quanh. Hắc Giang cuộn cuộn, đá mọc nhấp nhô thác đổ ào ào, một vùng sơn thủy hùng vĩ, hai bên bờ núi đá chập trùng, rừng cây rữ bóng lòa xòa, dưới trăng rải rác nhiều ngọn nước bạc đầu cao, thấp trải tít về phương Bắc mờ sương. Nhìn sang hữu ngạn chàng trai nhận ngay ra thế núi quen quen, lẩm bẫm:

- Đúng Cung Độn Thủy rồi, mấy năm trước chỗ bóng núi kia có “lò bọc sập”!

Bỗng nghe tiếng tù và rúc vang, âm dứt ba hồi, chợt xế thượng lưu chỗ gần con thác Bạc Đầu phát ra một tiếng “ùm” lớn, từ đấy bắn vọt lên một cây nước cao hơn ba thước tây.

Rào rào nước đổ tung tóe, sóng dậy giữa dòng. Nước đổ hết lộ ra một chiếc độc mộc sơn “then” hình thù quái dị dựng ngược chiều khoảng ba mươi lăm độ. Thuyền đen vật đầu xuống mặt nước trôi vùn vụt lao thẳng vào chỗ bọn khách đứng, trên thuyền ba, bốn hình thù ngồ cứng như tượng gỗ. Thoắt, độc mộc đã áp bờ, một tên cao lêu khêu khật khưỡng bước lên.

Dưới trăng, đó là một hình người sập, chỉ hở hai con mắt, lỗ mũi, coi không khác một cái xác ướp giữ mồ Ai Cập. Nó chào, phát tiếng trầm:

- Mời quý khách vào “lò nấu sáp”!

Lũ khách chưa hiểu, đưa mắt nhìn nhau. Một tên nói như hét:

- Lò nấu sáp! Tiếp khách trong lò!

- Xuống Cung Thủy phải bọc sáp cho khỏi ướt! Quý khách chớ ngại!

Lũ khách gật lia lịa:

- À bọn ta hiểu rồi! Làm như chú mày thành tượng sáp ong!

Chưởng vệ phát tay làm hiệu, đám Độn Thổ cung chào rồi quay ra. Lũ khách theo Chưởng vệ Cung Thủy tiến vào một cái cửa tò vò ngay chân núi.

Võ Minh Thần, Phù Dung Nương lướt vào coi thấy trong lửa cháy rực, mùi sáp đưa ra khét mù... Chừng vài phút đã thấy một lũ tượng sáp khật khưỡng đi ra, cười sằng sặc:

- Tụi nó thường gọi ta là phỗng, giờ mới đúng mấy thằng phỗng sành, đi không nổi!

Cả lũ xuống thuyền “then”, đem theo cả đám bọc lớn đầy chặt.

Thuyền “then” lướt ra giữa dòng chui luôn xuống dòng sông mất dạng!

Võ Minh Thần ra hiệu cho Phù Dung Nương, Thần Nữ chột bảo:

- Ngã này xuống Cung Thủy có nhiều quân canh, ma xó vì là ngã xuống chính! Còn ngã phía Bắc vắng hơn, thiếp đã có lần đột nhập.

Minh Thần nghe theo. Hai người lướt theo Quỷ Đồng Nhi, vượt hơn hai dặm quanh co, tới một vùng núi hiểm có một con thác trắng xóa giữa dòng. Thần Nữ trở con thác khế bảo:

- Cửa xuống cung động đó! Chàng có đem theo bộ đồ lặn đi chứ?

- Có đây! Còn cô?

- Có! Dạ thiếp đem cả bình dưỡng khí liền đồ lặn! Thứ này là quà tặng từ bên vịnh Ba Tư gửi sang, rất gọn.

Dứt lời, nàng lôi tung bọc ra một bộ quần áo bằng cao su đen, có cả bình hơi xinh xắn ngay sống lưng. Võ Minh Thần cũng lấy bộ quần áo bằng da rái cá ra, mũ bằng da con Mạc thú.

Nhưng hai người vừa sửa soạn xong, bỗng nghe tiếng tù và vang âm, rồi giữa nền trời trắng sương vụt hiện ra một con bướm trắng khổng lồ bay phát phối tít nẻo thượng nguồn sông. Vùng này theo địa dư, nằm giữa biên thù, con bướm trắng bay chập chờn phía đất của Nam Tàu sang, cứ dập dờn trên mặt Hắc Giang chừng mười thước. Thoắt đi đã tới gần ngọn thác. Nhìn gần mới hay không phải con bướm vì dưới bụng nó còn có hai cái cẳng dài như hai con sào. Chợt nghe nó hú lên một tràng lê thê như ma kêu, lập tức có tiếng hú vọng

lại. Rồi từ phía thượng lưu hiện ra một bầy năm, sáu con bướm nữa, đủ màu xanh, đỏ, tím, vàng, đen, ngũ sắc, phát phối bay ào lại, đậu quanh ngọn thác.

Rút ống dòm chiếu, thì ra một lũ quái, một bầy năm sáu ma nương mặc xiêm y lòa xòa như đàn bướm, trên cao, còn một bầy dơi ngô to bằng heo con, cánh dài hàng thước Tây. Lũ ma nữ này đi trên những cặp cà kheo bằng xương ghép trắng hếu, ả nào mặt mũi cũng đẹp vẻ hồ ly. Võ Minh Thần khế bảo:

- Hấp Huyết Quỷ Nương! Bầy gái luôn nghiện uống máu như loài Cà Rồng Hấp Huyết quỷ đêm nay nó cũng mò tới hang ổ sói tinh làm gì đây?

Thần Nữ khế bảo:

- Ba năm trước nghe đồn nó đã đi miệt Thượng Lào luyện kỳ thuật ma công, nay xuất hiện tại đất Ma Vương chắc phải có chuyện quan hệ đấy!

Hai người đang nhỏ to, bỗng nghe “ùm” tiếng lớn, từ đáy sông bắn vọt lên một khối nước trắng xóa, nước đổ tóe hiện ra một chiếc thuyền “then” với những hình tượng sáp y hệt vừa thấy đằng kia.

- Chào nương nương quý khách! Xin mời nương nương vào lò “nấu sáp” rồi lặn xuống thủy cung!

Bóng bướm trắng chính Hấp Huyết Quỷ Nương có cả Cà kheo vùng cười rú:

- Tốt lắm, tốt lắm! Ta đang thích xuống xem Cung A Phòng của Ma Vương đây! Đi!

Thuyền “then” lướt vào bờ tả, bầy nữ cà kheo bước bì bõm ngất nghểu trên sông Hắc.

Mấy phút sau đã thấy một lũ tượng sáp khật khưỡng ra thuyền then, ngời hai dãy. Thuyền then lao ra chân thác, chìm luôn xuống mất tăm. Bốn bề im vắng, chỉ còn tiếng thác đổ ào ào trên không, vài tiếng khảm khắc rã rời bâng khuâng rớt xuống vùng sông Hắc.

Võ Minh Thần, Phù Dung Nương dẫn Quỷ Đồng Nhi ra thẳng chân thác, thác đổ âm xé bọt, nước sáng lồng lộn, vụt thấy hai đốm quỷ hồn Đồng Nhi xanh mét lượn vòng trên một núi đá chập chùng. Hai người bơi lại mới hay đó có một cỗ quan tài dựng trong hốc ván thuyền gác bên.

Hai người vẫn toan bắt quyết, đã thấy quỷ Đồng Nhi lao bổ xuống quan tài, nghe mơ hồ có tiếng rú âm âm, quan tài lắc mạnh mấy cái “kịch”. Ván thuyền đóng ập!

Võ Minh Thần xẹt lại, dùng thổi sơn vạch loằng ngoằng một đạo bùa ngay mặt ván thuyền, đoạn cả hai lao thốc xuống chân thác. Quỷ Đồng Nhi trước dẫn đường, hai đốm Hồn Xanh mét như lân tinh soi mờ đáy sông.

Hai người đều có đèn sấn cá nhưng không bật vì sợ lộ, chỉ theo dóm âm hồn quỷ Đồng Nhi chúc đầu xuống. Âm hồn chập chờn như hai đốm tinh lạc, soi mờ đáy thác. Nước cuộn dữ, bỗng chạm một sợi dây thép căng chéo, hai người cứ nắm nhẹ lần mò xuống mãi, lách qua nhiều kẽ đá, chợt xuống tới đáy sông, một khu đá ngầm lờm chờm, thủy lôi lênh bênh buộc đầy mỏm đá kẽ hốc, con thuyền then nằm im đáy nước lờ mờ. Đuôi thuyền cắm vào vách đá dựng cạnh có một khung cửa tò vò, trên lại có một ngọn đèn điện lồng pha lê bọc một cái sọ người trắng hếu.

Ánh đèn le lói hắt ra một màu xanh biếc như lân tinh soi mờ cảnh thủy.

Không một người vật! Nước vỗ bì bạch, âm ỉ, âm hưởng xa xăm. Quỷ Đồng Nhi dẫn hai người lại cửa tò vò. Nhìn lên, mới hay không phải ngọn đèn đêm mà là một khối lân tinh dị hình, hắt ánh sáng lên một tấm biển đá có khắc mấy chữ: “Độn Thủy cung, ngoại môn A Phòng”.

Trong cửa tò vò tối mò, bốn bề im vắng sâu thẳm, hai người tiến sát lại bên cửa dòm thấy xế trong có dựng hai cỗ quan tài bằng thủy tinh, lờ mờ hai cái xác “xó” Mán đứng sững, mắt trợn trừng long sòng sọc.

Lẹ như chớp, quỷ Đồng Nhi xẹt luôn vào. Đốm sáng xanh tắt phụt. Hai cỗ quan tài bỗng rung động lắc lư, có lúc muốn đổ nhào xuống. Không phí nửa giây, Võ Minh Thần, Phù Dung Nương cùng lao lại, định trợ lực. Nhưng Quỷ Đồng Nhi này quả nhiên lợi hại khác thường, hai người vừa lướt tới đã thấy hai cỗ quan tài đứng im phăng phắc, vắng bên tai có tiếng ma âm vụt tắt, hai đốm xanh lè từ kẽ ván thuyền vọt ra lượn quanh khung cửa tò vò.

Không phí khắc nào, Võ Minh Thần vẫy tay làm hiệu lướt luôn vào.

Ruột hang quanh co hun hút, thỉnh thoảng lại thấy một cái sọ người dính lân tinh lập lòe treo trần hang, nhưng không còn chỗ lồi phộc nào nữa, khoảng hơn một trăm thước bỗng hang loe rộng một vùng bệ đá trắng chập chồng ăn lên cao vút.

Ánh sáng đỏ ké như máu loãng. Bốn bề vắng lặng thâm sâu.

Nhưng khi hai người vừa lướt vào, còn cách vài bước, bỗng nghe một hồi chuông đồng “binh boong” chìm nổi dập dồn xa xăm, thỉnh linh chớp nhoáng đảo nhòa. Cảnh trước mặt vụt biến đổi như trong ảo mộng. Khu cổng có bệ đá trắng đầu mất, ánh sáng chợt xanh biếc màu lục. Trước mặt hai người đã hiện ra một khúc sông vòng, có một cái cầu cong vút bắc qua, sơn đen sì, nước cũng màu đen tựa mực Tàu!

Hai người dạt sát vách, nhìn sang thấy bên kia sông, sa mù dày đặc, chẳng biết có gì?

Võ Minh Thần ngoảnh nhìn Phù Dung Nương có ý thăm hỏi, nàng Bắc Yên Thần Nữ khẽ bảo:

- Ma Vương lợi hại thật! Nó lại bố phòng khác hẳn năm ngoái rồi! Ta nên cẩn thận cho quý Đồng Nhi thám sát đã!

Cặp quý lơ lửng vượt qua cầu vào khoảng sương mù mất dạng. Hai người đang đứng đợi, bỗng loáng tia chớp lóe sịch khúc sông, cầu đen biến mất. Trước mặt lại hiện ra cảnh bệ đá, cổng đá vừa rồi. Bỗng từ trong cổng nhảy vọt ra hai người khổng lồ, tay cầm thanh đại đao thật lớn chém bổ xuống tầng bệ cuối cùng, đại đao lia xé gió, cực hung hăng.

Thần Nữ giật mình, toan nhảy tránh, nhưng Minh Thần đã gạt nàng sang nhảy vọt lên túm nghiêng lấy cổ tay đao hai tên khổng lồ bóp mạnh! Rụp! Cổ tay bẹp dúm, hai tên khổng lồ theo đà chém chúi xuống rồi nhảy vọt lên, nhưng bị Minh Thần níu cứng, nó cứ rung giật mạnh không nhảy nổi.

- À, à! Người sắt! Coi chân chúng!

Thần Nữ nhìn chân khổng lồ, mới hay có bàn đạp như cái cần bật với dây rợ luôn bụng tượng sắt. Võ Minh Thần buông tay, hai tên khổng lồ nhảy bật luôn vào cổng mất dạng.

Bỗng cả khu cổng cũng biến mất, cảnh sông, cầu đen lại hiện ra.

Võ Minh Thần đánh thử xuống cầu một nhát phản phong nhẹ. Cầu đen sụm luôn xuống nước. Dưới sông nước hắt ùm lên hai thước cao, tóe cầu vòng khét lẹt. Trong màn nước rớt có mấy bộ xương trắng hếu, một cái sọ người bị hắt quá mạnh vọt bổng lên.

Chàng trai thò trảo thủ khoắc chụp nghiêng lấy, coi, bật khe khẽ:

- Nước đây “át xít” chất độc! Tử Môn!

Chàng quăng “tôm” cái sọ xuống sông. Cây cầu lại bật lên như cũ, ngay khi đó đốm hồn quý Đồng Nhi từ trong sương mù vọt ra xua tay lia lịa. Thần Nữ chợt hiểu:

- Cứ vài mươi khắc, lại đổi cửa sinh tử, ta vào cùng mới xong.

Lời nàng vừa dứt, cổng bệ lại hiện ra. Không do dự, hai người theo luôn dưới nách chúng, lên tới bệ trên cầu thì chúng cũng nhảy vọt vào mất dạng.

Trông lên nóc cổng có một tấm biển đen ngòm cần toàn bằng đồng xương sọ trắng hếu những chữ: “A Phòng Cung”!

“Tây Sắc Ma Vương hấp sát tinh quân Hồng Cầu Quỷ”

Biết cổng sắp biến mất, hai người nhảy vọt vào. Vừa hạ chân bỗng thấy nền đá chuyển động, hai người nhảy vọt sang bên trái nơi có con đường đá

nhấn, vòng cung, hai bên hoa leo, nghe sịch một tiếng, quay nhìn lại, khu cổng bệ đã biến mất, một bức tường dựng đứng bít chặt đường ra.

- Bắt đầu vào Cung A Phòng rồi! Phải ẩn thân mới được!

Hai người lập tức tiết sa mù, trôi vào, mùi hôi sực mũi, khăm khăm như mùi hơi cọp beo.

Nhìn hai bên trần nhan nhản đầy hốc cây, chuồng thú, trong bầy sơn cầu, chó sói to lớn nhe nanh múa vuốt chỉ chực nhảy ra vồ.

Hai người cứ thế lướt qua êm như không. Ánh sáng ảo huyền, hết dãy hành lang hơn một trăm thước, bỗng tới một bức rèm ngũ sắc, Võ Minh Thần vừa giơ tay vén hé rèm, chợt khựng lại, vì bên trong vừa mở ra một thế giới phi phàm đầy màu sắc, một vùng rộng bát ngát với những tòa ngang dọc, chạy xa tít, chỗ cao chỗ thấp chập chùng. Cây cối đường nét đều khác phàm, coi như cảnh trí dưới âm cung. Một con sông uốn quanh khu vực, có nhánh chạy cạnh dãy nhà kỳ dị kia, hai bên bờ cây lá ngọn, xòe cành xanh um, rải rác có những cây cầu bắc qua trong veo. Trên vòm trời, đầy sao sáng muôn màu lấp lánh, xa xa một vầng trăng tròn vằng vặc như trăng rằm tháng tám, tỏa ánh sáng ảo huyền xuống cung A Phòng.

Đưa mắt nhìn khắp cung động, thấy mỗi khu vực lại có một màu ánh sáng riêng như hồi này năm trước, Võ Minh Thần lúc đó mới nhớ ra cảnh A Phòng ngày nọ...

- A! Nó chỉ đổi phép bố phòng khu ngoại, thay đổi các lối ra vào, còn khu nội này xem chừng vẫn phẳng phất như xưa. Xưa còn nhớ ta vào tứ phía Đông Bắc ngạn, bờ bên kia, giờ lại vào từ phía Tây Nam, mãi khúc sông phía Tàu đổ xuống, chẳng hiểu khu Ma Vương ở chỗ nào? Có thay đổi gì không?

Chưa kịp hỏi, Thần Nữ đã ghé sát vào thì thầm:

- Năm thiếp vào, khu Ma Vương nằm phía có vầng trăng kia. Nhưng hồi đó lại là trăng khuyết.

Hai người đứng bàn bạc, quan sát, càng nhìn càng thấy phi phàm quái gở.

- Dĩ nhiên không phải thế giới trên trần, cũng chẳng ra âm cảnh vì đây chỉ là “thế giới riêng của Ma Vương tứ túc tinh” dưới đáy Hắc Giang! Cả Hắc Giang! Cả trăng sao cũng chẳng phải trăng sao trên trời, chỉ là trăng sao tinh tạo vì trần lúc này đâu phải đêm rằm?

Đang quan sát bỗng nghe tiếng chuông “binh bong” chìm nổi như tận miền âm cảnh xa xăm nào vọng tới, rồi một đàn hơn trăm con hồng cầu quẩy từ đâu xông xộc nối đuôi nhau chạy tới.

Chúng dừng bên kia cầu đen, hếch mõ tru từng tràng nhọn hoắt như vãi âm, rồi lại nối đuôi nhau chạy qua cầu.

Võ Minh Thần, Phù Dung Nương đều đã bôi thuốc hãm hơi người tiết ra, lại vẫn ẩn thân gần hết, nên cứ đứng sau rèm nhìn đàn thú dữ.

Chúng chạy số sang, hít hít bức màn ngũ sắc như đánh hơi chùng mươì khấc, rồi bỏ đi về phía tả, vòng ngoài bờ lạch.

Hai người vừa toan vén rèm vọt vào, chợt Thần Nữ trở lên trên nóc cổng cầu. Mãi lúc đó mới để ý phát giác trên cổng, có một vọng lâu nhỏ, treo một cái chuông hình sọ người, có hai con sói lớn ngồi lù lù bên bất động như hình thạch nhũ! Quý Đồng Nhi xè xè vọt lên vọng lâu. Hai sói thấy hai đốm xanh lè, vùng đứng số dậy, ngửa mặt dòm, Quý Đồng Nhi sà xuống, hai người thấy cặp sói dẫy lên ăng ẳng rồi ngã vật xuống.

Lẹ như tên, đôi trai gái vọt qua cầu như hai mũi giáo, thoát đã vào khu nội A Phòng.

Bốn bề im vắng, không một bóng người, vật! Nhưng khi hai người vượt được chùng mươì thước, chợt nghe tiếng nhạc kỳ lạ từ phía dãy nhà bên kia lạch phủ xế tỏa hắt ra.

Sáng tối nham nhở, hai người xẹt nhảy qua lạch, vào liền. Một khung cổng đường nét lập thể án ngay đầu cầu ngay lối ra vào, cây cối xanh um, trên có tấm biển cong bán nguyệt khấc mấy chữ:

“Bá Âm Cung

Nhạc Vũ Triệu tứ túc”

Từ trong vắng đưa ra hàng loạt âm thanh trầm bổng véo von, điệu kỳ hết sức. Tiếng đàn sáo chưa bao giờ hai người được nghe.

Ra lệnh cho Quý Đồng Nhi ẩn kỹ, hai người lướt vào đứng sau cửa sổ dòm.

Ánh sáng ảo huyền xanh nhạt, dưới đèn hiện ra một cảnh tượng thật lạ mắt. Một đoàn mỹ nữ đang tấu nhạc dưới sự điều khiển của một mục đàn bà mập và ngoài sàn nhảy, một bầy toàn chó sói đang múa may quay cuồng, uốn éo, hếch mõm vẫy đuôi, giơ chân lượn lờ, nhip nhàng uyển chuyển hết sức.

Điều kỳ nữa là bầy chó sói này đều mặc quần áo sắc loè loẹt có tua có giải, chít khăn như người, nhưng vẫn thò đuôi ra, coi không khác một bầy chó làm xiếc! Điệu múa của lũ “vũ công tứ túc” này rất lạ mắt, đúng vũ khúc phi phàm, lăm lăm chúng đứng thẳng đi hai chân sau tru lên những tràng véo von coi càng quái gỡ! Bỗng một con to nhất bọn nhảy tót lại chỗ phường nữ nhạc chộp lấy hai cây kèn.

Nữ nhạc ngừng tấu, chó sói ngừng tru. Con Hồng Cầu Quấy đưa luôn kèn lên mồm thổi. Đây là một cái kèn đen giống kèn tàu, âm thanh bốc nghe thật rùng rợn, vút tận thình không như sói tru cộp rỗng, lại đổ chìm tận mười tầng đất thăm như quỷ hú ma cười, khiến tay bạo gan cũng phát rợn óc, tưởng đang nghe tiếng âm phủ.

Vừa thổi kèn, con Hồng Cầu Quấy vừa tiến vào giữa đàn “vũ công tứ túc”, nó lượn quanh, độc tấu, càng lúc càng mau như suối chảy. Bỗng thấy mù mịt giờ tay phát soạt, tay đã cầm một giải lụa điều.

Phường nữ nhạc nhất loạt đứng dậy theo. Thứ nhẹ thì một người sử dụng, thứ nặng như dây đàn, chiêng trống thì mấy ả khiêng, còn một số phát giải lụa đủ màu. Tất cả tiến vào sàn, bắt đầu múa may quay cuồng theo nhịp kèn tru rỗng.

Chợt âm nhạc nổi lên nhất loạt, phường nữ sấn vào đàn chó sói bắt đầu múa cặp như lối trai gái “xòe cặp, thôn cặp” mặt Tây Bắc, Lào Thượng vậy. Nhưng lối vũ này lại khác. Cứ một vũ nữ lại cặp với một vũ công sói, còn bao nhiêu nữ nhạc tấu lượn xen kẽ rất nhịp nhàng.

Bị trò lạ mắt lôi cuốn, Võ Minh Thần, Phù Dung Nương cứ đứng sau cửa sổ, ghé mắt dòm vào. Bỗng thấy đám vũ nữ ù té chạy kêu ré lên, phường nhạc đứng ngây, trố mắt há miệng, vẻ sợ thất thần. Bầy chó sói nhất loạt tru lên, chồm đuôi theo bầy vũ nữ kia, miệng sói “hộc, hộc” coi hung tợn lạ. Bầy gái cầm giải lụa màu xanh chạy về phía cuối phòng thì bầy sói ủa lại, bầy gái ré lên, xua tay dáo dác, kêu tru tréo đủ thứ tiếng:

- Không không! Đừng ăn thịt! Đừng ăn thịt!

Một con sói lớn đi hai chân vung cưỡi rú:

- Con thịt thơm! Con thịt thơm! Ngoan! Chúa tuyển quân thành cho tao ăn thịt, gái thành thành!

Rồi cả bầy ào lại vô. Nhưng lũ gái này cũng lẹ hết sức, ả nhảy qua đầu, ả luồn dưới, ù té chạy ra ngoài, người kêu, sói tru, náo loạn một vùng. Mù mịt và lũ vũ nhạc cứ đứng dậm chân hét, còn con Hồng Cầu Quấy thổi kèn, nó ngửa mặt cười khà khà ra chiều khoái chí.

Bầy gái kia chạy xé qua huê viên phía trước rồi cuống cuồng chạy ủa ra phía sau nhà.

Võ Minh Thần vọt bảo:

- Chó sói nổi tính rừng đòi ăn thịt đám vũ nữ! Phải cứu lũ gái khốn khổ kia... mau!

Nhưng Phù Dung Nương đã níu lấy tay chàng kéo ngòi thục xuống bụi rậm bên cửa sổ, thì thào “Khoan! Mặc chúng! Để xem...”.

Trong sa mù nhân tạo. Hai người nghe tiếng tru, rú, chân chạy rầm rập lướt trên bụi, kéo lộn vào nhà. Thần Nữ khều Minh Thần đứng dậy dòm cửa sổ. Bầy sói đã lừa lũ gái kia vào một xó, chúng nhe răng múa vuốt tru hú lê thê, nhảy sổ vào, cứ một con vồ một gái công chạy quanh phòng rộng rồi ném “bịch” giữa nhà. Đám nữ nhạc chạy ùa vào xó. Mụ mập dậm chân kêu tru tréo:

- ĐỪNG THỊT! ĐỪNG THỊT! TAO MÁCH CHÚA VƯƠNG!

Con lớn cười khà:

- Chúa Vương cần tuyển thành!

Rồi cả bầy rống lên, nhảy sổ vào, tấp nghiêng. Cảnh tượng coi thấy ghê! Soạt! Áo bung! Hộc hộc! Gừ gừ! Soạt! “Phá” tuột! Bầy gái nằm lăn dưới đất, kêu la inh ỏi, giẫy đành đạch. Gừ! Phụt! Thắt lưng bay! Nháy mắt dưới đèn đã hiện ra một bầy nữ bán khóa thân, trên mình chỉ còn đồ lót mỏng manh. Hộc! Sói há miệng tấp luôn búi tóc, lôi sênh sệch quanh nhà, khủng khiếp!

Kinh hoàng, bầy vũ nữ vùng vẫy, lũ nữ nhạc dáo dác, dậm chân. Sói kèn nhảy tót vào cứ thối một tràng lại cười ru rú, “Thịt đi! Thịt đi! Cho tao miếng! Cho tao miếng đùi! Tao thích cái đùi non! Đùi non!”.

Gừ hộc, bầy sói tấp, gái giằng sổ bung tóc, gái vùng bỏ chạy tán loạn. Bầy sói chồm theo lệ như chớp, ngoạm tay, ngoạm chân lôi vào. Nó nhảy múa trên mình “con thịt” cái lưỡi thè lè, vừa liếm, vừa ngửi, hít hà, khoái trí, coi thèm thường vô tả.

Chỉ suýt nữa Võ Minh Thần đã kêu lên, thấy lũ chó hung tợn tấp nghiêng ngực lũ gái kia. Lũ gái kêu lên, quần quai, dẫy dựa, ưỡn cong người rên rí.

Chó sói nhả hết ngực tơ, cười rú:

- Lấy sói, sói không ăn thịt!

Bầy gái gật lia lịa, lũ sói nhảy chồm chồm ra chiều thích chí, nữ nhạc hò reo, sói kèn thối rống, lũ gái uốn éo đứng dậy, vờn uốn cong mình mẩy, đưa cánh tay thôn lản khoác vai chó sói. Lũ sói lắc lư vừa ngửi hít, vừa phát cười ru rú, cảnh tượng quái gở.

Vừa thấy bầy gái sổ tóc, uốn éo ưỡn ẹo choàng cổ chó sói, Phù Dung Nương bất giác thẹn đỏ mặt ngoảnh luôn đi. Còn Võ Minh Thần vùng trợn mắt, giật tay nàng kêu khê:

- Quái gở! Quái gở! Nó làm trò gì thế kia?

Nàng nữ chúa vờ không nghe thấy tiếng, nhưng Võ vẫn vô tình giật mạnh:

- Coi! Nó ôm cổ sói! Coi điệu bộ ghê chưa?

Phù Dung phải ngoảnh nhìn vào, mặt càng đỏ như gấc chín. Vì trong phòng, phường nữ nhạc, sói kèn vừa nhảy quanh vừa tấu, âm thanh man rợ lạ, còn bầy gái sổ tóc gác cánh tay lên vai sói, lũ sói đều đứng hai chân sau, bất động như ngây hồn, mồm héch, răng nhe như cười nhớn, lũ gái kia vừa vẩy mông uốn éo, nhịp nhàng vừa tuôn cánh tay đến sát nách, hơi ngửa mặt nhìn lên, những cặp mắt toát ra vẻ mê man đến xuất thần, và bằng một dáng điệu đầy nét say sưa nồng nàn, chúng dán tận mặt vào mồm sói đang nhe nanh nhớn, thân xác cong veo như mây ngàn, mềm như sữa biển. Mọi thứ âm đều chột tắt. Con Hồng Cầu Quấy rống kèn chói chang, trở vào bầy gái, thành linh đang đứng ngây, bầy sói nhất loạt giật nảy mình tru lên một hồi rớn óc vô luôn lấy đàn vũ nữ choàng ngang lưng. Vũ nữ uốn cong mình tuột dốc đầu xuống sân đảo một cái thoát khỏi tay sói, hai bên rình rập, lũ gái ngửa mặt cười khanh khách như điên, tóc chảy giòng xuống sàn, bầy sói héch mồm tru lê thê, hai bên vờn nhau chân dậm sàn kêu lạch cạch, lốc cốc như khiêu vũ thiết hài, điệu bộ càng lúc càng nhanh. Xẹt dọc, vờn ngang, sói vờn gái tránh. Có khi luồn dưới bụng, có lúc lẩn qua mình, bất thần, lũ sói nổi cơn nhảy ùa vào được bầy vũ nữ, nắm lấy cổ tay, ỏng ẹo giằng co. Bỗng bầy sói giật ngã vũ nữ, bồng trên tay. Vũ nữ cười gion, sói tru lê thê, bộ điệu chậm dần, chậm dần. Kèn hạ trầm hẳn, mơn man, bộ điệu lơ dờ, bỗng ánh sáng đổi màu xanh nhạt, rồi đỏ như máu loang mặt người, vật, sức lên từ trong chạy ra hàng chục cỡ kiệu nhỏ xinh, rèm hoa buông rủ, bầy sói bồng vũ nữ nhảy tót lên chui luôn vào kiệu, nhiều con nhảy lên nóc, lên tay kiệu ngả nghiêng, kiệu hoa chạy một vòng rồi chạy luôn vào phòng trong mất dạng.

Võ Minh Thần quay nhìn Phù Dung Nương như thăm hỏi, nàng nữ chúa “ba biên giới” kêu “Quái gở! Quái gở!”, sức bên trong kèn im bật, mụ mậ cười ru rú:

- Hé hé! Được được! “Vũ khúc giao duyên” này Chúa Vương gia phải ưng mà khách thiên hạ mấy cỡi phải thích. Được lắm nhưng ta chưa vừa ý chỗ vờn nhau. Phải vờn vô cho hung, hung như... chó sói, gái cấm cung kỳ ngộ! Vũ khúc “nhân thú giao duyên” phải hung như quỷ mới hay! Hé hé!

Vũ nữ, chó sói chạy ùa ra từng cặp vây lấy mụ mậ, “Chưởng viện nhạc vũ tứ túc” chột nhướng mày, trợn mắt, vỗ tay hét:

- Hé hé! Suýt tao không nghĩ ra! Đoạn cuối không để vậy được! Chó sói bế vợ vào kiệu nhập phòng xong, nhưng khi ra, phải khác! Hé hé! Nghĩa là cứ lấy vợ rồi, thì hung như chó sói cũng bị con vợ xỏ mũi lôi đi cỡi đầu cỡi cổ! Vậy khi trở ra tụi em phải cỡi lên đầu lên cổ chó sói mà cười rử mới hay! Nào! Làm thử!

Lũ vũ nữ cùng bầy chó chạy ùa vào phòng mười khắc lũ lượt chạy ra, mỗi ả cười đầu cỡi cổ một con sói nhong nhong như cưỡi ngựa. Các ả cười rú. Thường nhạc reo hò, hát líu lo, nổi âm ma chờn vờn.

Thần Nữ cau mày giật áo Võ thì thào:

- Tụi gái chó dượt vũ khúc để múa cho khách coi đó! Mặc chúng! Ta đi thôi!

Hai người dẫn cặp Quỷ Đồng Nhi vòng ngả hậu tiến về hướng có vầng trăng tròn treo vòm trời... Quang cảnh A Phòng đêm nay có vẻ nhộn nhịp khác thường. Các cung, viện hồi này đã đổi chỗ, nhưng địa hình, địa vật vẫn như mấy năm trước. Hai người lần theo những khu hoa viên tươi tốt, lạch nước lững lờ, cầu uốn cong, sơn nhiều màu, cả một khuôn vẳng thanh âm dịu dặt gái đẹp đầy đàn, nhưng không chỗ nào có quân thú canh gác! Còn lũ đàn bà đều ở trong các cung viện, không ra ngoài. Nhờ vậy hai người chỉ cần nương bóng tối lướt đi, khỏi cần dùng thuật ẩn thân hại khí lực!

Cũng “Tế yêu cung” với hàng bầy vũ nữ lưng eo, đủ loại sắc dân bình nguyên, sơn cước, cũng “Túc hoa cung” với đám gái đùi đẹp như búp hoa non v. v... Mỗi cung viện chứa một đàn mỹ nữ đẹp về một bộ phận, món nào đẹp phối món đó, không thiếu món nào. Đi một vòng, lần kiểm cung trung ương, hai người qua mỗi khu vực, lại thấy biển đề Cung Đông Tây Nam Bắc như năm nọ.

Bỗng tới một cung về nẻo Bắc, ngay dưới vầng trăng, hai người trông lên cổng, thấy biển sơn chữ thếp vàng “Nhũ Hoa Cung”, bên trong im lặng, ánh đèn lồng huyền ảo biến hóa nhiều màu. Hai người vừa toan bỏ đi, bỗng hơi giật mình, thấy một con Hồng Cầu Quấy to như người từ đâu xịch tới hoa viên.

Rất may hai người lúc đó lại ẩn kín trong một bụi cây, cao vài bộ, dòm vào. Con Hồng Cầu Quấy vọt ra nẻo tiền mất dạng.

Cả hai đang thắc mắc phân vân nghi hoặc, bỗng thấy một cỗ kiệu sơn son thếp vàng xinh xắn sịch tới cổng. Dưới ánh trăng, có bốn con sói lớn lông đốm trắng đen khiêng kiệu gọn không thua người!

Minh Thần dột tim, nóng ruột ghé tai Thần Nữ thì thào:

- Kiệu Ma Vương Tây Sắc!

Thần Nữ cũng giật mình, thích khuỷu tay vào sườn chàng:

- Suyt! Coi chừng lộ! Bế điện mau chàng!

Minh Thần sức nhớ, lật đật làm theo, thì cỗ kiệu cũng vừa sịch vào. May vô tình nó không ngờ, cứ vút đi về nẻo tiền thêm.

Không để chậm, Võ Minh Thần cùng Phù Dung Nương nhảy vọt qua, vào huê viên, sau nhà.

Ghé mắt cửa sổ nhìn vào, cả hai thấy trong phòng trang hoàng kỳ dị, đồ vật lạ mắt, một mùi thơm hắc tựa hoắc hương phảng phất bay ra, gây một cảm giác ớn ớn thật quái gở chẳng khác lạ tới một thế giới nữ tinh hồ ly nào! Mỹ nữ “Nhũ Hoa Cung” đang qua lại lảng xăng, cười nói vui vẻ không có vẻ chi là buồn bã lo âu cả! Số mỹ nữ này mặc đủ mọi loại xiêm y, thuộc nhiều sắc dân, toàn gái mười bảy, mười tám tới ba mươi trẻ đẹp phây phây đặc biệt, tất cả đều không cài khuy áo để lộ phô khuôn ngực tuyệt trần, tập trung đủ mọi kiểu ngực đẹp. Trong đám mỹ nữ này lại có một mục mậ hơn ba mươi tuổi cai quản, tay cầm một cái roi da thỉnh thoảng ngứa ngứa tay lại quất đét không khí.

Thấy vẻ mặt lũ gái cung này hơn hở tươi tỉnh, Võ Minh Thần bất giác quay bảo Phù Dung Nương:

- Mấy năm trước mỗ vào cung A Phòng thấy đàn mỹ nữ mặt mày đều có sắc kinh mang gờ sao coi hơn hở lạ là thế nào nhỉ

Thần Nữ trầm ngâm:

- Theo ý thiếp chuyện này có liên quan tới việc “luyện quỷ pháp” của Ma Vương Sắc! Giờ nó đã “hấp sinh” được rồi, nên lũ gái A Phòng không còn sợ chết thảm bất thần nữa!

Minh Thần gật đầu, chưa kịp nói chi, bỗng ngoài thềm trước cổ kiệu vừa rồi sịch tới đứng lù lù giữa cửa ra vào. Đàn quỷ nữ thấy kiệu nhất loạt quay ra, cúi rạp xuống vừa chào vừa phủ phục như thấy vua chúa “ngự”:

- Chúa Vương gia vạn tuế! Nhũ Hoa Cung kính Chúa Vương gia trường thọ an khang, sống bằng nhật nguyệt!

Cả mục mậ Chưởng Cung cũng phủ phục, trong kiệu có tiếng nhọn gai âm khàn hắt ra:

- Cho đứng lên cả! Chúa Vương ngự cung hoa mười lăm phút, coi mỹ nữ luyện đẹp hơn chưa! Chúa Vương chọn bốn nàng!

Lập tức cả đám đứng dậy, mục mậ hô một tiếng mỹ nữ xếp hàng một, cổ kiệu lừ lừ vào trong, đậu nguyên chỗ, một bàn tay chân vượt thò ra vén rèm, thấp thoáng trong cổ kiệu bóng con Hồng Cầu Quấy lông vàng óng mượt.

- Tây Sắc Ma Vương! Ôi! Thiên địa công minh quỷ thần run rủi, kẻ đại thù của ta kia rồi!

Chàng tuổi trẻ thở phì một hơi dài toàn thân rúng động vì mừng rỡ bất ngờ, lẩm bẩm xong định thò tay bẻ song sắt nhảy vào.

Nhưng Phù Dung Nương thấy chàng quá xúc động sợ bất lực, vội đưa tay nắm vạt áo giật lại, nói nhỏ:

- Khoan! Để bình tâm đã... Chàng!

Chàng trai hiểu ý, trầm lòng. Trong kia mụ mập chưởng Nhũ Hoa Cung chừng đã quá quen thói Ma Vương Sắc, nên phất tay một cái, bầy mỹ nữ lập tức từng nàng một, tiến lại bên kiệu.

Người đã đẹp dáng đi lại uyển chuyển, mỹ nữ vừa mở banh vạt áo, khi tiến đến bên cỗ kiệu mỹ nữ hơi quỵ một chân xuống, rồi đứng thẳng người phưỡn ngực, nghiêng vai, uốn mình như khúc rắn, chậm chậm xoay một vòng, rùn vai cho áo tuột hẳn xuống ngang eo, phô lưng, phô trọn mình mấy “trình” Ma Vương. Khi đã xoay hết vòng mỹ nữ ngửa mặt nhìn lên kiệu, nhếch miệng cười thật tình, và uốn cong veo lồng ngực, giơ hai cánh tay lên trời. Thành kiệu cao khỏi đầu người trong rèm vén lối, con Hồng Cầu Quấy lông vàng mượt ngồi im ngó lừ lừ. Mỹ nữ lại rụt về, quỵ một chân, lướt đi, nhường chỗ cho kẻ khác. Cứ thế, cả chục mỹ nữ, chợt tới phiên cô gái Nhắng, trạc mười bảy tuổi, người nhỏ nhắn tầm thước, mềm như liễu, nhưng khi cô Nhắng này mở áo ra xoay một vòng, rướn mình phưỡn ngực, cả đến Phù Dung Nương nấp ngoài cũng phải lấy làm lạ, thấy khuôn ngực cô Nhắng này nở lạ thường, mềm như liễu. Khi cô này giơ tay lên con Hồng Cầu Quấy thò chân vuốt nắm lấy bàn tay búp măng phát tiếng khàn khàn hỏi bằng tiếng Nhắng:

- Mỹ nữ mới tiến cung? Gái Nhắng ngược nhìn lên, e sợ “dạ” nhỏ, mụ mập đứng bên kiệu kính cẩn “tâu”:

- Bẩm Chúa Vương gia, tù trưởng Nhắng miệt Nậm Su Lu mới “tiến” được ba hôm, kẻ nô tỳ đang dạy dỗ, định mấy bữa nữa dâng Chúa Vương! Nàng tên Noong Slao, còn tân, nhũ đẹp nhất cung!

Hồng Cầu Quấy cười ré, thò tay vuốt tuốt từ bàn tay xuống bờ vai mỹ nữ Nhắng, mấy móng vuốt cày sâu trên làn da trắng mịn như muốn móc ngạt thịt làm gái Nhắng hơi nhăn mặt, tuy vẫn cố vươn mình lên vẻ phục tòng dâng hiến. Vuốt cây miết xuống Hồng Cầu Quấy phát âm rè rợn:

- Noong Slao hầu Chúa? Thê thiếp ngoan hiến cả hình hài linh hồn cho lang quân Chúa gia!

Gái Nhắng có tên Noong Slao liếc nhìn mụ mập như muốn hỏi chi, mụ mập trợn mắt, làm hiệu gặt đầu lia lịa, gái Nhắng thỏ thẻ:

- Bẩm, thiếp Slao vào cung hầu Chúa Vương, xác thịt linh hồn này là của Chúa Vương!

- Mỹ nhân đứng sang bên!

Cô Nhắng Noong Slao ngoan ngoan dặt lại phía mũ mậ.

Bây mỹ nữ còn lại tiếp tục trình nhan sắc. Khi cả bày đi hết dưới kiệu, Hồng Cầu Quấy “chấm” thêm bốn nàng nữa, một gái Thổ một Kha một Kinh và một cô đầm non.

Cả bốn nàng một khổ người, sắc đẹp, nhưng thấy đều có bộ ngực nở nang cân đối hết sức, đúng gái tuyển Nhũ Hoa Cung.

Trong kiệu Ma Vương Sắc có vẻ hài lòng, nó phát chân trước truyền:

- Chưởng cung! Cho tụi còn lại vào phòng nghỉ, Chúa Vương gia “ngự” mỹ nhân! Chúa Vương tối nay bận khách ít thì giờ!

Mũ mậ cùng đám gái Nhũ Hoa Cung đầy vẻ ngạc nhiên trước lệnh truyền khác thường, nhưng cũng lật dặt dạ ran kéo nhau lũ lượt chạy cả vào căn buồng đầu hồi hữu.

Trong căn phòng chính rộng chỉ còn năm mỹ nữ được tuyển đứng hầu kiệu sức nghe Ma Vương tứ túc truyền:

- Mỹ nữ! Ra trước kiệu!

Năm cô Nhắng, Thổ, Kha, Kinh, đầm lúu riu bước ra, áo vẫn buông ngang lưng. Kịch! Bốn con sơn cầu dặt kiệu xuống nền nhà, thành kiệu vẫn cao hơn thước, ngang bụng người.

Năm nàng còn đang hồi hộp chưa biết phải hầu Ma Vương tứ túc cách nào, vụt nghe nó quát chìm u:

- Tắm sói!

Cả năm giật thót mình, chùng từ tiến Cung A Phòng cũng đã được Chưởng Cung dạy vì tục lệ trong động Ma Vương.

Võ Minh Thần, Phù Dung Nương đứng ngoài cũng rúng động tâm thần, chàng trai bỗng sực sôi máu hận, nhớ lại thảm cảnh trên biên thùỵ Trùng Khánh mấy năm trước mẹ chàng phải chịu nhục gớm ghê. Chàng trai nghiêng răng, toan vọt, lần thứ hai Thần Nữ khuyên “ràng nhẫn” vì thấy chỗ cung này quá trống trải, động chúng thủ hạ, sài kiu của Ma Vương sẽ đổ tới như rươi.

Ngay khi đó, Tây Sắc đã thò chân vượt ra túm nghiêng lấy thất lưng của Nhắng lồi phăng lên kiệu như bêu con ngóe. Còn bốn con chó sói phu kiệu nhất loạt tru học nhảy chồm lại, mỗi con vồ một nàng!

Trong đám gái này, có cô đầm cô Kinh chùng chưa đủ can đảm thấy sói vồ, kêu ré lên ù té chạy. Hai con sói vồ rách một mảng vạt sau áo, hai nàng phóng đại vào buồng nhưng đét đét một mũ đã hiện ra giữa cửa quất véo roi da, hét:

- Ngốc! Gái ngốc! Sao lại chạy? Ra tắm sói!

Hai nàng giật lùi, hai con sói chồm tới vô luân lấy bông chạy ra chỗ kiệu đậu, gọn như người. Nó đặt hai nàng đứng xuống, đoạn cả bốn con bắt đầu nhảy chồm chồm lên, chỉ tấp hồng học. Bốn mỹ nữ co rúm người, vì nanh sói chạm vào da thịt gai ghê.

Võ Minh Thần, Phù Dung Nương dòm vào cau mày khó chịu, cũng rớn gai ốc, thấy mấy con sói nhảy chồm chồm, vừa lè lưỡi liếm quèn quẹt, lưỡi nó dài đỏ như lưỡi rắn. Bốn cô gái A Phòng không dám chạy chống, chỉ hơi né tránh, vẻ mặt chịu đựng, sợ hãi hết sức.

Bồng trong kiệu có tiếng đàn bà cười rú, rõ ràng đau đớn mà phải cười. Minh Thần, Thần Nữ trông vào, rèm hoa đã buông rũ, nhưng trong kiệu cô Nhắng Noong Slao đang dẫy đàn đạch như đĩa phải vôi, chân đạp lung tung tốc cả rèm, nên người ngoài thấy rõ nạn nhân đang nằm ngửa quần quai dưới móng vuốt của Ma Vương tứ túc.

Nó đang tru khàn vờn vờn, vuốt nhọn cào miết như sắp móc vào thịt non nanh sắc nhe nhớn chực nuốt chửng lồng ngực tơ đào!

Hộc hộc! Dưới sàn bồng mấy con sói vờn mấy nạn nhân ngã sắp ngã ngửa như vờn củ khoai, trong cơn kinh hoàng chột cả mấy nàng cùng cất tiếng cười khanh khách như điên dại, giơ luôn tay choàng cổ sói.

Á á á! Chột cô Nhắng cười thét đạp tuột thổng chân căng ra ngoài kiệu! Gừ! Soạt! Một con cầu quấy sổ lại tấp luôn căng “phá” quèn quẹt. Nàng Nhắng Noong Slao kia quần quai co dùn người cười ru rú.

Sực nhớ lại chuyện viên Chúa núi Mã Đầu kể nghe mấy năm trước bên Thập Vạn Đại Sơn, chính mẹ chàng cũng trải qua cơn “tắm sói” khủng khiếp này rồi hóa điên cuồng vì bị chất kích thích hành hạ, đến loạn trí van lấy cả con tinh. Võ Minh Thần vùng nghiêng răng, cảm giận bưng bưng:

- Lũ gái kia sắp bị độc ngấm hoành hành, sắp hiến xác thân cho “nó” rồi! Vào!

Dứt lời đưa tay bẻ cong trán song, Thần Nữ khẽ hỏi:

- Còn thiếp?

- Nàng... à nàng cho tụi kia nằm ngủ là hơn!

Vút! Như con cắt, chàng trai vọt luôn vào phòng, Thần Nữ vút theo.

Chưa ai thấy, Thần Nữ nhanh như chớp, bắn vọt mình vào căn buồng còn Minh Thần xẹt lại mũ trụ kéo sụp mặt, lướt lại bên cây cột nham nhở bóng đèn huyền ảo, cách kiệu hơn mười bộ.

Lũ chó sói và mỹ nữ ngoài chợ thấy. Nhưng mấy nàng không kêu, vẫn nằm quần quai cười ru rú. Chỉ có lũ sói nháy chồm lại. Nhưng chưa kịp tấp, cả bốn con đã bị “mê hồn công” đánh ngất liền. Vô hết chìm:

- Ma Vương! Ta đợi mi hơn hai mươi năm rồi!

Trong kiệu Ma Vương Sắc đang vờn mỹ nữ Nhắng, nghe quát nó vẫn không rời, chỉ ngẩng đầu lên, phát tiếng gai gai:

- Đứa nào đó? Bậy đâu! Sao chưa đập chết tên khốn!

Có tiếng nhốn nháo trong buồng, lẫn giọng Thần Nữ quát lạnh:

- Còn các ả đứng yên không được làm ồn! Quỷ Đồng Nhi! Giữ chúng!

Võ Minh Thần thò tay thủ chụp bức rèm giạt “phạch” tung xẹt ra đứng đối diện cửa kiệu trống.

Ánh sáng chiếu vào kiệu. Ma Vương Sắc ngồi chồm hồm như cọp ngồi, chân trước chống qua mình cô gái Nhắng Noong Slao mỹ nữ này coi đầy vẻ kinh sợ, mình trần run lẩy bẩy, nằm giữa ngoan ngoãn như con mèo sẵn sàng dâng hiến cho sói.

Nghe tiếng quát, nàng Slao vẫn không dám ngoảnh ra, tay vươn lên bộ lông vàng mượt của Ma Vương Sắc. Nó chỉ hơi ngược mắt trông ra, khinh bỉ, hất hàm hét người ta:

- Muốn chết? Mi là đứa nào? Khách cung Thủy?

Võ Minh Thần quét mắt một vòng, thấy cả khu Nhũ Hoa Cung vắng lặng không một bóng người, chàng trai phát giọng khô khan gằn tiếng Thái:

- Hấp Sát Tinh Quân Hồng Cầu Quấy! Ta tới đây đòi nợ máu trên biên thù Trưng Khánh phủ hai mươi năm xưa! Nhưng hãy bỏ gái Nhắng ra! Ta còn cần nói chuyện với mi khá lâu trước khi chặt đầu!

Vẫn không thềm cử động Ma Vương nhìn trừng vào mặt Võ Minh Thần, nhưng lúc này mũ trụ che kín, chỉ hở mắt, miệng, nó phát tiếng cười gai nhọn:

- Thành ngọc, mi dám tới động Chúa Ma Vương là xuống âm ti không còn lối về cõi thế! Chúa Ma Vương đang “ngự” mỹ nhân, mi cút đi còn kịp! Cút!

Dứt lời, nó lại cúi xuống vờn mỹ nữ Noong Slao, vuốt nhọn như sắp bóc cả lồng ngực non làm nạn nhân quần quại, rướn cong mình, không dám kêu, lại cười thét lên như con heo bị chọc tiết, hai chân đạp bành bạch xuống sàn kiệu.

- Mỹ nữ! Slao! Vương cùng mỹ nữ lên cõi bồng lai!

Nó đang cúi vờn gái Nhắng, bất thần Võ đứng ngoài cảm rõ có một luồng khí vô hình theo gió dị vọt ra đánh vào yếu huyệt.

Nhưng đã ngấm vận công sẵn chàng để mặc! Bùng! Phản kinh dội bắn lại, cổ kiệu rung lên chực đổ. Ma Vương Sắc bật ngã mình về phía sau, phải vung chân trẫm mình kiệu mới đứng yên.

- À tên kia! Phải mi là tên Thần họ Võ dưới nhà tù trưởng Cầm Văn Đạt mới lên?

Võ trẫm lời:

- Mi tinh đó! Tiếc thay tối đó ta đã mất công sức sạo khắc sơn lâm! Giờ ta đây! Ta nghe mi mới luyện thành quý pháp hấp tinh đạo khí thượng thừa, sao chưa dùng, lại chơi đòn trộm? Ra!

Ma Vương vẫn không thèm đáp lời, Võ Minh Thần nổi giận xô nhẹ tả thủ một cái! Rắc! Tiếng lớn, cả nóc kiệu gãy phăng vỡ từng mảnh bắn tung ra ngoài thềm.

- Ra không?

Ma Vương Sắc nổi giận xô mạnh cô gái Nhắng Noong Slao bắn ra ngoài kiệu rớt huych xuống nền nhà, Slao nhin đau nhồm dậy dáo dác nhìn lại cổ kiệu, nhìn “người mặt sắt”, vẻ sợ sệt chực chạy, lại không dám.

Minh Thần đưa mắt ngó cô ta, thấy mình trần đầy vết vuốt cào rớm máu, lồng ngực đỏ lôm như bị chó nhằn. Ái ngại, chàng khẽ hát hàm:

- Vào buồng! Đêm nay các nàng sẽ thoát đời nô lệ loài sói tinh độc ác! Chớ sợ!

Cô Nhắng rón rén đi giật lùi, Thần Nữ vọt ra cầm tay kéo luôn vào buồng, đóng ập cửa! Nàng nữ chúa “ba biên giới” đứng tựa lưng vào vách, nhìn ra. Ma Vương hét chìm:

- Giờ mi muốn gì?

Minh Thần tiến lên một bước, trở dằn:

- Tinh sói! Mi còn nhớ hai mươi năm trước, trên miền biên địa phân mao thuộc Trùng Khánh phủ, một buổi hoàng hôn mi rượt theo một người đàn bà mặc xiêm y Thái trắng có bông đĩa bé lên hai lên ba? Mi xưa đàn sài kiu như rươi, ăn thịt gần hết cả một đoàn buôn lậu, một đám giặc khách đến nỗi thiếu phụ kia phải bỏ con cho ngựa đem đi... Rồi người đó bị mi hấp sát thành cái túi da? Mi nhớ chứ?

Ma Vương ngửa mặt cười khà:

- Ngốc tử! Chúa Ma Vương Tây Sắc tuyển gái đẹp vào cung A Phòng, gái sống chết hàng ngàn sao nhớ nổi?

Minh Thần vẫn kiên nhẫn trẫm lời:

- Mi là kẻ cùng hung cực ác, tinh mẫn hơn người, sao quên được? Người đàn bà đó mi muốn ép làm vợ, “người” có nhan sắc khuynh thành, tất mi phải nhớ!

Ma Vương ngửa mặt cười sằng sặc:

- Thằng ngốc! Chúa Ma Vương không bao giờ nhớ việc xảy ra đêm trước, sao nhớ được chuyện hai mươi năm xa lắc, gái A Phòng đứa nào cũng đẹp, Chúa Ma Vương còn không nhớ tên gái sống, thì giờ đâu nhớ tên gái chết?

Minh Thần lại tiến thêm một bước:

- Tây Sắc! Oan oan tương báo thiện ác đáo đầu, mi làm ác tất có phen phải đền tội, sao còn sợ? Chối? Ta tin chắc mi còn nhớ, nhớ kỹ lắm! Nhận đi!

Ma Vương vùng quát:

- Chúa Ma Vương có bao giờ lại sợ? Thằng khốn! Cút!

Dứt lời, nó rùng mình một cái, trong lòng kiệu đã có một khóm sa mù, bay xé ra một luồng sáng rỡ chém xả vào mặt Võ Minh Thần. Vẫn đứng yên, chàng trai thả vọt một ngọn tiểu kiếm đen bóng loáng, chỉ nghe tiếng “véo” xé gió tiếp liền hai tiếng “chát” dữ tóa lửa, luồng sáng tắt phụt, keng keng hai mảnh thép rớt phăng trên nền nhà. Luồng kiếm đen vút gió chém bổ vào kiệu phập phập! Kiếm lia loằng ngoằng phạt bay luôn mấy mảng gỗ sơn son thép vàng, Võ Minh Thần theo đà kiếm, nhảy vọt qua nóc kiệu, miệng hét “sói tinh đi đâu”?

Thêm một luồng trảo kinh rê chụp vào lòng kiệu, nhưng Ma Vương đã vọt ra ngoài thêm, luồng kiếm đen sạt loằng ngoằng bủa chặn ngoài sân, Ma Vương vừa hạ chân, Minh Thần cũng vừa đứng sững trước thềm, luồng sáng đen xé gió đảo vòng thúng cuộn tròn tắt phụt.

Chàng trai sôi máu hận, nhưng vẫn không dám tính ra đòn tử, quát trầm:

- Tây Sắc! Nghe mi có quỷ pháp thượng thừa sao bỏ chạy? Hãy cho ta biết, người đàn bà đó là ai?

- Ngốc tử? Đêm nay Chúa Ma Vương kỵ sát sinh, không có thì giờ giết mi! Cút!

Nó lùi vào trong, Võ nghĩ:

- Lạ thật! Sao “nó” không ra tay? Nó đã chối dĩ vãng, tốt hơn hết cứ hạ gục, sẽ tra sau!

Bèn tiến lên thổi phù ra một đòn “khẩu phong lôi” pha “mê hồn công”, Ma Vương tung đòn đỡ, nghe “bùng” một tiếng, Minh Thần hơi ngã về sau, còn Ma Vương Sắc bật lùi hai bộ, lão đảo tung một mớ lông bươm, nó quăng vọt

mình ra phía sau cửa hậu, đứng chặn cứng, khiến phải xẹt ngang, quét lia lia mắt, thả “bóp” một trái đạn khói mù.

- Cầu trệ! Mi định trốn sao?

Lẹ như chớp, Minh Thần đứng ngoài thềm trước thả “véo véo” cả đôi kiếm “âm dương” của Đông Quân Phi Mã soái Cờ Đen. Như hai làn chớp trắng đen, kiếm xả chéo loằng ngoằng vào khói mù nhân tạo như bủa vây một khoảng rộng.

Thần Nữ sợ chém chết, vội gọi giật:

- Chàng! Còn nguồn gốc chàng cần biết!

Lời vừa dứt đã nghe chát chát keng keng từ trong khói mù bay bắn ra ba bốn khúc gươm gãy, Minh Thần sực nhớ ra vội nâng thốc tay kiếm!

Nhưng đã nghe một tiếng kêu rú cụt lủn vọng ra, bóng Cầu Quấy từ trong khói mù bắn vọt ra giữa nhà, rồi bắn vọt lên nóc nhà như chiếc pháo thăng thiên. Minh Thần tiện tay giật ngược lại luồng thép “âm dương” chém phạt chéch lên, trúng mặt Ma Vương Sắc. Nó rú lên, búa được xà nhà, đu vèo sang con xà bên.

Bịch! Một cái mồm sói nhọn hoắt rơi xuống, nảy trên nền đá như trái banh. Thần Nữ la lên:

- Sói tinh đứt mồm rồi!

Minh Thần liếc nhìn cái mồm sói nhọn lặn trên mặt đá tự nhiên cảnh mẹ hiền bị chết thảm nhục trên biên thù phạt nào hai mươi năm xưa hiện ra trong đầu, máu hận sôi sục, không còn nhớ gì nữa, chàng hét lên một tiếng, nhảy vọt lên xà nhà, chém véo một nhát chí mạng. Hồng Cầu Quấy hụp tránh rút súng vẫy.

Nhưng lưỡi thép lợi hại đã đảo vòng lại chém bay khẩu súng, liếm thêm mảnh mai! Một mảnh da thịt lông lá bay chao trong không khí như cánh bướm. Ma Vương buông mình xuống, lặn lóc mấy vòng.

Như điên, Võ cười thét “sói tinh! Mi phải chết!” và múa hai tay chém xả xuống hai đường kết liễu.

Nhưng trong một tia chớp lóe, tự nhiên chàng trai dột lòng một cái, đập hai tay vào nhau. Đúng lúc hai lưỡi thép từ hai phía chém xả vào mình cầu quấy. Kịp thời quật “chát” vào nhau tóe lửa, nó lão đảo giật mình nghiêng rặng, ôm vai ôm mồm mắt nảy lửa.

Minh Thần thu kiếm nhảy xuống đứng cách bốn bộ. Thần Nữ vẫn tựa vách ngõ gác kinh nghi không thể ngờ Ma Vương thọ thương mau đến thế!

Dưới đèn, mõm sói dứt lìa đã “ngồi” im trên nền nhà, nhưng lại không có máu!

Ngạc nhiên, cả hai người cùng trở mắt nhìn mõm sói lăn lóc trên nền nhà, Võ vọt quay nhìn Ma Vương Sắc. Chừng bị đòn, tiêu nhiều lực, nó ôm mặt dáo dác lùi như muốn kiếm thế vọt, Thần Nữ vùng kêu khê:

- Giả tinh! Nó là giả tinh!

Võ Minh Thần ló tia ngờ vực, vì mấy đòn công thủ của nó, tuy cũng hết sức lợi hại, nhưng chưa phải phong cách của Hấp Sát Tinh Quân khét tiếng rừng già! Chàng trai vọt cao giọng hỏi:

- À! Không phải Ma Vương Sắc! Mi là ai?

Vừa lùi, Ma Vương vừa rít hỏi:

- Còn mày? Mày là đứa nào lại vào đây phá rối? Coi mày là đứa dưới vùng sông Nam Na!

Võ Minh Thần tiến lại lừ đừ, quát trầm:

- Tên giả! Nếu không khai tỏ, ta chém lột da!

Ma Vương quét mắt chực vọt, Minh Thần thả “véo” thanh dương kiếm chém phạt luôn một mảng má tai. Mảng da vừa nhảy ra, Thần Nữ đứng đờng kia, phát trảo kinh chụp nghiêng lấy coi, kêu lãnh:

- A! Da thú phơi khô! Không phải da tươi liền thịt!

Miệng kêu, tay lấy mảng da mang tai sang cho Minh Thần, chàng trai đỡ lấy xem, vùng quắc mắt nhìn Ma Vương cười gằn:

- Lớn mật! Mi là tên nào dám đội lốt Ma Vương Sắc tới “ngự” gái Nhũ Hoa Cung của nó!

Hồng Cầu Quấy cười ré:

- À mi muốn biết? Nghe đây ta là...

Bùng! Một luồng phản phong vọt ra đánh thốc vào mặt Minh Thần và nó nhảy vọt lên xà nhà. Nhưng chàng trai vẫn đứng chịu trận, không thềm đỡ tránh lực đạo nó đã suy kiệt lắm rồi. Lẹ như con cắt, Thần Nữ lách mình vọt lên phất tay một cái, nó trúng đòn ngã huych xuống hộc ra búng máu. Võ Minh Thần nhảy ào tới dậm một chân lên mình nó, cầm kiếm phạt luôn mấy phát.

Từng mảng da mặt bay đi, quả nhiên đã hé lộ làn da mặt tóc tai người bên trong. Điên tiết, chàng xóc mũi kiếm rạch soạc mấy đường, nhỡn bật tung! Cả bộ đầu chó sói mở toang hiện ra trọn vẹn một bộ mặt trẻ trai bên trong. Và Võ Minh Thần tự nhiên giật mình lùi hai bước.

Trố mắt tưởng chính mặt chàng! Vì đó là khuôn diện giống chàng như đúc: mặt của Nhũ Hoa Thần, chàng từng gặp dưới miệt sông Nam Na!

- À mi! Lại mi... Dâm Thần Nhũ! Tại sao mi cũng có mặt dưới cung động Ma Vương?

Thở hộc, Nhũ Hoa Thần lật đật bỏ nhóm dậy nghiêng răng ken két lộ sắc giận xung thiên:

- Còn mi? Cũng chui xuống đây làm gì? Giờ tao đã thua, mà muốn giết cứ giết, tao đâu có sợ? Rồi mà cũng thành cái túi da!

Chợt nghĩ tới bọn khách tứ xứ xuống “chơi” với Ma Vương, Minh Thần hát hàm:

- Mi cũng là khách của sói tinh?

Nhũ Hoa Thần trợn mắt:

- Thằng khốn! Mà tưởng tao phải khai sao, nhiều lời! Giết tao đi trước khi Ma Vương hóa kiếp!

Võ Minh Thần thấy lưu lại Nhũ Hoa Cung này đã khá lâu, lại giận vì Nhũ Hoa Thần đội lốt mình làm chuyện xấu xa tai tiếng, chàng trai quắc mắt, lạnh lẽo:

- Mi làm chuyện tàn ác vô luân, bắt đàn bà con gái gặm nhũ, tàn hại sinh linh, tội ác đã đầy lại đổ tiếng xấu cho ta, trời đất nào dung? Nay ta có giết mi cũng là hợp đạo trời, để mi làm gì?

Dứt lời, Võ múa kiếm chém xả vào cổ Nhũ Hoa Thần.

Thần Nữ đằng kia tự nhiên thấy cảm giác như sắp rụng đầu chàng họ Võ lang quân hờ, nên Phù Dung chợt kêu “khoan” yếu ớt.

Nhưng lưỡi kiếm đã động dậy sắp rời tay, Minh Thần bỗng choáng váng đầu óc, nhói tim một cái, mắt hoa lên, cảm giác giống hệt Thần Nữ tưởng sắp chém đầu mình. Tự nhiên run tay gân không sao thả nổi!

Nhưng cảm giác chỉ thoáng qua, Võ tỉnh táo như thường, nghĩ đến tội ác Thần Nhũ và mối tai hại khi có kẻ giống mình chuyên đội lốt đội tên làm điều tệ hại, Võ chém liền! Lạ thay, lần này bỗng như có bàn tay nào gạt phải tay kiếm làm chàng đau điếng, lưỡi kiếm vươn đi trệch sang bên lồng ngoảnh. Ngạc nhiên Võ thu kiếm lại nghĩ thầm:

- Sao thế này? Mấy lần chém đều khó khăn dao động, chùn tay, phải chăng nó giống mình như đúc? Hay vì lẽ chi không vội chém kẻ giống mình?

Đang phân vân, bỗng nghe Thần Nữ gọi khê giệt giọng:

- Chàng! Có người đi tới!

Võ xẹt sau cột trông ra, quả nhiên thấy lối nhỏ có bóng một cỗ kiệu nhỏ sơn son thếp vàng dập dờn “đi” tới, thấp thoáng bóng nữ phu khiêng.

Lại có nhiều tiếng lao xao thánh thót líu lo, rồi cỗ kiệu xẹt vào lùm cây xế trước Nhũ Hoa Cung.

Nhũ Hoa Thần đang đứng chờ chết, vẻ mặt chai lỳ chột ngoái nhìn ra thấy bóng kiệu, gã đại tái hẳn mặt, dáo dác như chạy, nhưng đang bị địch kiếm tỏa gã nhảy luôn lại đứng núp sau cỗ kiệu của gã. Ngạc nhiên, Võ cười nhạt:

- Mi sợ Ma Vương? Ha! Để mi sống cũng hay! Ta lấy đầu Ma Vương!

Nhưng ngoài kia, chừng cỗ kiệu không đi nữa đã dừng trong bóng cây. Chợt trong đêm thanh cảnh vắng phi phàm, có tiếng đàn bà cất lên trong vất nảo nùng:

- Phải thằng ba trong đó không? Sao lại lần mò tới cái cung ma viện quái nhất gái này? Ba?

Nhũ Hoa Thần xanh mét mặt, coi chẳng còn gì là đởm lược nữa, gã nhăn nhó bứt đầu bứt tai vụt nhìn Minh Thần thì thào:

- Ta van người... thả bọn gái trong buồng ra cho chúng... ra đối đáp...

Minh Thần chưa hiểu ý chi cứ đứng yên cau mày. Sực lại nghe giọng nữ vọng vào:

- Ba? Sao không thưa? À! Phải đang học thói quý hút tủy rút xương người ta?

Nhũ Hoa Thần vụt cất giọng đàn bà giọng kim nói:

- Bẩm... không có ai trong này! Chỉ có gái trong cung!

Tiếng Nữ thở dài đầy xót xa:

- Ba! Giờ lại nhái cả tiếng lừa cả người bạc mạng này ư? Ôi! Đời người oan khổ! Chỉ còn mi là niềm an ủi, nay cũng mất nốt! Mi lại trốn xuống cõi ma quái này học thói Ma Vương Sắc tìm bắt đàn bà trong thiên hạ! Thôi thôi! Thân xấu số này chỉ là thân bèo bọt cỏ nội hoa bèo còn bảo được ai?

Nhũ Hoa Thần vò đầu bứt tai, vùng kêu lên:

- Chỗ này tai vách mạch rừng. Con mang lối Ma Vương đã bị lộ rồi... mẹ tha tội cho con.

Giọng đàn bà chợt khóc òa thảm thê:

- Ôi thôi! Chúng nói không sai! Mi đi làm Thần Dâm bắt gái tơ gặm nhũ tàn hại sinh linh, giờ lại làm cả Ma Vương lẫn vào trong cung ma quái này. Ôi thôi! Thà chẳng đi kiếm mi, nay biết rồi, còn sống làm sao nổi...? Ba! Con ơi!

Tiếng khóc lại òa lên, rồi có mấy giọng nữ khác cùng òa lên nghẹn ngào, tức tưởi. Thoáng trong lùm cây rậm, có bóng cô kiệu son lão đảo chạy vù về phía xa xa, kéo lê theo cả tiếng khóc thảm thiết!

Nhũ Hoa Thần hoảng hốt vừa thở vừa chơi vơi dáo dác nhìn theo! Lại quay nhìn Minh Thần và Thần Nữ, kêu:

- Mẹ... mẹ ơi! Sao mẹ khóc?

Rồi vùng bỏ chạy theo.

Võ Minh Thần nhượng mày giờ vụt tay định chém với theo. Nhưng Thần Nữ đã nhảy vèo tới níu tay lại:

- Khoan... chàng! Chàng không nghe tiếng người đàn bà ngoài kiệu sao? Một người đau khổ... lạ thường, chuyện này có nhiều bí ẩn... không nên giết hấn vội.

Minh Thần thở phào, cắm kiếm vào bao, ngó nàng:

- Phải! Có nhiều cái lạ! Cứ nghe bà ta nói, hình như đó là mẹ đẻ ra Thần Nhũ, có lẽ bà ta bị Ma Vương bắt, Thần Nhũ mò xuống đây... Nhưng nếu quả vậy thì nó thật vô lương! Mẹ bị bắt, con đội lốt Ma Vương hấp gái tở!

Nhớ lại đêm dưới miệt Nam Na, Thần Nữ nhú mày vẻ suy nghĩ lung bảo:

- Chàng nhớ đêm trong nhà tù trưởng Cầm Văn Đạt không? Xem chừng đêm đó nó có vẻ sợ hãi Ma Vương quá thể, có khi cũng chẳng phải nó xuống đây báo oán, chính nó coi Ma Vương như bố dượng! Mẹ nó bị Ma Vương bắt, không muốn con riêng học thói Ma Vương?

Võ Minh Thần nhớ lại chuyện mẹ chàng xưa, thở dài xót xa:

- Hai mươi năm trước, nếu mẹ ngu mỗ không sợ mắng Ma Vương, để nó bắt, ngu mỗ lớn lên cũng phải coi nó là bố dượng chẳng? Hừ! Gọi chó sói là dượng? Vô sỉ! Theo mau xem sao!

Chàng trai vọt đi liền, làm Thần Nữ cũng phải dẫn Quỷ Đồng Nhi theo vội. Nhưng hơi muộn! Nhũ Hoa Thần và cô kiệu đã biến đâu mất. Bốn bề vắng hoe, cung điện A Phòng nằm từng dãy dưới trăng sao phi phàm đường nét in vào nền trời thăm thẳm. Hai người cứ nhắm hướng trăng mọc tiến tới.

Bỗng ánh trăng sao phi phàm như chìm phai dưới những tàn cây thành tạo hình thể rất lạ mắt. Một vùng hoa cỏ tốt tươi trông như viên, dòng nước uốn khúc, chia ra một khu riêng biệt, có một cái cổng mái cong bắc qua lạch, xế phía tả.

Võ Minh Thần quay hỏi Phù Dung:

- Chuyển trước nàng có qua đây không?

Bắc Yên Thần Nữ lắc đầu:

- Thiếp vòng lối khác! Nhưng chắc chắn hang ổ Ma Vương Sắc phía này. Cung A Phòng dựng theo hình móng lửa, cuối móng này là khu vực Sói tinh ở, chỉ có một cửa xuống từ tầng trên này! Nhưng thiếp ngờ nó còn có một đường riêng tới mặt nước!

Minh Thần cùng Phù Dung Nương lướt lại gần cổng, nhìn lên thấy treo một tấm biển sơn “then” thếp vàng ẩn hiện trong bóng mờ. Nhìn vào tít trong có mấy dãy nhà đường nét rất lạ giữa một vùng cây cối coi chẳng khác hình cây san hô dưới biển, lại có một bức tường thành bao quanh, cao chừng thước rưỡi Tây, chính giữa có một cái cổng nhỏ cao mái lợp đủ vọng lâu.

Từ cổng lạch ngoài này có một lối đi rộng chạy thẳng tắp giữa hoa viên vào khu trong. Bốn bề vắng lặng thẳm sâu! Lại một thứ im lặng như trong quan tài làm kẻ không quen muốn hét lên vì ngột ngạt. Vì trên trời chỗ nào cũng có tiếng động, gió thổi, chim kêu, mèo kêu, chó sủa, gà gáy v. v... đây chẳng có tiếng chi, kể cả tiếng gió thổi!

Bóng cây đổ loang tấm biển, hai người phải vận nhãn tuyến lên, mới đọc được hết hàng chữ thếp vàng, Hán tự:

“Biệt Cung Tây Kiều Nương Nương Chưởng quản ngũ cung thập viện A Phòng”

Hai người quay nhìn nhau thì thào:

- Đây là cung của người tổng cai quản cả Cung A Phòng, có lẽ vợ Tây Sắc! Ta nên vào không?

Thần Nữ gật đầu:

- Nên vào, chắc kẻ cai quản A Phòng phải biết rõ địa hình địa vật cơ quan chạm bấy, hang ổ Ma Vương! Ta có thể khai thác được nhiều điều hữu ích! Nhưng ta chắc gì Tây Kiều Nương đã là người mà không phải chó cái?

Minh Thần quan sát một vòng, Thần Nữ khẽ truyền Quỷ Đồng Nhi đi mở đường. Đôi Quỷ xó nhi đồng vọt vào cổng như hai đom đóm.

Minh Thần, Thần Nữ dùng thuật “ẩn thân” nương bóng lướt theo. Vào tới hoa viên mới hay quanh vườn có hàng trăm con chó sói nằm ngời trong bóng cây trên cổng tiền.

Qua vườn hoa, tới cổng thành nhỏ, hai người vút lên một cây khô khô sa mù quan sát. Cổng đóng chặt, bên trong chó sói cả đàn toàn ẩn trong bóng tối.

Hai người toan vọt qua ngọn tường thành bỗng thấy Quỷ Đồng Nhi bay ra, hiện một bàn tay xua xua, đoạn lại vọt qua cổng.

Két! Cánh cổng từ từ hé mở, hai người lao qua theo Quỷ Đồng Nhi vào thẳng dãy nhà lớn. Nhìn lại chó sói cả lũ đã ngồi đờ như ngủ.

- Quỷ Đồng Nhi! Trò chỉ cần xem có âm bình thành xó quanh đây không?

Quỷ Đồng Nhi vọt thẳng vào thêm lượn vòng thúng. Ngay thêm có dựng một cỗ quan tài độc mộc rèm hoa che khuất. Hai người lướt vào chưa kịp ra tay đã nghe tiếng ma âm trong quan tài, kịch, ván thiên đóng ập, im lìm.

Quỷ Đồng Nhi nhốt xong con “xó” ma cóc trọc đầu, đảo vòng rồi quay ra đậu trên nóc quan.

Minh Thần, Thần Nữ bước lại chỗ cửa giữa, nhìn vào, vắng ngắt, cửa sau mở rộng để lộ ra một khu sân, vườn hậu xa thấy cả một dãy hành lang dọc.

Hai người vào liền qua cửa sau, tới khu hậu. Khu này xây theo hình chữ “U” với mấy dãy hành lang đầy hoa leo trên, có nhiều căn buồng xinh, đèn lồng treo rải rác, nhưng bốn bề không một bóng người.

Giữa cảnh im lìm, bỗng nổi chuông, đầu dây có tiếng “khen” văng vẳng, dứt nối không đều.

Cả hai lắng tai nghe. Cung âm hư hư thực thực, rất huyền ảo, nghe buồn mang mang như tiếng thở dài như dâu biển tang thương.

Nghe mãi, mới định được phương “khen” phát về phía hành lang. Hai người không khỏi ngạc nhiên vì chỗ này chẳng còn dãy nhà nào cả. Chỉ có một cái hồ bát giác nước xanh như lá cây, giữa hồ có một căn nhà thủy tạ chừng vài thước vuông, mái cong, đen sì trống trơn với một cái bàn đá và bốn cái ghế đặt chính giữa, nhà thủy tạ có treo một ngọn đèn lồng lợp gốm lam hắt ra một thứ ánh sáng mờ xanh huyền ảo.

Cũng chẳng thấy bóng người nào cả. Tuy vậy tiếng “khen” vẫn nổi chìm văng vẳng âm vang, chờn vờn, chẳng biết đâu phát ra. Nghiêng tai, chưa kịp định hướng, bỗng tiếng “khen” vụt tắt.

Im lặng mênh mang, sức nghe có tiếng người khóc tỉ tê, não nùng uất nghẹn từng cơn. Thần Nữ lắng tai, Minh Thần đi vòng chung quanh hồ, bát giác trong đêm huyệt địa, tiếng khóc càng rõ giọng đàn bà thánh thót não nùng như tích chứa cả niềm đau trong cõi âm dương. Thần Nữ vọt trở xuống hồ:

- Tiếng khóc dưới nước vọng lên! Chàng nghe rõ chưa?

Minh Thần cố lắng tai quả nhiên đúng tiếng đàn bà khóc thảm từ dưới hồ vẳng lên chờn vờn vang âm, thoát nghe tưởng như lòng đất.

Nhưng vì tiếng vật vờ chìm nổi dứt nối, không đều nên khó định rõ được nơi phát ra, hai người vừa đảo quanh vừa nghe ngóng, giây phút mới định rõ được tiếng khóc từ chỗ nhà thủy tạ giữa hồ đưa lên.

Lập tức, cả hai nhảy vọt ra, áp hẳn tai xuống nền đá hoa nghe.

Lạ thay! Từ dưới vọng lên khá nhiều âm thanh vật vờ phảng phất như có cả một thế giới dưới đáy hồ. Tiếng khóc chợt im, phảng phất còn tiếng nấc nghẹn, rồi giọng nữ mơ hồ văng vẳng nổi lên:

- Trời ơi! Ta, ta phải kéo dài cuộc sống dưới âm ty địa ngục ma quái này đến bao giờ nữa? Sống không còn sinh thú, chết không xong... Ôi! Đời người sao lắm chi nên tội mà phải chịu đọa đầy oan khổ mấy mươi năm?

Chợt lại có tiếng nữ khác cất lên văng vẳng giọng nghe có vẻ trẻ hơn giọng trước:

- Bản nương nương... Xin nương nương hãy bớt ưu phiền, đời người ai cũng có số mạng riêng, nếu nương nương cứ mãi mãi buồn phiền thì đến bao giờ mới dứt cảnh này? Nương nương mà buồn rầu, Chúa Vương gia không khi nào yên dạ, mà "ông Trần" còn mong chi có ngày thấy ánh mặt trời!

Tiếng khóc nghẹn nức, giọng nữ lại nổi lên xa nhưng rất rõ.

- Con ơi! Ta vẫn biết thế, nhưng mấy chục năm trường ta như sống trong địa ngục A tỳ không sao giải được mối hờn dưới đáy hồ xưa... Nhật nguyệt xoay vần ta đã ngao du sơn thủy, mối hận sâu vẫn đọng không tan. Trời ơi! Tiếng xiềng khóa! Con có nghe thấy tiếng xiềng không? "Ông Trần" đã thức! Chính ta, ta đã hại "ông Trần" chung thân nô lệ xiềng xích giam trong ngục lạnh... vì ta!

Tiếng đàn bà bị cắt ngang bởi tiếng nấc nghẹn nhỏ dần, rồi lại nghe tiếng nữ trẻ cất lên, đượm nhiều kính thương:

- Nương nương ôi! Con xin nương nương hãy bớt đau phiền, tìm lại nguồn vui sống là hơn! Nếu nương nương cứ mãi buồn rầu vẻ ngọc sẽ hao mòn, mà chúng con phải tội.

Tiếng đàn bà quý phái thở dài xót xa:

- Con ơi! Ta đã gắng gượng sống trong địa ngục này đã bao nhiêu năm rồi, tuổi xanh qua đi chậm chạp nặng nề mà trên đầu tóc đã điểm sương! Con ơi! Oán hận đã thấu trời xanh, tử khí oan hồn chập chờn cung lạnh, giọt máu rơi bỏ theo ngọn nước, chẳng hiểu giờ sống thác ra sao?

Đến đây tiếng nói chuyện, thở than chợt tắt, âm thanh hỗn độn mơ hồ vọng lên, chừng hai mươi khắc, thành linh từ một phía khác hình như xa, bỗng có tiếng cười ré lên liên mấy tràng nghe như ma cười rú, chờn vờn tỏa rộng

muốn xô vỡ lòng đất thắm đáy hồ, tới cuối nhọn hoắt tựa dùi xiên, Thần Nữ bất giác kêu khẽ:

- A tiếng “giông”! Chỉ cười xé! Chùng công lực thâm hậu chẳng vừa.

Lời dứt tiếng cười dưới đáy hồ lại vụt chuyển sang tiếng khóc rống từng tràng, nghe như quỷ khóc, hết ba tràng lại đổi sang cười, cứ thế nghe như tiếng ma cười quỷ khóc, biểu lộ một tâm trạng bi thương phần nộ đến điên cuồng.

Giữa tiếng khóc cười xa xa, chợt vọng tiếng nữ trẻ kêu thánh thót:

- “Ông Trần” đã thức!” Ông Trần” đã thức! Nương nương!

Giọng đàn bà quý phái rung mãnh liệt.

- Con... con đã sắp sẵn cơm nước cho “ông Trần” chưa? Nửa con trăng ông mới thức tỉnh. Con ơi! Con vào coi ông có được mạnh không? Trời ơi! Con có nghe tiếng gì không?

- Ông cười ông khóc! Trời! Ông đập phá! Nương nương ơi! Ghê quá! Sao đêm nay ông phá dữ thế?

Tiếng nữ im vắng từ xa lẫn tiếng khóc cười bỗng nghe có tiếng âm âm hỗn loạn, tựa tiếng phá nhà cửa, đồ vật gãy đổ rất dữ, không khác có đám đánh nhau lớn đang tử chiến bằng kình phong.

Cứ thế, chùng mười phút, tiếng phá phách chợt im. Đáy hồ im lặng. Thình lình, lại nghe tiếng đàn nổi dậy âm thanh sần sật như tiếng đau thương khua động canh trường.

Hai người đang áp tai nghe ngóng bỗng Thần Nữ khẽ kéo vạt áo Minh Thần kêu khẽ:

- Coi kìa chàng! Mặt hồ!

Thần nghển cổ dòm mặt hồ đang phẳng lặng như tờ, đột nhiên dậy sóng từng đợt cuộn cuộn dâng cao hơn thước, nước xô vào chân nhà thủy tạ, bắn tung tóe. Hai người còn đang ngạc nhiên, thấy các đợt sóng chạy từ hướng Bắc hồ xuống Nam, cuộn thốc tới nhà thủy tạ, bất thần “ùm” một tiếng lớn dâng lên một cột nước cao, từ dưới đáy hồ “vanh” vụt lên một con dãi to bằng cái nĩa quăng xoe tận nền nhà thủy tạ há toác mồm đỏ như chậu máu tấp nghiêng vào khóm sương mờ cực kỳ hung tợn.

Võ Minh Thần nằm gần đấy, chưa kịp ra tay thì Thần Nữ đã thổi phù một cái, một luồng điện “Phù Dung Công” đánh thốc vào họng, con dãi ngã lộn “ùm” xuống hồ.

Ngay khi đó, phía bên kia, liền hai con thuồng luồng to lớn vọt lên như hai con cắt. Hai người lại đánh lộn xuống hồ. Chợt thấy hàng chục đợt sóng

nhô cao chạy từ đầu hồ bát giác vào phía nhà thủy tạ, rồi hàng bầy thủy quái nhất loạt ùn lên tấp hai người.

Cả hai bắn vọt mình lên sát long đình. Nào dè vừa chạm xà long đình, bỗng phát ra một tiếng “kịch” khô nặng, nền nhà thủy tạ nảy bật lên quật luôn vào bầy thủy quái ngã lộn xuống hồ.

Hai người ngó xuống đã thấy một lỗ hầm ngót hai thước vuông hình bát giác sâu hun hút, tối mờ.

- A có đường hầm xuống đáy hồ! Ra gọi Quỷ Đồng Nhi! Mau!

Vừa nghe Thần nói hết, Phù Dung Nương quăng vút người xuống nhảy vọt vào bờ. Thoắt đã thấy nàng vọt ra dắt theo hai đốm quỷ xó.

Vừa lúc thủy quái nhảy lên, bọn Thần đánh lộn xuống hồ, và nhảy vèo xuống đường hầm.

Khoảng năm thước, đã chạm nền. Nhờ ánh quỷ xó, hai người thấy mờ cảnh vật một vùng lóe rộng bằng cái nong tầm có nhiều bậc đi xuống sâu tít dưới có ánh sáng hư ảo chập chờn.

Dưới này không có quân, thú, xó canh gác. Đến đúng mười bàn đá, hai người đã tới một hang cửa tò vò, cong veo, có treo một chiếc đèn lồng bầu dục, bao gồm lam có tua ngũ sắc.

Hai người thả Quỷ Đồng Nhi đi trước đoạn nhẹ gót theo sau qua cổng tò vò bỗng hiện ra một khu nhà cửa kỳ dị đường nét lạ mắt hết sức, toàn bằng đá ghép, như lối thành nhà Hồ còn di tích tại Tây Giai, Đông Môn, Phố Mới, Thanh Hóa! Một dải hành lang dài hút, tiếng đàn chìm nổi cuối hành lang, lúc này không mạnh dữ xào xạc mà lại tử tế như ai oán trong lòng đất.

Bỗng Quỷ Đồng Nhi làm hiệu, hai người dùng thuật ẩn thân chuyên lên nóc hành lang. Róc rách! Bì Bạch! Có tiếng sóng vỗ trống đầu, giọng đàn bà líu lo bên dưới.

Quỷ Đồng Nhi trốc xế trên, tỏa ánh mờ lân tinh. Hai người nhận ra phía trên toàn ghép pha lê dày, khum khum như cái vung, dập dờn sóng vỗ bên trên, thấp thoáng có bóng thủy quái bơi lội.

- À đáy hồ ghép pha lê! Kỳ công tạo tác! Ma Vương tứ túc quả là loài linh mãnh hơn người.

Nói xong, dùng thế “xà hình” dòm xuống dãy phòng dưới, thấy thấp thoáng hàng chục bóng nữ nhân mặc toàn xiêm y màu đen, tùm năm tùm ba làm việc vất.

Vượt hết hành lang tới một khu mờ tối, chợt nghe tiếng nước vỗ bì bạch róc rách, tranh tối tranh sáng, cảnh trí âm u, sương mờ từng khóm, coi ma quái như miền âm cung.

Nhìn kỹ, thì ra một cái hồ hình móng lừa nước cao tới mép hành lang. Bên kia móng lừa là một toàn nhà cổ quái, vừa nhận ra, cả hai phái ngạc nhiên không ít vì đó là một cái sọ người khổng lồ! Một cái đầu lâu hoa cái bằng đá trắng hếu hết mẩu xương con mắt sâu hoắm trong có hai cái sọ người thấp đèn màu lân tinh, cái miệng là cửa ra vào, răng nhe lởm chồm là hàng trần song trắng to bằng cái cột!

o O o